

ΘΗΣΑΥΡΟΣ



ΟΥΤΛΑΝ ΘΟΡΜΠΕΡ

ΣΗΜΕΡΙΝΟΙ
ΓΑΜΟΙ

№ 91 ΔΡΧ. 5

ΑΙ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ
τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ 1 μέχρι 7 Μαρ
Εὐνοϊκὰ ἰδιώματα
Διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ τὰς
ὁποσείτις σὺς;
3—4 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (2),
6—7.45 μ.μ. τῆς ἰδίας ἡμέρας
6—8 μ.μ. τῆς Τρίτης (5).
Χρηματικὰ ὁποσείτις;
8—9.15 π.μ. τῆς Δευτέρας (4)
3.15—4.15 μ.μ. τῆς Πέμπτης
(7).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

1912. Φ. Γ. Β. — Δέν υπάρ-
χουν έμπόδια στο δρόμο σας.
"ΑΛΛ'" ελθετε μικροφύλαχος και έχετε
απογοητευθῆ από ωριμασία σταυρί.

ΠΑΡΑΣΕΝΟΝ. Ἰ. Χ. Α. — Εἴ-
σθε χαρακτήρ ἀβύσσου, ἀνήσυχου
καὶ χωρὶς πελοπίσθιν εἰς τὴν ἐαυ-
τῶν σὰς. Αἰ σέπεις αὖτε τὴν ἐαυ-
τῶν σὰς μετὰβήλωνται κατε-
ύθυν. Δὲν κατορθώνετε τὴν διὰρ-
κίαν. συμπαθείας γὰρ σὰς καὶ
αὐτὸ εἶνε μὴ ἀφαιρῶν τὴν ἀνυλ-
ῶν σὰς. Ἐργασίαν δὲ εὐρετε, ὅ-
τι ὅμως ἀελοῦσιν. Ἀργύρετα ἡ
τόχη καὶ σὰς εὐνοίῃ περισσέτε-
ρον καὶ ἔχετε πολλὰς πιθανότητας
νὰ δημιουργήσετε ἰδιάν σας ἀνε-
συχῶν σας. Ἡ χρηματικὴ σας
κατάστασις θὰ βελτιωθῇ συντό-
μως. Ἡ ὕγεια σας δὲν παρουσιάζ-
ει κινδύνους. Πρέπει ὅμως νὰ
προσέχετε πικάντε. Ἡμέρα Κυ-
ριακῆς, Αἴθρος σάμπειρος.

ΙΟΝΙΟΝ ΠΙΝΟΗΝ. — Δὲν μπο-
ρεῖ δυστυχῶς νὰ σὰς ἐνδάρουν
οἱ αὐτοὶ τὸ ἀνθρώπη. Ἡ ὑπογεί-
ως μὴ μου εἶνε φουντανίον νὰ σὰς
καταστήσω πολὺ ἐπιτυχεύοντα.
Μὴν νομίζετε ὅτι ἡ τόχη δὲν σὰς
εὐνοεῖ. Κόψετε ὅλοο μάλιστα. Ἀλ-
λά εἰς τὸ ὅχημα αὐτὸ δὲν μπο-

ΟΙ ΚΟΡΙΝΘΙΟΙ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ
 Δράμα — Είστε χαρακτήρι τῆ ἀνίσχυς, μετὰ δυσκολίας προσηρμωμένους εἰς τὰς ἐκκάστους παρουσιαζομένους περιπτώσεις. Νευρικοί καὶ μεγάλῃ ἀτολμῃ. Τὰ αἰσθητὰ σας εἶναι ἀσταθῆ, αἱ δὲ διαθέσεις σας μεταβάλλονται συχνά. Ὁ γάμος σας δὲ εἶναι ἀπὸ τέλειμα ἔρωτος. Θὰ πραγματοποιηθῇ μετὰ δυσκολίας, θὰ σας κάμῃ όμως ἀκολουθῶν παλὺ εὐτυχίᾳ. Εἰς τὴν οἰκονομίαν σας θὰ δοκιμάσετε μερικὰ ἀτυχήματα.

ΠΙΠΕΟ.— Εἰς τὴν οἰκονομικὴν
σας κατὰστανι δὲν θέλω καμ-
μίαν ἀξιοσημειώσαν μεταβολήν
πρὸς τὸ παρόν. Πρῶτα ἐρωτικά
ἀσθεύματα. Δημιουργεῖτε πολλὰς
ἀντιζηλίας γύρω σας. Γάμος κα-
τὰπιν ἀσθεύματα. Ἀρκετὰ εὐτυ-
χίης. Θὰ καταλάβετε καλὴν θέσιν
ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Οἰκονομικὴ ἀ-
νεσις. Ἀμφίβουλος ἢ ἀπόκτησις
τέκνων.

ΑΘΗΝΑΙΑΝ Ε. Π.— Θά ἐπρο-
κυβήσῃ καὶ μοὶ ἐκάνωται συγκε-
κρυμένα ἐρατήματα. Ὅπως δὴ πο-
τε, βλοῦ τί ἔχω καὶ σὰς πᾶς· Ἡ
ἀγία σου δὲν εἶνε ἀπολύτως στα-
θερά καὶ πρέπει καὶ τὴν προσέχε-
τε πάντοτε. Τὴν ἴδιαν παρατήρη-
σιν ἔχω καὶ κόωμαι καὶ γιὰ τὸ γυλὸ
σας. Πρέπει νὰ φροντίζωτε καὶ ἐν-
δοκίμαζώσθε ἀπὸ τώρα τὸν δοντι-

ΠΗ/ΤΙ ΣΜΕΝΗΝ, Ἀμόντιαν.
 -Νά μοῦ σταθεῖς τὴν ἡμερομηνίαν γεννήσεως τοῦ μητροπότηρος σὰς, διὰ νὰ σὰς ἀπαντήσω σαφέ-
 ρως.
 ΣΤΥΧΙΣ ΣΜΕΝΗΝ, Ἀμόντιαν.
 -Ὡς ἐλάττω πιθανότητας προαγα-
 γιᾶς αὐτοῦ τοῦ γάμου.
 -Ὁσπρὸς εἰς ἀντιμέτωπον ἐμ-
 ᾶς ἐκ μέρους τοῦ πρώτου μη-
 τήρος σὰς. Νά συμπαραφωθῇ
 ἐπὶ τὴν θέλησιν τῶν γονέων σὰς.

ζῶνι θὰ σὰς εὐνοήσῃ πολὺ ἀρ-
ταρα. Θὰ συνάματε ἓνα πολὺ
πλὴν γάμον καὶ θὰ ζήσετε ἀρ-
ταρ εὐτυχισμένην. Οἰκονομικῇ ἁ-
ρᾳ. Ἡ ὁπλεια σας δὲν εἶνε πο-
σπασθερά καὶ πρέπει νὰ προσέ-
τε πάντοτε. Θὰ κάνετε μερικὰ
ἔξω, ἀλλ' ὄχι σοβαρά.

MIKPHN ZANIN.— Ἡ ὁδὸς
 σας δὲν διατρέχει σοβαροὺς κιν-
 ὖνους. Αἱ σχέσεις μὲ τὸ περιβάλ-
 λον σας δὲν εἶνε εὐνοϊκαί. Πρέ-
 ρει τὰ διαδιορθεύετε τὰς ἰδιοτροπί-
 ας τοῦ χαρακτήρος σας, διὰ νὰ
 εὐκαλυπτεῖσθε. Θὰ ἔχετε πρό-
 βλους ἐρωτικὰς περιπετείας. Γά-
 ρος θραδύνει πολὺ. Νὰ ἀκολου-
 θήτε τὴν ραπτικήν. Θὰ εὐνοηθῇ
 ἡ περιστάσεων.

φιλική σας είναι καλο νεαράν.
νοική σας κατάσταση. Η ομι-
νουσάει καμμίαν αξιόλογον με-
βούλην. Εσπε πολύ εύαισθητος
ή ελκύσθη από το παραδόξον
ή την περιπέτειαν. Τρυφερότης
θημάτων, καλλιτεχνικάί τάσεις,
ή έντελώς άόριστοι. Σημαντι-
ή έτος 1946. Λίθος σημαγλώς,
έρα Δευτέρα, άριθ. 9, άποχρως-
ς κυανού.

ΒΙΔΕΑΜΙΝΗΝ.— Σας ήπώναν
ήδη.

ΝΙΑΝΑΝ Χ. — Ἡ οἰκονομικὴ
 κατάσταση δὲν παρουσιάζει
 εὐεξίαν. Δὲν πρέπει ὅ-
 ρισιν δὲν βλέπω. Διὰ τὸν διο-
 κλητὴν πρῶτον, σήμερον μεγά-
 λαι τὰς ὁποίας καταδύλτε νὰ
 αἱ πρῶτοι. Περισσότερες
 ὁποῖαι θὰ μπορούσα νὰ
 δώσω ἀν' αὐτοῦ ἐδίδατε καὶ
 ἡμερομηνίαν γεννήσεως τοῦ
 ἡγού σας.

ΣΘΑΝ.— Κινδυνον διατρέχε-
 μονον απο βαλάντια ταξidia.
 ελπιω περιττωτον διαλον βα-
 λαν. Δεν το λέω δια να σας
 πω την ανησυχian απο το κε-
 ρος, αλλα διότι αποθω-
 κινουν διατρέχετε επίσης
 μιαν ασθένεια. Αλλα δεν
 ειναι σοβαρο. Κατά τα άλλα
 η σας θα κληρη με τον θιον
 σημερον ρουθιν. Δεν ελπω-
 τε το αξιοσημειωτον, 'Η οι-
 μωκη σας κατ'αποστασις θα δελ-
 η. Εχετε μάλιστα μιαν πει-
 στα αποκτησεως χρημάτων ἐξ
 οπουπου αλλας.

Q A O T O KAMA

ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 91

Ἐτησία ἑσώτ. Δρ. 250. Ἐξάμ. 125
Ἐτησ. ἑξώτ. Λ.Α. 1.10. Ἀμερ. Δ. 6
Οἰκία Οἶκον. ΔΙΕΥΘΥΝ Σανταρόζα 5
Ὑπεύθυνος Σουλτάβεως: Ἀπ. Ν.
Μαγνανάρος (κατοικ. Βαρβάκη 10)
Προϊστ. τυπογραφίᾳ: Στέφ. Κατσάνης
(Δαμόρεως 4. Παγκράτι).

ΕΥΤΕΛΕΣ ΜΕΤΑΞΕΥ ΜΑΣ

Καὶ οὗτοι ἐσκέφθησαν οἱ σοφοὶ πρόγοι μας κι' ἐκανόνισαν τὴν ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ "Ετους σὲν καρδίᾳ τοῦ χειμῶνος. Αὐτὸ δὲν τὸ δικαιολογεῖ ἀμυῖα λογική. Τὸ σωστὸ θάταν κι' ὁ χρόνος νὰ χωριστῇ κατὰ τὸ σύστημα τοῦ διδάσκειν ἢ ζῶν τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ Ἀνοίξις συμβολίζει τὴν νεότητά τῆς φύσεως, τὸ Καλοκαίρι τὴν ὀρίμανσίν της, τὸ Φθινόπωρο τὸ πρωτολυγισμα καὶ Χειμῶνας τὰ γηρατεία της. Κατ' ἀλογισμὸν, κι' ὁ Χρόνος ἐπῆρξε, νὰ συμβαδίσῃ μ' αὐτὴ τὴν ἴδια διάταξιν ἐν ηλικίᾳ. Ἡ ἀρχὴ τοῦ θάταν σωστὸ ἀνσπῆκτικὴ μὲ τὴν ἐναρξί τῆς Ἀνοίξεως καὶ τὸ τέλος του μὲ τὴ λήξιν τοῦ Χειμῶνος.

Κυττάστε για λίγες στιγμές γύρω σας. Το «φυσικόν έτος» τελειώνει. Όσο έργο - Χρόνος άφου άφησε να φυτρώσει - ή λευκή γενειάδα στο μούτρο του, απογοπεθαίνει με το χαμόγελο της ικανοποίησης διαγραφόμενο δεξιά κι' άστέρα στα αριστερά του.

Πῶς; Δὲν ἀντιλαμβάνεσθε τὴν εἰκόνα
ὕπην; Μὰ τί ἄλλο λοιπὸν ἦταν τὸ θεῖο
σάμα πού ἐλεύκασε τὶς στέγες τῶν
πιτινῶν σας πρὸ ἡμερῶν, πού ἐπιπα-
νάκισε τὶς κορυφὰς τῶν δέντρων κ' ἐ-
κασίωσεν μὲ γαλακτῶδεις γραμμὲς
γκ-ζᾶγκ τὴν Ἀθήνα μας — ὅ-
ς ᾔσαν χιονισμένες αἱ ὁροσειρὲς γύ-
ρω στὴν πρωτεύουσα;

Και τί άλλο διαδηλώνουν λοιπόν οι
όχαρες λαϊκάδες που διαδέχθηκαν τον
ονομαρχό; Μή δεν είναι αυτά τα έσπρι
α των μαλλιών του Χρόνου και το
μόγελο της ικανοποίησής του για
πλήρωμα του δίου του, που προ-
αγα...

Ο Χερμώνας μᾶς ἀφήνει γιὰ, καί
 ζι μ' αὐτόν τὸ «φυσικὸν ἔτος».
 Ἀρχισαν κιόλας τὰ πρῶτακρούμα-
 τῆς Ἀνοίξεως. Οἱ ἀνισμένους μυδα-
 ς εἶνε μία ἐγγυησι γιὰ τὸν ἐρχομὸν
 τῶν. Τὸ δειλὸν τιτίθισμα τῶν ποταμῶν
 εἰς τὴν ἰσάν μὴ ὑπόσχεται πού μᾶς ψι-
 οῖζεται κρυφὰ στ' αὐτάκι:
 «Ἐννοια σας, ἀνθρώποι, κ' ὅπου
 γαί τ' Ἀνοίξις φτάνει...

...

Μελέτη
Ιστορίας
ΚΑΙ
Θρύλου

Τὰ χρόνια περνοῦσαν· ἡ ἀπογορευσις
θροναζότανε στὴν ψυχὴ τῆς θείας Πηνελό-
πης, ἀλλ' ὁ μικρὸς θεὸς τῆς ἀγάπης, ποῦ
εἶνε μ' ὅλον τοῦτο γιγάντειος, τῆς διατη-
ροῦσε ἀμείωτῃ τὴν λαχτάρα τοῦ ποθοῦ νὰ
ἔνασπξι τὴν ἀγκαλιά της τὸν θεόμορ-
φον ἄνδρα της.

Ἄπο τότε πού τὸν ἀγάπησε, κι' ἐκεῖ-
νος τὴν διεξεδίκαζε ἀπὸ τόσα ἄλλα θεία,
λόπαιλα καὶ τὴν ἐκέρδιζε θριαμβοῦσα,
στοὺς ἀγῶνας πού ἀθλοθέτηε ὁ πατέρας,
—ὁ Λακεδαιμόνιος ἥρωας Ἰκάριος, — ἀπὸ
τότε πού γιὰ πρώτη φορὰ ἐγενήθη τὴν ἐ-
γάπη στὴν ἀγκαλιά του Ὁδυσσεύς, ἐξέ-
ριπε πού ἐκείνου τὴν ἀφῆσε γιὰ νὰ πολε-
μῇ στὴν Τροίᾳ, δὲν ἐπέρασε παρὰ ἐνα-
χρόνως μόνχα. Καὶ σὺ γρήγορο κύλισμα
τοῦ οἵ του νεαρὸ ἔρρωτευμένου, ἀφῆσαν
τὶς ψυχὲς τους νὰ ἐνωθῶνεν σὲ μια, καί,
γεμίζοντας μὲ τὴ θείᾳ ἰνότη τους τὸ ἀπεί-
ρο, νὰ σκορπίσουνε ὅς τὸ Θεό. Μέσα στὴν
ἀδιάκοπη ἐκείνη ἀνοίξι τὸν ψυχῶν τους,
φρίσσοντας ἀπὸ τὸν ἴλιγγο τῆς εὐτυχίας,
τὲ ζευγάρῳ ἐκίνο τὴν θείαν ὁμορφίαν, εἶδον νὰ
ὀλοκλήρῳται καὶ ἡ εὐδαιμονία τους μὲ τὴν
ἀπόκτησιν ἑνὸς παιδιοῦ, πού ὅσοι τὸ εἶ-
δανε, τὸ προσκυνήσανε ἀπὸ τὴν πρώτη
στιγμὴ, νομίζοντας πὼς εἶχανε μπροστά
τους τὸν Ἀπ'ἄλυστα.

Ἡ ἀνάγκη καὶ ὑποκύβη ὁ Ὀδυσσεύς
στὸν λόγο πού εἶχε δοσμένο, ὅτι θὰ βοη-
θοῦσε τὸν Μενέλαο, ἀν ποτέ τὸν ἐπαί-
ναν τὴν ὠραίαν Ἑλένη του, τὸν ἔκανε νὰ
φύγῃ γιὰ τὴν ἐκστρατεία τῆς Τροίας. Καί
δὲν ἐγύρισε, ἀν κι εἶχανε περάσει εἴκοσι
χρόνια ἀπὸ τότε. Δέκα δηλαδὴ ἀπὸ τὴν
ἐκκρόθυπὴ τῆς.

Κι' ὁμῶς ἡ ἀγάπη τῆς Πηνελόπείας διε-
τηρεῖτο ἡ ἴδια, κι' ὁ πόθος τῆς ἀγκι-



λιάς του ἦτανε πάντοτε ἄσβεστος. Ὅλοι
γυρίσανε στὶς πατρίδες τους, ἀλλ' ἐκεῖνος
ἐχάθηκε.

Ἡ Πηνελόπεια, βρισκόμενα τώρα στὴν ἄμνηση τῆς ἡλικίας καὶ τῆς ὁμορφίας της. Ἐξαισία στὴν μορφὴ καὶ στὴν κορμοστασία τῆς ὑπέροχης, ὥπλισμένη μετὰ τὴν ἀκατανίκητη γοητεία ματιῶν ποὺ εἰδείχναν ἑρῶτα κ' ἑνὸς συνόλου ποὺ συνήρπαζε, προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴ ὧλων τῶν εὐγενῶν τῆς Ἰθάκης. Ἡ ὤμη τῆς ὁμορφίας τῆς ἐπιροχώρησε πολὺ μακρύτερα ἀπὸ τὸ νοήτους, κ' ἡ ἐλπίδα τῆς ἀποκηρύσεως της, συνεκέντρωσε στὰ ἀνάκτορά της τὴν νεότητα τῶν γύρω μερῶν. Πηνέλητα δύο ἐλκεκτοὶ νέοι ἀπὸ τὸ Δουλιχίον, εἰκοσὶ τέσσαρες ἀπὸ τὴ Σάμην, εἰκοσὶ ἀπὸ τὴν Ζάκυνθον, καὶ δώδεκα ἀπὸ τὴν Ἰθάκην, ἀριστοὶ ὅλοι, ἐγκαταστάθηκαν στὰ ἀνάκτορά της, καί, μ' ὅλη τους τὴν ἀναιδεία, ἀξίωσαν νὰ παντρεύηται καὶ νὰ πάρῃ ἕναν ἀπ' αὐτοὺς ὅποσοδηποτε. Τοὺς γελοῦσε στὴν ἀρχὴ λέγοντας πῶς ἔπρεπε πρὶν νὰ τελειώσῃ τὸ σάβανο ποὺ ὕφαινε τὴν ἡμέρα γὰρ τὸν πεθερὸ τῆς Λαέρτη καὶ τὸ χαλᾶσθαι τὴ νύχτα. Ἀλλ' ὅταν μίᾳ ὑπηρετρίᾳ τὴν ἐπρόσδωσε, ἀναγκάσθηκε νὰ βρῇκα ἄλλες αἰτίες, ἐπειδὴ δὲν εἶχε κανένα νὰ τὴν ἀπορρασιπῇ. Ὁ γυῖός της ὁ Τηλέμαχος, ἦταν ἀκόμη παιδάκι. Ἐκεῖνον, ὅλοι ὀνομαστοὶ πολεμισταὶ, κ' ἀποφασισμένοι νὰ ἐπιβιάζονε τὴν ἀναιδὴ τους ἀξίωσιν. Πηγαινόμενα στὰ ἀνάκτορά της, ἔβηναν κ' ἐπαιγνῶνα τὰ σφαχτὰ τοῦ ναυαγοῦ βασιλῆος, καὶ διασκεδάζονε καταναλίσκοντας τὸ κρασί τοῦ

Οἱ χρόνοι περνούσανε κι' οἱ ἀδίκῳσι τῶν μνηστῆρων μεγάλωναν. Ὅταν ἀπέτυχαν νὰ δολοφρονήσουν τὸν Τηλέμαχον τότε πού γύριζε ἀπ' τὴν Πύλον, ὅπου εἶχε πάει νὰ ζητήσῃ πληροφορίες γιὰ τὸν πάτέρα του, ἀποφασίσανε νὰ τὸν ἐξοντώσωσι μετὰ στὴν πόλιν. Καὶ συνεδριάζοντες γι' αὐτὸν τοῦ σκοπῶν στ' ἀνάκτορα, ἐνῷ ὁ Ὀδυσσεύς, μένοντας στὶς στάνες τοῦ καὶ μεταμφιεσμένος σὲ ζητιάνου, ἐτοίμαζε τὴν ἐξόντωση τῶν ἀναιδῶν ἐπιδρομέων κι' ἐκρίστανται.

«Ὁ Τηλέμαχος δὲν εἶπε στὴν Πηνελόπεια τὴν εὐχάριστὴν εἰσαγωγὴ τοῦ γυρισμοῦ τοῦ πατέρα του, Κί' ὅταν ὁ Ὀδυσσεύς, ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ ἀρχιβοσκού Εὐμαιοῦ, παρουσιάσθηκε στ' ἀνάκτορα, ὅλοι τὸν νομίσανε ζητιάνο, καὶ γιὰ τέτοιο τὸν ὑπεδέχθη Κί' ἡ γυναῖκα του. Κρύβοντας τὸ ἀληθινὸ σῶμα τὸν ἄνω ἀπὸ τὰ ῥάκη ὁ μορφοῦς βασιλεὺς, Κί' ἔχοντας παραμορφωμένο τὸ πρόσωπό του, ζήτησε ἀπὸ ὅλους ἐλεημοσύνη. Οἱ μνηστροπὲς τὸν ὑπεδέχθηκαν μὲ εἰρωνείας, ὁ βοσκὸς Μελάνθεος τὸν ἔβρισε, ὁ Ἀντίνοος, ἄρπαξεν ἕνα σκαμνὶ καὶ τὸν ἐκτύπησε. Καὶ ἐξακολούθησαν τὴν κακομεταχείρισί τους μὲ ὅλη τὴν ἐπέμβασι τοῦ Τηλέμοχου καὶ τῆς Πηνελόπεια, ποὺ ἀγανακτήσανε γι' αὐτὴν τὸν τὴν συμπεριφορὰ πρὸς τὸν πτωχὸν ξένον του.

Σάν νά μὴν ἔφθαναν οἱ προσβολὲς ποὺ ὑφίστατο ὁ Ὀδυσσεὺς ἀπὸ ἐκείνους ποὺ εἶχανε ἐπιδράμει στὸ σπίτι του, παρουσιάσθηκε ὁ ἡζητιάνος Ἴρος καὶ τὸν διέταξε ν' ἀποσυρθεῖ, ἀπειλώντας τον νὰ τὸν δέιρῃ. Οἱ μνηστήρες, ἐνθουσιασμένοι ποὺ

θά τους δινότανε μία αφορμή να διασκεδάσουν, τους έδωθάναν σε πυγμαχία κι αυτό ανάγκασε τον Όδυσσέα να δείξει την δύναμιν των σιδερένιων του μπράτσων: Έγρονθοκόπησε τον Ίρωνα κατά τρόπον άνηλεη, και τον έδωλε στην αυλή μισοπεθαμένον.

Η Πηνελόπη, άγανακτισμένη για την πυγμαχία, επέπληξε τον γιόν της που την έπείρεψε, και παραπονέθηκε στους μνηστήρες, στους οποίους ξανάδωσε έλπίδες, όπως έκανε πάντοτε. Άλλ' όταν άποσύρθηκε στον κοιτώνα της, ο Μελανθεύς ξανάδρισε τον Όδυσσέα κι' ο Εύρύμαχος τον έκτύπησε.

Και τὸ γλέντι τῶν μνηστῆρων έξακολούθησε γιά νά καταλήξῃ, σάν κάθε δράδν, στα όργια.

Δώδεκα απ' τις πηνήντα υπηρέτριες που υπηρετούσανε στ' άνάκτορα, άδιαφορώντας για τις επιπλήξεις της βασιλίσσας και τις συμβουλές της γρηάς τροφού του Όδυσσέως Εύρύκλειας, τους συντροφεύανε σ' όλονύκτιες άπρέπειες, κι' η Πηνελόπη ήταν υπόχρεωμένη νά τὰ άνέχεται, ο δέ Ίΐευσεύς νά υπομείνῃ κι' αὐτὸν άκόμη τὸν έ- ξευτελισμόν.

Άλλ' όταν πιά φύγανε όλοι και τὸ ύπν- ρετικό προσωπικό έκοιμήθηκε, ο Τηλέμα- χώς, έκτελώντας τις όδηγίες του πατέρα του πήρε κι' έκρυψε τα όπλα κι' άφησε μοναχά εκείνα, με τὰ όποία θα ώπλιζόνταν οί δύο τους.

Ο Όδυσσεύς άναγνωρίσθηκε από την γρηαή θαλαμηπόλο, από την πληγή που είχε στο πόδι, πληγή που την πήρε κυνηγώντας άγριογούρουνα στον Παρνασσό, άλλ' εκείνος την συνεβούλευσε νά μὴν εἰπῇ τίποτα σέ κανέναν και την φοβέρισε πώς θα την έσκότωνε, αν έκανε τὸ αντίθετο. Στην Πηνελόπη διηγήθηκε μία ψεύτικη ιστορία γιά τὸν άυτὸν του, και της έξηγή- γησε ότι τὸ όνειρο που είχε ἰδῆ εκείνη, έ- σήμαινε ότι δὲν θ' άργούσε νά τὸν έχῃ κοντά της.

Όλοι τέλους άποσυρθηκαν νά κοιμη- θούνε και μοναχά ο περιπλανώμενος δα- σιλῆς ξεπλώθηκε στὸν προβάλαμο κι' έ- ξαγρύπνησε καταστρόνοντας κατ' σχέδια της έξοντάσεως τῶν μνηστῆρων.

Κι' όταν έξημέρωσε, οί υπηρέτριες, δ- σεις άσχημονούσαν μαζί του, άπεσύρθη- σαν από τὰ δωμάτια τους· οί άλλες έπε- δόθησαν στις έργασίες τους· η Πηνελόπη, στα μάτια της όποιος δὲν είχαν άκόμη στεγνώσει τὰ όλονύκτια δάκρυα, κατέβηκε απ' τὸ κρεβάτι κι' άπελπισμένη προσευ- χήθηκε:

—Άρτεμι, σεβαστή θεά, του Διὸς θυ- γατέρα, πάρε μου την ψυχὴ μ' ένα σου βέλος, ἢ κάνε μὴν άρπάξῃ θύελλα και νά με καταποντίσῃ στού Όκεανὸν τὰ κατά- θρα, γιά νά φθάσω στὸν Άδην κι' άντι- κρύσω τὸν Όδυσσέα μου...

Στὸ μεταξὺ οί υπηρέτριες νά στολίσουν τὸ σπίτι, έφυγε έχοντας μαζί του δύο σκύ- λους νά πλῇ νά συναντήσῃ τους μνηστή- ρες δσους δὲν διανυκτερεύαν στὸ σπίτι του. Κι' έκεινὸν σέ λίγο συγκεντρωθηκαν όλοι, έπειδὴ είχανε την άπόφασιν νά δολο- φονήσουνε πιά τὸν Τηλέμαχον, και νά δώ- σουνε πέρας σέ μιά ύπόθεσιν που είχε διαρ- κέσει τόσο πολὺ.

Η άβάσταχτη θλίψιν, είχε έμπνεύσει στὴν Πηνελόπη έναν άλλον τρόπον, νά δια- κανονίσῃ τὸ ζήτημα της έκλογῆς και τοῦ γάμου. Κι' όταν ἡ θεία νύμφη νύθη- κε και στολίσθηκε, άνέβηκε με συνοδεία δύο θαλαμηπόλων τὴν ύψηλὴ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ της, πῆρ' ένα κλειδί, ἡ λαβὴ τοῦ όποίου ήταν από έλεφαντόδοντο, και πήγε στὸν ἰδιαιτέρου θαλάμο, όπου φύλαγε τὸ χρυσάφι και τὰ πολύτιμα αντικείμενα, και μαζί μ' αὐτὰ τὸ περίφημο τόξο που είχε χαρίσει στὸν Ἰσάθεο άνδρα της ο Ίφιτος. Πῆρε τὸ ένθιμο αὐτὸ της άνδρείας του και κρατώντας το στα γόνατά της, τὸ έ- λαιψε με τὰ δάκρυα που συνοδεύανε τοὺς βαθεῖς στεναγμούς της. Κι' όταν ἡ θλίψις της άνακουφίσθηκε με τοὺς θρήνους της,

πήγε στὴν αἴθουσα όπου ήτανε συγκεν- τρωμένοι οί μνηστήρες.

Όταν ἡ μεγαλοπρεπὴς κορμοστασιά της διεγράφη στὸ άνοιγμα της δριυνῆς πόρτας, όταν έκεινὸν άντικρύσανε τὴν θαυ- μασίαν μορφήν της, που τὴν επλασίαναν πλούσια μαλλιά και τὴν έστεφενό χρυσὸς κεφαλόδεσμος, όταν τὴν είδανε νά κρατᾷ τὸ δορυ τόξο, έκπληκτοι κι' έκθαμβοι διε- λχίσθησαν ότι ήταν ἡ Άρτεμις. Θυμωμέ- νη έκεινὴ και προκλητικὴ, τοὺς έφώναξε:

—Άκούστε με, αλαζόνες μνηστήρες, που χυμῆσατε στὸ σπίτι ενός άνδρος· τοῦ λείπει, γιά νά τρώτε και νά πίνετε εἰς βάρος του, έπειδὴ, λέτε, θέλετε σώνει και καλά νά με παντρευθῆτε, σάν ἐγὼ νά σὰς τὸ ζήτησα. Άλλ' έμπρός, άποφάσισα, νά δρίσῃ άγώνες και νά δάλῃ δραβείο, τὸ μεγάλο τόξο του θείου Όδυσσέως. Ό- ποιος θα τεντώσῃ εύκολώτερα αὐτὸ τὸ τό- ξο και θα διασπάρῃ με τὸ βέλος τις τρύ- πες τῶν δώδεκα πελέκων,—πράγμα που τόσο εύκολα έκανε ο άκατάβλητος εκεί- νος ἥρωας—θα γινῇ άνδρας μου και θα φύγῃ μαζί του απ' αὐτὰ τὰ άνάκτορα, που δὲν θα ξεχάσω ποτέ.

Τὰ δώδεκα σιδερένια τσεκούρια τοποθε- τήθηκαν από τὸν Τηλέμαχον στὴ γραμμή και πρῶτος αὐτὸς πήρε τὸ τόξο. Άλλὰ δὲν μπόρεσε νά τὸ τεντώσῃ και τὸ τεντώσῃ και τὸ παρε- χώρησε σ' άλλους. Τὸ πήρε πρῶτος ο μάν- τις Λειώδης που στεκότανε στὴν ἄκρῃ της παρατάξεως, άλλὰ δὲν κατάρθωσε νά τε- νώσῃ τὴν χορδὴν. Φέρανε ἄλλος και τὴν έ- λειψαν, άλλὰ κανεῖς τους δὲν μπόρεσε νά τὸ κυρτώσῃ οὔτε κι' ο Αντίνοος, οὐδὲ ο ώραιὸς Εύρύμαχος, οί άρχηγοί τῶν μνη- στῆρων, οί άνδρείοτεροι και δυνατώτεροι.

Στὸ μεταξὺ ο Όδυσσεύς που παρακα- λουθούσε τις άπεγνωσμένες προσπάθειές των, έκάλεισε τοὺς δύο δοσκούς του, τὸν Φοιλίτιον και τὸν Εὐμαιον, κι' άφοῦ τοὺς εἶπε ποῖος ήτανε, τοὺς διέταξε νά πάνε νά κλείσουν όλες τις πόρτες γιά νά μὴν μπορῇ νά φύγῃ κανεῖς και νά εἰδοποιή- σουνε τις υπηρέτριες νά κλεισθοῦνε στα δωμάτια τους και νά μὴν θοῶνῃ, δι τὴν δή- ποτε κι' αν άκούσουνε. Κι' αὐτὸς, προχώ- ρησε πρὸς τοὺς μνηστῆρας, που φάνεζαν ν' άναδελθῇ γι' άλλοτε τὸ διαγώνισμα, κι' έζήτησε νά τοῦ έπιτραπῇ νά δοκιμάσῃ κι' έκεινους.

Η πρότασίς του προκάλεσε άγανάκτη- σιν. Πὼς τολμούσε ο θῆλιος έπαίτης ν' ά- ξιώσῃ νά διαγωνισθῇ κι' αὐτὸς γιά νά κερδίσῃ τὴν άγκαλίαν της βασιλίσσας; Και θὰ τὸν έκακοποιούσαν και πάλιν, αν δὲν έπενέβαινε ἡ Πηνελόπη νά θεσπίζῃ ότι δὲν θὰ πατοπούτανε τὸν ξένον, άλλὰ μόνον θὰ τοῦ χορηγούσε φορέματα και κα- τοικίαν, αν τυχὸν έπέτυχανε έκεινο που άπεδείχθηκε γιά όλους τοὺς άδύνατο.

Πῆρε τὸ μεγάλο τόξο ο Όδυσσεύς, και χωρίς καμμιὰ δυσκολία τέντωσε τὴν χορ- δὴ του. Τοποθέτησε μὴν αὐτὸς τὴν τρύπες των και διαπέρασε μὴν αὐτὸς τις τρύπες των τσεκουριῶν, πρὸς μεγάλην άγανάκτησιν και ντροπὴ όλων τῶν αναιδῶν νέων, που μόλις συγκρατηθηκαν νά χυμῆσουν ἐπ' αὐ- τὸν του.

Ο Τηλέμαχος τοὺς καθυσόχασε. Η μη- τέρα του άποσύρθηκε στα διαμερίσματά της, κι' οί δύο δοσκοί, άφοῦ κλείσανε τις πόρτες, σύμφωνα με τις διαταγές που πή- ρανε, γύρισαν και τοποθετηθηκαν δίπλα στὸν άφέντη τους.

Ο πολυμήχανος Όδυσσεύς, ἐνῶ ο γυῖός του φορούσε τὸ ξίφος κι' ώπλιζότανε με μακρὸ δορυ, πήδησε πρὸς τὸ μεγάλο κα- τῶφλιν της αἴθουσας κρατώντας τὸ τόξο και τὴν φαρέτραν· έχυσε τὰ βέλη μπροστὰ στα πόδια του, κι' άφοῦ έβγαλε τὰ ράκη του, εἶπε στοὺς μνηστήρες:

—Κι' αὐτὸ μὲν τὸ άγώνισμα έγινε χω- ρὶς νά πάθῃ τίποτε κανεῖς. Τώρα όμως θ' άρχίσουμε άλλο.

Έκεινὴν τὴν στιγμήν ο Αντίνοος είχε σηκώσει τὸ χρυσὸ ποτήρι, τὸ γεμάτο κρα- σί, κι' ήταν έτοιμὸς νά τὸ άδείσῃ, όταν ένα βέλος τοῦ Όδυσσέως τοῦ διέπέρασε τὸν λαίμνον. Οί άλλοι πῆδησαν δορβὸι άνα- νκτισμένοι γι' αὐτὸ που τὸ νομίσαν ά- προσέξια του, άλλ' ο τρομερὸς βασιληγῆς

δροντοφώνησε.

—Α, σκύλοι, δὲν φανταζόσασταν πὼς θὰ γύριζα ἔ; Κι' είχατε κουβαλήθῃ ἐδῶ νά τρώτε, ν' άελεγῆτε με τις δούλες και νά γυρεύτε δια τῆς βίας τὴν γυναῖκα μου, πρὶν νά πεθάνω! Τώρα, κανεῖς δὲν μπο- ρεῖ νά σὰς σώσῃ.

Η τρομακτικὴ άποκάλυψις επέφερε πα- νικό. Τρομαγμένοι οί αναιδέις νέοι κυττάζανε γύρω τους γιά νά ἰδούνε πὼς θὰ μπορούσανε νά ξεφύγουν τὸν φρικτὸν δ- λειθρον. Ο Εὐρύμαχος ἰκέτευσε χάριν, δε- δαιώνοντας ότι ο μόνος που έφταιγε ήταν ο Αντίνοος, άλλ' ο Όδυσσεύς εἰς άπ' αὐ- τὴν σφήνωσε βέλος κάτω απ' τὸν μα- στὸν του και τὸν έσκότωσε. Είδανε τότε οί άλλοι ότι δὲν μπορούσανε νά έλπίσουν έλεος και με γυνὰ νά σταθῇ προχωρή- σανε οὐρλιάζοντας. Ο Αμφινόμος που ἦ- τανε πρῶτος, δέχεται στὶς πλάτες τὸ δο- ρυ τοῦ Τηλέμαχου, κι' εσωρίσθηκε χά- μω έχοντας τὸ καρφωμένο ἐπ' αὐτοῦ του. Ο Όδυσσεύς είχε φορέσει μ' αστραπιαία ταχύτητα τὴν περικεφαλαίαν κι' είχε πάρει τὴν άδιapaστη άσπίδα που τοῦφεραν οί δοσκοί. Καὶ τοξοειδένως όλοένα έκείνους που τολμούσανε νά ξεμυτήσουνε, ξεπλώ- νε όλοένα νεκρούς, κι' άναποδογύριζε τὸ κάθε τι που ήταν μπροστὰ του, κι' αὐτὸ γιά νά δυσκολεύῃ τις κινήσεις των.

Ο δοσκὸς Μελανθεύς, που κατ' έπανα- ληψιν μὴν είχε κυττήσῃ, όταν υποκρινότανε τὸν έπαίτην, έτρεξε κι' έφερε όπλα, άλλ' ο Όδυσσεύς έστειλε τοὺς δύο δοσκούς, οί όποιοι τοῦ έπέτεθηκαν και τὸν έδωσαν, κι' ύστερα τοποθετήθηκαν στὶς πόρτες, γιά νά μὴν επιτρέψουνε νά φύγῃ κανεῖς.

Μέσα στὴν αἴθουσα, ο Ἰσάθεος δασι- λῆς ξανάησε τις ἥρωικές στιγμές που είχε περάσει στὴν Τροία. Μόνος αὐτὸς έ- ναντίον τῶσαν άπελπισμένων, σκορπίζε τὸν θάνατον και προκαλοῦσε τὴν τρέλλαν. Η βροχὴ τῶν πτωμάτων, τὸ αἷμα, άνακα- τωμένο με χῶμα, είχε σχηματίσει πηχτὸ ρυάκι, κι' οί τρομαγμένους φωνές τῶν ζων- τανῶν, που άνακατεύονταν με τις οἰμωγές τῶν έτοιμοθάναντων, άποτελούσανε μιά μα- κάβρια συναυλία, στὴν όποιαν κυριαρχού- σε ἡ δροντερὴ φωνὴ έκεινὸν που έπαίρνε δικαίαν έκδίκησιν.

Δὲν κατάρθωσε νά σωθῇ κανένας τους. Οί κλειστὲς πόρτες, δὲν τοὺς άνοίξανε δρόμο πρὸς τὴ ζωὴ, και τὰ καταπατημένα κορμιά τους, έσπινδάζοντο σέ λίγο στὴν μεγάλη αὐλὴ, άπαίσιοι τρώπαιοι μιάς περιφανούς νίκης ενός, εναντίον όλοκλή- ρου άγέλης.

Ηλθεν έπειτα ἡ σειρά τῶν άλλων, έ- κείνων που προδῶσανε τὸ κατήκον τους. Ο Μελάνθιος άκρωτηριάσθηκε, οί δώδε- κα δούλες που ώργιάζανε με τοὺς μνη- στῆρες κρεμασθηκαν όλες. Κι' ἐνῶ οί άλ- λες εἰδοποιήθηκαν νά καθαρίσουνε τὸ σπι- τι από τὰ αἵματα και τὸ μύλυσμα, ο θριαμβευτὴς βασιληγῆς, άφοῦ λούσθηκε, ο νύθηκε θριαμβευτὴς βασιληγῆς, πήγε νά έπισκεφθῇ τὴν γυναῖκα του.

Τῆς εἶπε ποῖος ήταν, άλλ' εκείνη δὲν πίστευε. Όταν όμως τὴν έγήγηθηκε με ποῖον τρόπον ήτανε στερεωμένο τὸ συζυ- γικό τους κρεβάτι στὸν κορμὸν της έλῆρας, που τὴν είχε κτισμένη στὸν τοῖχο της κα- μαράς των, έκθαμβὴ ἡ Πηνελόπη κ' εύ- τυχισμένη μαζί, ρίχτηκε στὴν άγκαλιά τοῦ λατρευτοῦ άνδρος της, που, όπως ἦτονε ντυμένος τώρα, ξαναεἶχε πάρει τὴν όμορ- φιά και τὴ χάρι, γιά τις όποιες τὸν έκα- μάρινε τότε.

Στὴ γιορτὴ που έπληροθύησε τὴν νύ- κτην τοῦ έρωτος, οί σπονδές γενήθηκαν με χαρὰς δάκρυα, κι' ἡ Πηνελόπη, αντί στε- ναγμῶν λύπης, έκεινὴ τὴν νύκτα, άφνε ά- ναφώνησεις χαρὰς και στεναγμούς άγάπης, σάν προσευχές στοὺς θεοὺς που τὴν άξίω- σανε νά συνεχίσῃ τὴν άγάπην της ὡς τὴν αἰωνιότητα.

Τὸ άλλο πρωὶ ο Όδυσσεύς πήγε και παρουσιάσθηκε στὸν γέρο - Λαέρτη, τὸν πατέρα του, και ξαναγύρισε στ' άνάκτορά του, έπειδὴ φοβότανε πὼς οί συγγενεῖς τῶν σκοτωμένων, ήτανε πιθανὸν νά ζητή- σουν έκδίκησιν.

Πραγματικά, όταν διαδόθηκε στὴν ἴδῃ

κη πὼς ο βασιληγῆς γύρισε και σκότωσε όλους έκεινους που άσολοῦντο νά μολύ- νουν τὸ σπίτι του, οί συγγενεῖς πήγανε και πήρανε νά θάψουνε τοὺς νεκροὺς των. Καὶ τοὺς ξένους τοὺς έβάλαν σέ καράβια, νά τοὺς στείλουνε στὶς πατρίδες τους, γιά νά κάνουν εκεί τις κηδεῖες των, ἐνῶ τοὺς περιέμεναν νά γλεντήσουν τοὺς γάμους των.

Ο Εὐπείθης, ο πατέρας τοῦ Αντίνοος, καταλυτημένος γιά τὸ σκοτωμὸ τοῦ γιου του, κάλεσε και τοὺς άλλους, που πενθού- σανε τὸν χαμὸ τῶν δικῶν τους παιδιῶν, κι' ώπλισμένοι όλοι ξεκίνησανε γιά τ' ά- νάκτορα, όπου ο θεὸς Όδυσσεύς, με τοὺς λίγους έμπιστοὺς του, έδειξε και πάλι τὴν άκατανίκητὴν δύναμιν τοῦ κορμιοῦ του, που ήταν άκατάβλητὴ σάν τὴν ψυχὴ του.

Οί περισσότεροι σκοτωθηκαν, οί άλ- λοι υπέταγησαν. Κι' ο θεὸς Όδυσσεύς, ο γιγάντης ἥρωας, ο ἰσάθεος έκπορθητῆς τῆς πόλεως τοῦ Πριάμου, εύτυχισμένος στὴν άγκαλιά της λατρευτῆς γυναίκας του, όταν τὸν ρωτούσανε νά εἰπῇ ποῖο ήτανε τὸ μεγαλύτερον τρώπαιόν του, έδειχνε τὴν θεόμορφῃ Πηνελόπην του, τὸ όνομα τῆς ό- ποίας θὰ φανερώνῃ ἐν δῶμ ύπάρχει ζωὴ, τὸν Έρωτα και τὴν Πίστιν.

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

(Η άναδημοσίευσιν άπαγορεύεται)



«ΕΜΠΟΡΟΙ ΑΙΣΘΗΜΑΤΩΝ»

Φυλαχθήτε απ' αὐτούς, Έχουν τὴν ψυ- χασύνθεσιν άρχαιοκατήλου που πουλᾷ έργα τέχνης!

Συνήθως εἶνε άνθρωποι χωρίς άξία και ρηχὸι. Άσχετα αν τὸ λεξιλόγιόν τους εἶνε πλούσιο. Τὸ ψυχικὸ τους περιεχόμενο εἶνε φτωχὸ και πρόστυχο σέ ποιότητα.

Όταν μῆτε στοῦ άρχαιοκατήλου τὸ κατῳχημα πρέπει νά εἰσαστε έμπειρότε- χνοι γιά ν' άποφύγετε τὸ μάθημα. Έκει- νοι που πληρώνουν τὸ φόρο τῆς άνοσίας τους εἶνε οί άδαεῖς νεόπλουτοι, οί άμόρ- φωτοι, κάποτε οί πολὺ σνόνιμ, άγοράζον- τας κατὰ κανὸνά τὰ άμφίβολα προελευ- σεως καὶ τέχνης κατασκευάσματα.

Οί έμποροὶ αἰσθημάτων δὲν έχουν μὸ- νιμο κατῳχημα —κατὰ τοῦτο διαφέρουν από τοὺς άλλους —εἶνε πλανώδιοι πωλη- τὰί καὶ βρίσκονται παντοῦ, όπου κι' οί γυναικες.

Θέλετε νά πιστοποιήσετε τὴν ύπαρξιν τους, κι' άκόμη τὸν πληθωρισμό τους; Πῆ- τε μιά λέξι μόνον γιά ποιήσιν, γιά έρωτα, γιά άγάπην...

Η έπίθεσις όργανώνεται αστραπιαία. Έρωτα εἴπατε; Κυττάστε αὐτὸν ἐδῶ. Ποι- ότης έξαιρετικῆς. Εἰλικρινῆς, αληθινός, με- γάλος, πηγάδι. Άπ' τὴν καρδιά πηγάζει και σάν ποτάμι φουσκώμενον πλημμυρίζει τὰ πάντα. Τὸ άλλο;

Άγάπην; Νά, ένα εξαιρετικό, ένα υπέ- ροχο δείγμα : Άδολη, λεπτή, άνυστερό- βουλη, θεία.

Και γιά τὴν ποιήσιν, τί θέλετε ν' άκού- σετε;

Η ἴδια εἶνε τὸ τραγοῦδι τῆς άγάπης. Τί τὴν έγέννησε; Τί της έδωσε τὴ ζωὴ; Η άγάπην.

Η άγάπη τοῦ Ντάντε γιά τὴν Βεατρίκη, στάθηκε ἡ δημιουργὸς αἰτία τῆς «Θείας Κωμωδίας».

Τὸν άκούτε με συγκίνησιν. Τὰ όσα άπα- θαύμασσε στὴ δίτρινα τῆς ψυχῆς του, ἦ- ταν όμορφα, πολὺ όμορφα. Νοιώδετε νά γεννῶνται μέσα σας έπιθυμίες. Αισθάνεσθε τὴν άνάγκη νά άποκτήσετε κάτι που σας λείπει. Άν εἴσθε σπάταλη φύσις, οί πειρα- σμός εἶνε μεγάλος και γρηγόρως θὰ σὰς νικῇσῃ. Σβύνουν και οί τελευταῖοι σας διαταγμοί. Άπλώνετε τὸ χέρι και παίρνε- τε τὸ θσαυρό. Η πίστις σας στὴ μεγάλη



ΚΛΕΙΔΙΑ ΚΑΙ... ΦΤΕΡΑ

—Πὼς λῆγεσαι; Πόσων ἐτῶν εἶσαι; Ποῦ κατοικεῖς; Τί δουλεῖς κάνεις;

—Σίμὸν Μπεσνιέ, κύριε δικαστᾶ, εἶ- μαι τριάντα χρονῶν, κατοικῶ ἐδῶ στὸ Σαμπλέ και εἶμαι κλειδαρῆς...

—Κλειδαρᾶς; Καὶ τὰ κλειδιά εἶνε αὐτὰ που σ' άπασχολοῦν τόσο, ὥστε, τις νύχτες, που όλος ο κόσμος κοιμά- ται, ἐσὺ νά κλειδώνεσαι στὸ μαγαζί σου και νά δουλεύεις ὡς άργά τὰ με- σάνυχτα, όπως καταγγέλλουν τὰ όργα- να τῆς τάξεως;

Ο Σίμὸν Μπεσνιέ, ένας γιγαντόσω- μος άνδρας με έργατικὴ μπλούζα, άφοῦ στριφογύρισε με άμηχανία τὸν σκούφο του μέσα στα χέρια του δύο - τρεῖς φορές, έκύψε τὸ κεφάλι του στὴν αὐ- στρητὴν άπὸ τὴν παρατήρησιν τοῦ δικαστοῦ και άπήντησε τραυλίζοντας από τὸν τρόπο του:

—Εἶμαι μόνος, κύριε δικαστᾶ, αὐτὲς τις μέρες έτυχαν πολλές δουλειές και .. άναγκάσθηκε νά κάνω νυχτέρι, δὲν έ- κανα τίποτε τὸ παράνομο...

—Μπορεῖ νά μὴν έκανε τίποτε τὸ παράνομο, όπως λέει, κύριε δικαστᾶ, διέκοψε ένας ἡλικιωμένος με στολή που στεκόταν δίπλα στὸν Μπεσνιέ, αὐτὰ ό- μως που εἶδα με τὰ μάτια μου δὲν εἶ- χαν καμμιὰ σχέση με τὴ δουλειά τοῦ κλειδαρᾶ... Από τις χαραμάδες τῆς κλειστής πόρτας τοῦ μαγαζιῶ του, ἀ- πό τις όποιες ξεφευγε λιγοστὸ φῶς, πολλές θραυδὲς εἶδα τὸν άνθρωπο, αὐ- τὸν ν' άνεβαίνει πότε σ' ένα σκαμνὶ κι' άλλοτε σ' ένα τραπέζι, και νά πηδᾷ κάτω κρατώντας κάτι ξύλα στα χέρια του...

Και ο Σίμὸν Μπεσνιέ, έπειδὴ έθεω- ρεῖτο απ' όλους ὡς φιλήσυχος και νο- μοταγῆς πολίτης κι' έπειδὴ ἡ κατηγο- ρία δὲν άνέφερε συγκεκριμένα και σα- φῆ πράγματα εναντίον του, ύστερα ἀ- πό μερικὲς άκόμη έρωτήσεις τοῦ δικα- στοῦ, καταδικάσθηκε σέ ενός μονάχα μηνὸς φυλάκισιν...

Πρώτη δουλειὰ τοῦ Μπεσνιέ, μόλις γῆγκε από τὴν φυλακή, ήταν ν' άφήσῃ τὸ παλιν τοῦ μαγαζιῶ και νά έγκατα- σταθῇ σ' ένα άλλο κάπως παράμερο στὴν ἴδια πόλιν Σαμπλέ. Γιά νά μὴ θγαίνῃ μάλιστα καθόλου γι' αὐτὸ, τὸ έκαμε και κατοικία του και εἶσι ήταν ἡσυχος πὼς κανεῖς δὲν θὰ ξαφνιαζόταν αν έβλεπε φῶς και τὴ νύκτα μέσα σ' αὐτὸ. Πῆρε όμως και τις σχετικὲς προ- φυλάξεις αὐτῇ τῇ φορᾷ ο περιεργὸς κλειδαρᾶς. Έβούλωνε με χαρτιά και κερί όλες τις χαραμάδες τῆς πόρτας του και έπέδωθε στὴ δουλειά του. Τὴν ἡμέρᾳ καταπατιόνταν με τὰ κάθε λογῆς

τοῦ άξία θὰ σὰς βάλῃ σέ φροντίδες. Οἱ τὸν φυλάξετε ὥσο καλύτερα μπορεῖτε. Εἶ- νε ένα έργο τέχνης, εἶνε ένα μαρμάρينو άγαλμα.

Τὸ τοποθετεῖτε στὸ βάθρο που τοῦ άρ- μόζει. Ξαφνικά, μιά μέρα, κάτι πρσέχετε που σας τρομάζει. Εἶνε μιά κηλὶδα, κάτι σάν μελανία. Τρέχετε νά ξεπλύνετε τὴν κηλὶδα που άμυσλῶν τὴν άσπιλὴ λευκό- τητά τοῦ ἰδαλματοῦ σας.

Μά με τὸ πρῶτο δούτηγμα στὸ νερὸ τοῦ καθαροῦ, νοιώθετε τὸν θσαυρό σας νά χάνεται απ' τὰ χέρια σας, νά λυώνη. Άλλοίμονον! Ἦταν ο άνδριάς τῆς ά- πειρίας σας καμωμένος από γύψο. Άν τὸν έπληρώσατε άκριβά, αν γιά τὸν ά- ποκτήσετε, άδείασατε ὅλο τὸ ταμεῖον τῶν ἐλπίδων και τῶν πόθων σας, ἡ χρεωκοπία

κλειδιά, που ἦσαν άραδιασμένα ἐπάνω στὸν πάγκο του. Μόλις όμως έβράδυα- ζε κι' έκλεινε τὴν πόρτα τοῦ μαγαζιῶ του, όλα έκεινα τὰ σιδερένια σύνεργα έχανόνταν μέσα σ' ένα κιβώτιο και τὸ σκυθρωπὸ πρόσωπο τοῦ Μπεσνιέ έ- παίρει τότε χαρούμενη όψη.

Εἰσῆκανε με προσοχή τὸ άχυρένιο στρώμα του και τραβούσε σιγὰ - σιγὰ κάτω απ' αὐτὸ δύο μακρὰ ξύλα, στρογγυλά στὴ μέση και πλατιά σαν κοτυπιά στὶς άκρες. Προσῆρμοζε τὰ στρογγυλά μέρη τῶν ξύλων στους ὤ- μους του και περιφερόταν διαστικός μέ- σα στὸ μαγαζιῶ του, κουνώντας κάθε τό- σο τὰ δύο μακρὰ ξύλα. Μετά, άνεβαί- νε ἐπάνω σ' ένα σκαμνί, που τοποθε- τοῦσε στὴ μέση τοῦ μαγαζιῶ και ἐπι- δοῦσε ἐπάνω απ' αὐτὸ. Άργότερα τῇ θεοί τοῦ σκαμνιοῦ έπαίρνε ένα τραπέ- ζι κι' ο Μπεσνιέ, με τὰ ξύλα πάντοτε στὸν ὤμο, έπανελάμβανε τὰ πηδήματά του ἐπάνω απ' αὐτὸ.

Τὰ περιεργὰ αὐτὰ πηδήματά του ο κλειδαρᾶς τοῦ Σαμπλέ τὰ έπανελάμβα- νε, άνενόχλητος πιά, ἐπὶ άρκετὸ διά- στημα, ὁπότε, όταν έμεινε φαίνεται ἡ- κανοποιημένος από τὴν εξάσκησιν του με τὰ άπαραίτητα ξύλα στὸν ὤμο, έ- τράβηξε ένα πρῶτὸν σ' έναν έγκατε- λειμμένο πύργο, που δρισκόταν στὴν άκρῃ τῆς πόλεως. Πληθὸς περιέργων, που τὸν ακολουθούσε, μὴ μπορώντας νά εξήγησῇ τί θάκανε τάχα ο άγαθὸς κλειδαρᾶς, με τὰ ἰδιότροπα εκείνα ξύ- λα, είχε συγκεντρωθῇ απ' έξω, και κά- ποια στιγμή τὰ βλέμματα όλων ὤψώ- θηκαν πρὸς ένα άνοιχτὸ παράθυρο τοῦ πύργου, που άπέχει ὀκτὼ ὡς δέκα μέ- τρα από τὸ έδαφος.

Άνεδασμένος στὸ περβάζι τοῦ πα- ραθύρου, ο Σίμὸν Μπεσνιέ τακτοποιου- σε τὰ περιεργὰ ξύλα στὸν ὤμο του. Μετά, έρριψε μίαν εἰρωνικὴ ματιά στὸ πληθὸς που τὸν έκτύπαζε με άγωνία και ρίχθηκε στὸ κενόν...

Φωνές τράμου άκούστηκαν από κάτω, άλλὰ ο κλειδαρᾶς, κινώντας διαρκῶς τὰ χέρια του, έβασσε σῶος στὴ γῆ, λίγα μέτρα μακριὰ από τὸν πύργο, έ- πιτυγχάνοντας εἶσι τὴν πρώτη του «πτήσιν κατολισθήσεως». Τὴν ἴδια μέρα ο Μπεσνιέ έπανελάβε τὸ ἴδιο πείραμα, με τὴν ἴδια και πάλι επιτυχία.

Δὲν προσέφερε δέβαση τίποτε στὴν άεροπορία ἡ «πτητικὴ» συσκευή τοῦ Σι- μὸν Μπεσνιέ. Τὰ πειράματά του όμως μένουν ὡς μιά άκόμη ανθρώπινη άπό- πειρα γιά τὴν κατάρτησιν τοῦ άέρος με τεχνητὰ φτερά.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

σας εἶνε θεβαία. Προσέχετε τοὺς έμπόρους αἰσθημάτων. Τὰ προϊόντα τους εἶνε ψεύτικα.



ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

'Αποκρηάτικός ΕΡΩΣ

Τού Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΔΙΑΝΟΜΗ

Πρόσωπα:

Υποθετικοί έκ-
τελεσται:

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ — ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ — ΤΟ ΠΡΑ-
ΣΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ — ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ — Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ —
Ο ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.

Δεν υπάρχουν, γιατί... οι
«ήρωες» είναι όλοι μασκέ!

Η σκηνή στη σάλλα του χορού, που εί-
νε γεμάτη απ' το πυκνό θορυβώδες κέφι
της φρακοφορεμένης και μασκέ πολυκο-
σμίας.

Στην πίστα στροβιλίζονται δύσκολα τὰ
ζεύγη, πνιγμένα μέσα στον κάθιδρο συνω-
στισμό που πλημμυρίζει την ατμόσφαιρα
με μία έντονα παφλουμαρισμένη ανυψο-
μίασι.

Το «Μαύρο Ντόμινο» και τὸ «Κόκκινο
Ντόμινο», κάθονται σιωπηλά, σὲ διπλανὰ
τραπέζια. Πλάι τους υπάρχουν οί άδειες
καρέκλες εκείνων που χορεύουν!

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ: Τί ατμόσφαι-
ρα όμως! Κοντεύει νὰ σκάσει κανένας ἐ-
δῶ μέσα!

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ: Καί μ' αὐ-
τές τίς μάσκες!...

ΤΟ ΜΑΥΡΟ (σὲ λίγο): 'Εσείς δὲν χο-
ρεύετε, κύριε;

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: 'Όχι. Οὐτ' εἰσείς, ἐ;

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: Σπανίως. Δηλαδή σχεδὸν
ποτέ.

(Σιγή)

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: Μὲ πλήττει λοιπὸν ἡ
ἀποκρηά, κύριέ μου!

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: Δὲν ἔχετε ἄδικο. Εἶνε τό-
σο στερεότυπη!

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: 'Α, ὄχι γι' αὐτό. Μή-
πως καί ἡ ζωὴ δὲν εἶνε στερεότυπη;...
Τὸ καρναβάλι μὲ κουράζει, γιατί δὲ βρί-
σκα κανένα γούστο στὸ θορυβώδες αὐτό
γλέντι πού σοῦ ξεκουφαίνει τ' αὐτιά καί
σὲ κάνει νὰ νομίζεις πὼς μέσα στὸ κρα-
νίο σου χτυπᾶνε κοκτέϊλ!

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: Πραγματικῶς, λοιπὸν ἰ
ἔχετε δίκιο!... Τὰ νιότα δὲν δὲν συμ-
φωνοῦν καθόλου μ' αὐτὴ τὴν ἀποψη.

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: Πού ξέρετε ὅτι δὲν εἶ-
μαι νέος;

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: Λέτε ἡλικιωμένα λόγια!...

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: Τὸ λυκόγινο, τῆς μά-
σκας ἐπιτρέπει τίς ἀδιακρίσεις;

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: Δὲ θὰ μ' ἐνωχλοῦσε ὅ,τι
κι' ἂν μοῦ λέγατε. 'Απόψε δὲν εἰμ' ἐγώ!

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: Ἡ κυρία μὲ τὸ πρά-
σινο ντόμινο πού χορεύει... εἶνε φίλὴ σας;

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: Καί ναι καί ὄχι.

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀπάντη-
σις.

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: Θέλω νὰ πῶ πὼς δὲν εἶνε
παρὰ μιά... ἀποκρηάτικὴ γνώριμία!

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: Κι' ὁ πιερρότος;

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: 'Ενας φίλος. Γιατί ρω-
τήσατε;

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: Μοῦ φάνηκε περίεργο
πὼς τοῦ τὴν ἐμπιστεύσατε. Τὸ καρναβάλι, εἶ-
νε ὁ σπουδαιότερος συνεργάτης τῆς ἀμαρ-
τίας. Κάποιος συγγραφεὺς λέει κάπου ὅ-
τι ἀπ' τὴν ἐννοσί τοῦ χοροῦ καί τῆς σαμ-
πάνιας γεννήθηκε ἡ ἀπιστία! Ἀλλ' ἀφοῦ
ἡ κυρία δὲν σας ἐνδιαφέρει!...

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: Κι' ἂν ὑποθεθῇ ὅτι μ' ἐν-
διέφερε;

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: Θάπρεπε νὰ μὴν τοὺς
ἀφίνετε τόσο μόνους.

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: Τί λόγο ἔχετε νὰ μοῦ δι-
νετε συμβουλές;

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: Κανέναν! 'Απλῶς δια-
σκεδάζω τὴν ἀνία μου, κουβεντιάζοντας.

Σὰς ἐνοχλεῖ αὐτό;

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: Κάθε ἄλλο. Σὰς εὐχαρι-
στῶ μάλιστα.

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: 'Αρα, ἡ κυρία σας ἐν-
διαφέρει!

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: Τί θὰ σας ὠφελοῦσε ἂν
σας ἔλεγα «ναι»;

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: Μὰ δὲν εἶπαμε; Τίπο-
τε. Θὰ ἦταν ὅμως ἕνας τρόπος νὰ συν-
εχισθῇ ἡ κουβέντα πού τώρα κινδυνεύει νὰ
σταματήσει!... Κι' ἡ παρέα σας δὲν φαίνε-
ται!... 'Ισὼς καί νὰ μὴ βρίσκεται πιά στὴν
πίστα.

ΤΟ ΜΑΥΡΟ (ἀνήσυχος): Τί θέλετε νὰ
πῆτε;

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ (ἥρεμα): 'Ότι μπορεῖ
νὰχοῦν πάει καί στὸ μπουφέ!

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: 'Εχετε μιά πολὺ... εὐγε-

νικὴ ἀδιακρίσι καὶ καταφέρνετε νὰ λέτε
μὲ τρόπο τὰ φοβερότερα πράγματα!

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: Τὰ φοβερότερα; 'Όχι
δὰ! Πολὺ παχειὰ λέξις! 'Απλῶς τὴν Ἀ-
λήθεια.

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: 'Ε, αὐτὸ λέω κι' ἐγώ. 'Η
'Αλήθεια συνήθως εἶνε φοβερή.

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: Δὲν ἀποκλείεται νὰ χε-
τε καί δική.

(Σιγή. Ἡ τζᾶζ σταματᾷ. Χειροκροτή-
ματα. Ἡ τζᾶζ ξαναρχίζει).

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: Κι' ἡ δική σας παρέα δὲν
έρχεται.

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: Θᾶχῃ κάποιο τρυφερὸ
«τὲτ - ἄ - τὲτ»!

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: Μὲ τὸν 'Αρλεκίνο;

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: 'Ακριβῶς.

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: Κι' ἐσεῖς;

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: Τί ἐννοεῖτε «κι' ἐγώ»;

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: Θέλω νὰ πῶ, τί ρόλο παί-
ζετε σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι;

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: Στὰ ἐρωτικά ἔργα μὲ
τρία πρόσωπα, ὁ πρῶτος ρόλος... εἶνε ὁ
τρίτος! 'Εγὼ ἔχω τὸν δεύτερο.

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: Εἰσαθε, δηλαδή ὁ σύζυ-
γος;

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: 'Ισὼς, Πάντως εἶμαι
ὁ ἀναγκαστικὸς ἐραστής.

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: Δὲν καταλαβαίνω.

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: Κι' ὅταν δὲν ὑπάρχει
σύζυγος, ὑπάρχει ἕνας ἐραστὴς πού μπαί-
νει στὴ θέση του. 'Ο «ἀναγκαστικὸς»! Μὰ
γιατί πολυλογούμε; Εἶμαι πάντως ὁ ἀπα-
τώμενος!

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: Καί τὸ λέτε μὲ τόση ἀ-
πάθεια;

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: 'Όπως κι' ἂν τὸ πῶ,
δὲν ἀλλάζει. 'Εφρόντιζα ἰδιαίτερως νὰ μὴν
ἀντιληφθῶ τίποτε, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἶ-
μαι τόσο κουτός. Καί παρὰ τίς ἀντίθετες
προσπάθειές μου, ἀντελήφθην!

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: Μοῦ προξενεῖτε κατά-
πληξι!

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: Θάπρεπε μᾶλλον νὰ
σας προξενίσω τὸν οἶκτο. 'Αλλὰ καί τότε
δὲ θὰ εἶχατε δίκιο. Γιατί δὲν εἶμαι δυστυ-
χῆς περισσότερο ἀπὸ σας, παραδείγματός
χάριν.

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: Εἶμαι δυστυχῆς, ἐγώ ;

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: Τὸ βλέπω! 'Η μᾶσκα
σας δὲν μπορεῖ νὰ κρύψῃ τὴν ἀγωνία σας.

Σὰς βασανίζουν φοβερὲς ὑποψίες! Γιατί
τυραννίζοσαστε; Πεισθῆτε, κύριε ἰ Πεισθῆ-
τε ὅτι ἐκείνη σας ἀπάτα καί θὰ δῆτε ἀμέ-
σως πὼς θὰ ἡσυχάσετε!... Θὰ μονιμο-
ποιήσετε μέσα σας τὴ γαλήνη τῆς μελαγ-
χολίας καί τῆς ἀπογοητεύσεως καί θ' ἀρ-
κεσθῆτε στὴν ἱκανοποίησι τοῦ ἀγοραστοῦ
ὁ ὁποῖος ἀγοράζει καλῆς ποιότητος εἶδος.

'Υποθέτω ὅτι κι' ἐσεῖς... παίξετε τὸν ἴδιο
ρόλο μ' ἐμένα. Εἰσαθε ἡ ὁ σύζυγος ἡ κατὶ
τέτοιο.

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: Εἰλικρινῶς, μετανοῶ ἅ-
σχημα πού σας μίλησα. 'Η κουβέντα σας
μοῦ ἐτάραξε τὰ νεύρα.

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: Δὲ λυποῦμαι γι' αὐ-
τά! Δὲ σας γνωρίζω, καί μοῦ εἰσαθε ἐντε-
λῶς ἀδιαφορῶς. 'Αλλὰ γι' αὐτὸν ἀκριβῶς
τὸ λόγο πρέπει νὰ προσέχετε τὰ λόγια
μου. Καί σας λέω τὴν ἀλήθεια ὁμῆ, χω-
ρὶς νὰ δεσμευομαι ἀπὸ τίποτε!...

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ (νευριασμένον): Τί δια-
ολο σας ἦρθε νὰ μοῦ τὴν πῆτε; Σὰς ρώ-
τησα ἐγώ!

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: Διασκεδάζω!...

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: Μὲ τὸ νὰ λέτε τίς πιδ
μελαγχολικὲς σκέψεις; 'Ωραῖος τρόπος δια-
σκεδάσεως!

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: Καθένας ἔχει τὸν δικό
του τρόπο!... 'Αλλος πίνει, ἄλλος χορεύει,
ἄλλος βλέπει ἐκείνους πού πίνουν καί χο-
ρεύουν, ἄλλος σκέπτεται πολὺ κι' ἄλλος
δὲ σκέπτεται καθόλου!... Παρακολουθεῖ
λοιπὸν τὴ γυναῖκα σας!...

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: Τὸ πράσινο ντόμινο
θέλετε νὰ πῆτε.

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: Ναι, μὲ συγχωρεῖτε γιὰ
τὴν ἀπρέπειά μου. Τὸ πράσινο ντόμινο.
Συζητῇ μὲ τὸν πιερρότο καθὼς χορεύει,
τόσο πολὺ τρυφερά!...

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ (μὲ ἀγωνία): Πού εἶ-
νε;... Πού τοὺς βλέπετε;...

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: Νά, ἐκεῖ κάτω. 'Ακρι-

βῶς, ἐκεῖ! Τοὺς εἶδατε;

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: Ναι. Τώρα. Λέτε νὰ
τῆς κάνῃ «ντεκλαρασιόν»;

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: Τί ἀφελὴς πού εἰσαστε!
Καί καθόλου ψυχολόγος!

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: Γιατί;

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: Ἡ «ἐρωτικὴ συμφωνία»
ἔχει ὑπογραφῇ πρὸ πολλοῦ.

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: Πὼς μπορεῖτε νὰ τὸ
καταλάβετε αὐτὸ βλέποντας ἀπὸ μακριὰ
δὺὸ ἀνθρώπους πού φοροῦν μᾶσκα;

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: 'Απλοῖκά πράγματα λέ-
τε πάλι ; Βλέπω, φίλε μου, καθαρώτατα
τὴν ἐρωτικὴ λαχτάρτα στὰ χαμογελαστά
χεῖλια καί τῶν δυὸ. Κι' ἀκόμα τὴ φανερὴ,
τὴν ὁμολογημένη ἀμαρτία πού τοὺς συν-
δέει. Κυττάστε πὼς κουβεντιάζουν ;...
Νά, νά!... Προσέξτε!... Εἶδατε;

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ (μὲ λαχανιασμένη ἀ-
γωνία): 'Όχι! Τί νὰ δῶ;

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: Μὰ τὴν ἐφίλησε, κύριε!
Δὲν τὸ εἶδατε; Εἰλικρινῶς δὲν τὸ εἶδατε;

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: Σὰς δεβαῖω.

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: Τότε ἔκανα πολὺ ἄσχη-
μα πού σας τὸ εἶπα! 'Αφοῦ ἔχετε κατα-
φέρει νὰ μὴ βλέπετε τίποτε, δὲν ἔπρεπε
νὰ σας βάλω φακούς.

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: 'Εχετε δίκιο. Πρέπει
ὅμως νὰ σας πιστέψω;

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: 'Αν μπορῆτε νὰ μὴ μὲ
πιστέψετε, σας τὸ συμβουλεύω!...

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: 'Ο πιερρότος πρέπει
νὰχοῦν τώρα κόκκινα σημάδια.

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: 'Αν δὲ σκουπιστῇ. Πα-
ρακολουθεῖτε τον! Μὴν τὸν χάνετε καθόλου
ἀπ' τὰ μάτια σας. Τοὺς βλέπετε τώρα ;

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: Πῶς, πῶς!... Νά !
Εἶνε ἀκριβῶς δίπλα στοὺς δικούς σας. Στὸ
κίτρινο ντόμινο καί στὸν Ἀρλεκίνο!... Κι'
αὐτοὶ μιλᾶνε πολὺ τρυφερά!... Σκανδαλι-
σῶς!... Μιλᾶνε καί μεταξύ τους!...

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: Τὸ βλέπω.

(Παύει ἡ τζᾶζ. Τὸ Πράσινο Ντόμινο κι'
ὁ Πιερρότος ἐρχοῦνται στὸ τραπέζι καί τοῦ
Κόκκινου. Τὸ Κίτρινο κι' ὁ 'Αρλεκίνος, στὸ
τραπέζι καί τοῦ Μαύρου).

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ: 'Α, χορέψαμε θαυ-
μα! (Στὸ κίτρινο): 'Ε;

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ: Πραγματικῶς!... Καί τί
σύμπτωσης!... (Στὸ μαῦρο ντόμινο): Γι-
ᾶρρο, ξέρεις ποῖα εἶνε ἡ κυρία μὲ τὸ
κίτρινο ντόμινο;

ΤΟ ΜΑΥΡΟ (παγωμένα): 'Όχι! Για-
τί; Ξέρεις ἐσύ;

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ: Ἡ κυρία Μαρᾶνη!... Τὸ
μαῦρο ντόμινο εἶν' ὁ κύριος Μαρᾶνης. Κι'
ὁ πιερρότος ὁ κύριος Σαπράλης!...

ΤΟ ΜΑΥΡΟ (μὲ τρόπο): Γνωρισθήκα-
τε ;

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ: Μὰ φυσικά!... Πιάσαμε
κουβέντα καί κατάλαβα τὴ φωνὴ τῆς!...

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ: (στὸ κόκκινο). Εἶνε ὁ
κ. καί ἡ κ. Εὐνοῦ. Κι' ὁ 'Αρλεκίνος ὁ κ.
Βάρδος.

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: (στὸ μαῦρο). Κι' ἐ-
μεῖς κουβεντιάζαμε τόση ὥρα οἱ δυὸ μας,
καί δὲν πῆγε ὁ νοῦς μας καθόλου!... Χά!
χά! χά!

ΟΛΟΙ (γελοῦν): Χά! χά! χά!

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ: Μὰ τώρα γιατί ἐξακο-
λουθεῖτε μὰ καθώσαστε χωριστά;

ΕΝΑΣ ΑΠΑΧΗΣ: Ναι, ἀδερφέ! Νὰ ἐ-
νώσωμε τὰ τραπέζια!...

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ: Ελάτε! Σηκωθῆτε!...
(Σηκώνονται κι' ἐνῶνται τὰ τραπέζια-
κια).

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ: (μ' ἐντελῶς κοσμικὸ ὅ-
φος, στὸ μαῦρο). Δὲ φαντάζομαι νὰ νο-
μίζετε πὼς μιλοῦσα σοβαρὰ πρὶν; Σὰς
πειράζω!

ΤΟ ΜΑΥΡΟ: Μὰ τὸ κατάλαβα, ἀγαπη-
τέ μου! Κι' ἐγὼ ἄλλως τὲ, ἀπαντοῦσα
στὰ πειράγματά σας καί σας ἔλεγα ὅ,τι
μοῦ κατέβαινε! Χά! χά! χά!... (γελοῦν
καί οἱ δυὸ).

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ: (στὸν πιερρότο). Γιατί
βάψατε τὰ χεῖλιά σας, κύριε Σαπράλη ;...
(ὁ πιερρότος ταρασσεται).

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ: (σπεύδει
νὰ προλάβῃ). Μὰ γιατί ἕνας πιερρότος
πρέπει φυσικά νὰχοῦν βάψα ἐλαφρὰ τὰ χεῖ-
λή!...

Ρ Ι Ν Τ ὼ .

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΚΥΡΙΕ, ἡ ἐν πολλαῖς
ἀμαρτίαις...

Τὸ τρυφερὸ ρωμάντσο μιᾶς ἀγνῆς παρ-
θένας, πού, μέσα στὸν πόνο τῆς ἀ-
πογοητεύσεως, συνέθεσε τὸν ὕμνο τῆς
μετανοούσης γυναίκας τῆς ἀπώλειας.

Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΗΣ Ω-
ΡΑΙΟΤΕΡΑΣ ΝΕΑΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝ-
ΤΙΟΥ, ἡ ὁποία ἔχασε τὸ ἐνδοξότερο
στέμμα, ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς παρεξηγή-
σεως κι' ἐνὸς ἐρωτικοῦ πεισματος.

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΑΓΑΠΗΣ

μέσα στὴ συναυλία τοῦ μίσους, κατὰ
τὴν ἐποχὴ τῶν εἰκονομάχων.

ΕΝΑΣ ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΣΤΕΝΑΓΜΟΣ

πού ξεχύθηκε στὴ δημιουργία ἐνὸς
ποιήματος, πού θὰ συγκινή πάντα θα-
θεία, μὲ τὴν ἀπελπισμένην ἐπὶ κληροῖ
ἐκείνων πού ζητοῦνε δοθῆναι γιὰ ν' ἀν-
τισταθοῦνε στὸν πειρασμὸ τῶν αἰ-
σθησεων.

«...» Ὅτι νῦν μοι ὑπάρχει, οἶστρος ἀ-
κολασίας...»

ΕΝΑΣ ΛΥΓΜΟΣ ΠΟΥ ΣΥΓΚΙΝΕΙ
ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ ΤΙΣ ΕΡΩΤΕΥ-
ΜΕΝΕΣ ΨΥΧΕΣ

Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ

Μιά ἐρωτικὴ ἱστορία, πού ἄρχισε μὲ
τὸν φλοίσβο τοῦ ἐρωτικοῦ ἀγκάλια-
σματος τῆς ἀμμουδιάς ἀπ' τὸ κύμα—
σ' ἕνα ποιητικὸ νησί... Κι' ἐρρωτι-
σθηκε μὲ τοὺς πένθιμους ἤχους και-
πᾶνας—σ' ἕνα πνιγρὸ μοναστήρι...

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ
ΠΟΝΕΜΕΝΗΣ ΖΩΗΣ ΜΙΑΣ ΣΟΦΗΣ
ΠΑΡΘΕΝΑΣ, ΕΡΓΟΝ ΠΟΥ ΔΕΝ Ε-
ΧΕΙ ΚΑΜΜΙΑΝ ΣΧΕΣΙΝ ΜΕ ΣΥΓ-
ΓΡΑΦΑΣ ΑΛΛΩΝ, ΚΑΙ ΤΗΝ Ο-
ΠΟΙΑΝ ΕΓΓΡΑΨΕ ΕΙΔΙΚΩΣ ΓΙΑ ΤΟ

«ΘΗΣΑΥΡΟ»

ἐπὶ τῇ βάσει ἀπολύτως ἐξηκριδωμένων
πηγῶν ὁ ἐκλεκτὸς συνεργάτης μας Δ.

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΡΧΙΖΕΙ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

Στὸ ἀντικρινὸ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Χιουμοριστικὴ ἱστοριοῦλα

Ἡμέρα σχεδὸν ἀνοιξιὰτικὴ. Μιά θερμὴ
ἀχτίδα ἡλίου χτυπᾷ στὸ παράθυρο τοῦ
σαλονιοῦ, καταστόλιστο μὲ ἀνθισμένες γλά-
στρες καί μὲ τὸ χρυσόξανθο κεφαλάκι τῆς
Λιάλας.

Τὸ θέαμα εἶνε ὑποβλητικώτατο γιὰ ὁ-
σους τὸ βλέπουν ἀπὸ τὸ δρόμο ἢ ἀπ' ἀν-
τίκρου, καί ἡ Λιάλα, πού τὸ γνωρίζει πολὺ
καλὰ αὐτό, προσπαθεῖ νὰ τὸ προσφέρει ὁ-
σο μπορεῖ συχνότερα στὰ βλέμματα τῶν
διαδαστῶν καί τῶν γειτόνων.

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ἀντικρι-
νοῦ σπιτιοῦ στέκεται πολλὲς φορές ἕνας
νέος μελαγχρινὸς καί πάντα σκεπτικός.
Καί ἡ Λιάλα, πού τὸν παρακολουθεῖ δια-
ρκῶ

ΜΙΑ ΠΟΥ ΘΕΛΕ ΝΑ ΧΑΡΗΤΑ ΝΕΙΑΤΑ ΤΗΣ ΔΕΝ ΠΑΙΖΟΥΝ ΜΕ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ...

Το αστυνομικό ρεπορτάζ της εβδομάδος
υπό Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

Η Μαίρη Τριβεζά ήταν ένα από τα λεγόμενα μοντέρνα κορίτσια του καιρού μας. Η ζωή της ήταν ρυθμισμένη έπ' αὐτῇ στο γνωστό μοτίβο του «λίγα απ' όλα». Λίγη δουλειά, λίγος χορός, λίγη έκδρομή, λίγο γλέντι, λίγο φλέρτ, λίγα φιλάκια στα σκατάδια του Ζαπ-πίου, λίγα χαϊδάκια κάτω από τους κλανθάνοντες φωτισμούς» ενός εξοχικού κέντρου. Πάντοτε από λίγο.

Την ίδια τακτική έδειχνε και στο αισθηματικό ζήτημα. «Επίστευε πως ο θερμός, ο παράφορος, δηλαδή ο πραγματικός έρωτας είναι επιζήμιος στην εποχή μας για κάθε κορίτσι που — κατά τη φράση της — δεν αντικρύζει την ζωή σαν κουτορνήφι.

—Εγώ θέλω να τὰ χαρῶ τὰ νειάτα μου. Έλεγε σ' όσες προσπαθούσαν να την συνενέ-ρουν. Θὰ γλεντήσω ώσπου να γίνω εικοσιόκτώ—τρίαντα χρόνων και τότε μόνο θὰ σκεφθῶ να μπῶ στα βάσανα.

ΤΟΥΣ ΉΞΕΡΕ ΤΟΥΣ ΑΝ-ΤΡΕΣ!

«Βάσανα» γιὰ την Μαίρη-λὰ ήταν ο γάμος.

—Καλὸς ο λόγος σου, τῆς ἔλεγον πάλι οί φίλες της, ἀλλὰ όταν ἔρθῃ ἡ ὥρα νὰ θέλῃς ἐσὺ, δὲν θὰ σὲ θέλουν οί ἐνδιαφερόμενοι.

—Οί ἄντρες; ἀπαντοῦσε μὲ εὐρωνεία τὸ Μαράκι. Ἀμ' τοὺς ξέρω δά! Φτάνει μονάχα νὰ... Μ' ἄλλα λόγια : «Ἔφτανε μόνο νὰ σφουρίξῃ, πού λέει ὁ λόγος και σὺ μινούτο θὰ κατατσακίζονται οί ἄνδρες ποίος νὰ πρωτοπροφθάσῃ νὰ τῆς προσφέρῃ τὸν θραχινόνα του γιὰ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὸν Ὑμέναιον. Καὶ σὺ μεταξὺ;

—Ὦ, σὺ τὸ μεταξύ, ἡ ἐξυπνά-τατη δεσποινὶς θὰ γλεντοῦσε τὰ νειάτα της. Ὅπου χορὸς, ὅπου γλέντι, ὅπου ἐνύχτι, ὅπου παρέα, ὅπου διασκέδασις και παννυχὶς, πρώτῃ και καλύτερῃ ἡ Μαίρη. Κανενὸς δὲν χαλοῦσε τὴν καρδιά, σὲ κανέναν δὲν ἔλεγε ὀχι. Γνωρίμιες μὲ τὸν ἕναν, φίλιες μὲ τὸν ἄλλον. Στὰ μπαϊν-μίζε μὲ τὸν Κωστάκη, στὰ ὄρη και στὰ δουνά μὲ τὸν Δημητράκη. Ἐγκάρδια τὲτ-ἄ-τὲτ μὲ τὸν Νίκο, τρυφερώτατα ραντεβὺ μὲ τὸν Πέτρο. Ἐννοεῖται ὅτι παρ' ὅ-λα αὐτὰ και μ' ὅλα αὐτὰ ἡ Μαίρη διεφύλαττε ἀκριβὰ τὰ δικαιώματά της ἐπὶ τοῦ τίτλου τῆς κόρης. Ὅλα κι' ὅλα ἄλλα σὺ γάμο ἤθελε νὰ φθάσῃ μὲ τὰ πιστοποιητικά της ἐν τῷ ξει.

ΟΤΑΝ ΗΛΘΕ Η ΩΡΑ ΤΗΣ

«Ἐτσι ἐπέορσαν ἀκριβὰ χρό-

Η Μαίρη δέβαια είχε την τέχνη νὰ μαγέψῃ ἕναν νεὸ τοῦ τύπου τοῦ Ντανάκη —ἀγαλ-τον, ἄμαρτον, εὐπίστον και τὸ-σο ἐπιρρεπὴ στὶς συγκινή-σεις. Ἀπὸ τὸ τὲτ-ἄ-τὲτ ἐκείνο ἐφυγε ὁ Μιχάλης ξελογισμέ-νος.

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΦΡΑΣΙ

Στὸ δεύτερο ραντεβὺ ἡ συμ-πάθεια ἔγινε θερμότερη. Στὸ τρίτο ἡ συμπάθεια ἔγινε ἀρχὴ ἔρωτος. Καὶ γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογούμῃ στὴ δεκάτῃ συ-ναντήσῃ ἐκείνο πού ἔλεγον τό-σες ἡμέρες τὰ μάτια ἐτόλμη-σαν νὰ τὸ ψιθυρίσουν και τὰ χεῖλη.

—Σ' ἀγαπῶ! Θέλω νὰ γί-νῃς γυναίκα μου.

Ἡ τετραπέρατη Μαίρη ἐπε-ρίμενε πῶς και πῶς αὐτὴ τῇ φράσει. Ἀρπαξὲ ἀμέσως τὸν καλὸ σου ἀπ' τὸ χερί και μὴ και δὺ τὸν ὠδήγησε στοὺς γονεῖς της, πού δέβαια ἔσπευ-σαν, τρέμοντας ἀπὸ ἱερὴ συγ-κίνησι νὰ εὐλογήσουν τὸ εὐάρ-μοστον ζεύγος.

Ἐπικολοῦθησαν ἀρραβῶνες ἐπίσημοι, τὸ γράψανε και οἱ ἐφημερίδες, ἄρχισε ἡ ἀγαρὰ τῶν ἐπίπλων, ἡ ἀσπρорουχοῦ ἔπῃρε ἐπειγούσες παραγγελί-ες, οἱ γάμοι ὠρίσθησαν γιὰ δύο μῆνες ἀργότερα. Ἡ Μαί-ρη πιά πετοῦσε στὰ οὐράνια.

—Χρυσὴ-τύχη! ὠμολογοῦ-σαν οἱ δικοί της.

—Καλὸ παιδί! συγκατένευε και ἡ ἴδια, ὑπερήφανη πού μ' ὅλες τῆς μεψιμοιρίες και τῆς ἀμφιβολίες τῶν δικῶν της, αὐτὴ κατάφερε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα και νὰ βρῇ στὴν κατάλ-ληλὴ στιγμὴ τὸν γαμπρό.

—Μὲ τὸ σπαθί μου! ἔλεγε στὶς φιλενάδες της.

ΟΙ ΠΑΛΗΟΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ

Ἐκανε ὅμως τὸ λογαριασμὸ χωρὶς τὸν ξενοδόχο. Καὶ ξενο-δόχος στὴν προκειμένη περι-πτώσει ἦταν τὸ παρελθόν της. Ἀχ, εἶχεν ἀνοίξει πολλοὺς λο-γαριασμούς ἐπὶ τόσα χρόνια τὸ ἀσπυλλόγιστο κορίτσι. Ὅ-λες ἐκείνες οἱ φιλίες, τὰ αἰ-σθηματάκια, τὰ γλεντάκια, τὰ φλερτάκια, τὰ σοῦπα—μοῦπες και τὰ παρόμοια, ζωντανέψαν ξαφνικά και ὤρμησαν τώρα νὰ τὴν πνίξουν.

Δὲν παίζουν μὲ τὸν ἔρωτα δεσποινὶς Μαίρη! Δὲν παίζουν δηλαδή ἀτιμωρητῇ. Δώδεκα ὁ-λόκληρα χρόνια ἐπαίξεις και γελοῦσες, πηδούσες ἐπάνω ἀπ' τῆς φλόγες τοῦ ἔρωτα χωρὶς νὰ καίγῃσαι, χωρὶς νὰ ἐνοχλή-σαι στὸ παραμικρὸ. Νά, ὅμως

πού ἦρθε ἡ ὥρα νὰ μαζεθοῦν ὅλες αὐτὲς οἱ φλόγες και νὰ σχηματίσουν μὴ φωτιά ἐπι-κίνδυνη, πού δὲν ἦταν δυνατόν παρὰ νὰ σὲ κάψῃ στὸ τέλος

ΤΟ ΚΟΜΒΟΛΟΓΙΟΝ ΤΩΝ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ

Τὰ πράγματα δηλαδή συ-νέβησαν ὡς ἑξῆς: Μόλις ἔγινε σθησαν δημοσίᾳ οἱ ἀρραβῶνες τῆς Μαίρης, ὅλοι οἱ παλαιοὶ γνώριμοί της, ἰδίως ἐκείνοι πού λίγο-πολύ τοὺς ἔτσουσε ἡ ἐγκατάλειψις της ἐπήγαγε και βρήκανε τὸν Μιχάλη. Καὶ μὲ τρόπο τὸν ἔδωσαν νὰ καταλά-βῃ τί εἶδους κορίτσι θὰ ἔβα-ζε στὸ πλάι του. Ἐπὶ ἑβδο-μάδες, ὁ ἀτυχὴς νεὸς ἔκουσε ἐμδρόντητος τὸ κομβολόγιον τῶν ἀποκαλύψεων διὰ τὴν ὁρᾶ σιν και τὴν πολιτείαν τῆς μνη-στής του. Ἐννοεῖται, τὰ πρά-γματα ἔφθασαν ὡς αὐτὸν με-γαλοποιημένα. Ποιὸ τὸ ὄφελος ὅμως; Ὅσα και νὰ ἀφαιροῦ-σε ἀπ' αὐτὰ πού ἔκουε, πάλι ἔμεναν ἀρκετὰ γιὰ νὰ κατα-συντρίψουν τὴν ὑπόληψιν τῆς νέας.

Ὁ γάμος δὲν ἔγινε, ἡ ἐγκα-τάλειψις ἦρθε ὡς μοιραῖον ἐ-πακόλουθον και τὸ μοιραῖον αὐτὸ ἐπακόλουθον ἐτσάκισε τὴν Μαίρη. Γιὰ πρώτη φορὰ ἀνε-λογισθὲ τὸ μέγεθος τοῦ τολ-μηματός της, γιὰ πρώτη φορὰ δὴλῶδῃ ἐσκέφθηκε πῶσο ἐπικίν-δυνο εἶνε νὰ καμῇ μὴ κοπέλ-λα ἀκροβασιές ἐπάνω στὸ τεν-τωμένο σχοινί πού χωρίζει τὴν φρονιμίδα ἀπὸ τὴν ἀταξία.

ΚΑΙ ΤΩΡΑ, ΠΟΥ ΕΙΝΕ ΛΡ-ΓΑ;

Ἡ ἀπελπισία της τὴν ὠδή-γησε στὴν κλασσικὴ ἀνοησία: Στὰ 40 δισκία κινινης. Τώρα νοσηλεύεται σὲ κάποιο νοσο-κομεῖο ἀπαρηγόρητῃ και ἀξιο-λύπητῃ. Βέβαια ἦταν τόσα τραγικὸ τὸ πάθημά της ὥστε ὁ σωφρονισμὸς της ἐπὶ ἔπληεν αὐτομάτως. Τώρα πιά εἶνε ὁ-μως ἀργά, γιὰτὶ κοντὰ στὰ ἄλλα ἡ ἄτυχη κοπέλλα εἶνε ὁ-πως εἶπαμε και στὴν ἀρχὴ μὴ τριαντάρα κι' ἐτσι δὲν ἔχει και τὸν καιρὸ νὰ ἀρχίσῃ ἐκ-νέου τὴν αισθηματικὴ της ζωὴ και νὰ τὴν ξαναρχίσῃ ἐπὶ νέ-ων βάσεων.

Τὸ πάθημά της ὅμως δὲν εἶνε ἀσυνήθιστο. Ἐνα πληθὸς κοριτσιῶν μιμοῦνται τὸ παρὰ-δειγμὰ της, ἔχουν τῆς ἴδιες ἀντιλήψεις και ἀντιμετωπίζουν μὲ τὴν ἴδια νοοτροπία τὰ ζη-τήματα τῆς καρδιάς. Ἀρᾶγε τὸ πάθημα θὰ τοὺς γίνῃ μά-θημα; Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ



ΣΤΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Τὸ πρόγραμμα τῆς συναυλίας ἦταν πολυσυζητάτο ἐκείνο τὸ ἀριστοκρατικὸς μουσικὸν ἀπόγευμα. Ἐνὸς μαέστρου ἐπὶ-κλειτο νὰ διευθύνῃ. Ἡ σάλα ἦταν φῶς-απὸ μουσικοπληκτους κυρίας, πού εἶχαν ἐγ-καίρους σπεύσει νὰ καταλάβουν τῆς θέ-σεις τους. Γουναρικά, καπέλλα ἰδιότροπα, ἀρώματα —ἡ συγκέντρωσις εἶχε κατὶ τὸ παρδαλοειδὸς μεγαλοπρεπές.

Ἐξάφνα, κούρσα ἐσταμάτησε ἀριστο-κρατικὰς καθυστερημένην μπροστὰ τὸ θέα-τρο. Κατέβηκε πρῶτα ὁ σωφρ, πού ἔσπευ-σε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα μὲ τὸν σεβασμὸν πού ἀπαιτοῦσε ἡ περίστασις. Μέσα ἀπὸ τὴν κούρσα ἐδῆλκε τότε ἡ Σουσοῦ. Δὲν ἦταν ὅμως ἔξωδός ἐκείνη. Ἦταν ἱεροτελε-στία τῶν ὁποίων, ἀνεκτικὸ μὲν ἀναγκῶστα, θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ περιγράψω κάπως λεπτομερέστερα:

Ἡ Σουσοῦ δὲν ἐβιάζετο καθόλου νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν κούρσα. Ἡ ἀργοπορία εἶνε κατὰ τὸ ἐξαιρετικὰ σικ. Κάθε τι τὸ ἐπιβολικὸν εἶνε ἀργόν. Ἡ ταχύτης σ' αὐτὲς τῆς περι-στάσεις εἶνε χυδαῖος — ξένῃ ἐντελῶς πρὸς τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τῆς μεγάλῃς δε-σποινὶς μαντάμ Σουσοῦ.

Ἐγύρισε, λοιπὸν, πρῶτα τὸ κεφάλι, δι-χως νὰ κοινηθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν της. Ἐρρι-ξε ἕνα βλέμμα ἐρευνητικὸν στὸν κόσμον ὕστερα ἐχάιδεψε μὲ τὸ γαντοφορεμένο χερί τὸ σκυλάκι:

—Τότῃ!

Τὸ συμπάθεσ τετράποδον ἐσῆκωσε πρῶ-τὰ τ' αὐτὰ, ὕστερα τὰ μάτια κι' ἐκύττα-ξε τὴν μεγαλοπρεπὴ του κυρίαν ἐμδρόντη-τον ἀπὸ θαυμασμὸν και περιέργειαν:

—Βιέν!

Ἐνα λεπτὸ πόδι, σφιγμένο σὲ μὴ ἀρα-χνοῦφαντὴ κάλτσα ἀπλώθηκε στὸ μᾶστιπ-τῆς κούρσας. Συγχρόνως τὸ λεπτὸ σώμ-ο ἐκινήθη μὲ ταγκοειδῇ ρυθμὸν πρὸς τὴν ἐ-ξοδὸν τοῦ αὐτοκινήτου. Μία ἀποφασιστι-κὴ προσπάθειά, και ἡ μεγάλη δεσποινὴ εὐρέθηκε στὸ πεζοδρόμιον. Ὑστερα ἐτρά-θησε τὴν ἀλυσίδιτσα τοῦ σκύλου και τὸ τετράποδον αἰσθανθὲν τὴν πῆσιν στὸ λαί-μουδάκι του, ἔδωκε ἕνα σάλτο κι' ἐτίνα-ξε τὸ χερί τῆς κυρίας, πού ἐκρατοῦσε πάν-τα τὴν ἀλυσίδιτσα του:

—Ἀνάτῃ Τότῃ! Ἀπρόσπεκ!

Ἀρκετὸς κόσμος ἀνέκομε τὸ δῆμα και παρακολουθοῦσε τὴν μεγαλοπρεπὴ αὐτὴν ἐμφάνισιν. Ἀλλὰ ἐκείνη τὴν στιγμὴν τὸ ἄ-

τυχὲς τετράποδον, σὲ μίαν τρομερὰ κα-κοδιαλεγμένην στιγμὴν, ἄρχισε νὰ δειχνῇ μὲ τὴν φυσικὴν εἰς τὰ ζῶα ἀφέλεια τάσεις πρὸς μίαν τρομακτικὴν ἀπείρκειαν. Ἐστά-θηκε, ἤγουν, γιὰ μὴ στιγμὴν ἀνήσυχον, ὕ-στερα ἐλύγισε τὰ πσινα πόδια και ἄρχι-σε νὰ σφίγγεται ἀγωνιζῶδως.

Μόλις ἀντίκρυσε αὐτὸ τὸ φρικαλέον στραπατσάρισμα τοῦ πρωτοκόλλου, ἡ Σου-σοῦ, ἔγινε καταπράσινη. Ἐσφίξε τὰ δον-τια και ἐτράβηξε τὴν ἀλυσίδα μὲ ἐξαιρε-τικὴ νευρικότητα:

—Τότῃ ! Ἡλίθιε! Βιέν! Δὲν ντρέπε-σαι!

Τὸ σκυλὶ ὅμως, λόγῳ τῆς δυσκόλου θέ-σεως εἰς τὴν ὁποίαν βρισκόταν, κατέβαλε μὲ ἀπεγνωσμένην προσπάθειαν ὅλας του τὰς δυνάμεις γιὰ νὰ κρατηθῇ στὴν στάσιν ἐκείνην, πού θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ διεκτε-ραιώσῃ τὴν ἀπρόοπτη ὑπόθεσιν πού τοῦ παρουσιάσθη. Ὡ, τί τραγικὴ θέσις γιὰ μίαν κυρίαν καθὼς πρέπει ! Τὰ εἰρωνικά και ζηλόφθονα βλέμματα τῶν περιέργων ἐγέμισαν κακεντρέχειαν και ὅσο ἡ Σου-σοῦ ἐτραβούσε τὸ σκυλὶ, τόσον μεγάλω-νε ἡ εἰρωνεία τοῦ κόσμου πού ἀποτολμοῦ-σε καὶ ἀναιδέις συστάσεις:

—Ἀφῆστε τὸ μαντάμ!

—Εἶνε κρίμα!

—Ἀφῆστε νὰ τελειώσῃ πρῶτα.

—Μὴ τὸ τραβᾶτε ἐτσι.

—Βλέπετε, πῶς δυσκολεύεται τὸ καῦ-μένο!

Ἡ Σουσοῦ, φυσικά, οὔτε κατεδέχθη καὶ νὰ προσέξῃ τῆς θρασείας αὐτῆς παρατηρή-σεις τοῦ χυδαῖου κόσμου πού νομίζει πῶς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἴσα κι' ὅμοιοι. Εὐ-τυχῶς πού ὁ Τότῃς, ὕστερα ἀπὸ μίαν τε-λευταίαν προσπάθειαν ἔφερε εἰς πέρας τὸ ἔργον του και ἐπῆλθεσε περιχαρὴς πρὸς τὰ ἑμπρός. Ἡ κομψὴ δεσποινὴ κατὰπτε τὴν φύρκαν της και ἐπροχώρησε ἀποστρέ-φοντας, φυσικά, τὸ υπερποτικὸ βλέμμα ἄ-πὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς προσπάθειάς τοῦ Τότῃ.

Στὴν εἴσοδο τοῦ θεάτρου, ὅμως, ὁ πορ-τιέρης —ἄλλος ἀναιδὴς —ἐσταμάτησε τὴν προχωροῦσαν μεγαλοπρέπειαν:

—Μαντάμ...

—Παρντόν;

—Τὸ σκυλὶ

—Τί συμβαίνει, κύριε;

—Μὲ τὸ σκυλὶ θὰ μῆπτε στὴ συναι-λία;

—Δὲν τὸ ἀποχωρίζωμαι ποτέ, κύριε. Βιέν Τότῃ!

Ἀλλὰ ὁ πορτιέρης, ἄνθρωπος χωρὶς τρόπους, τῆς ἔδειξε μαζί μὲ τὴν κοινὴν ἀ-νατροπὴν του και τὴν ἀποφασίαν του νὰ μὴν ἐπιτρέψῃ στὸ σκυλὶ νὰ παρακολου-θῇ τὴν συναυλίαν. Ἐτσι ἡ Σουσοῦ ἀ-ναγκάσθηκε νὰ φωνάξῃ τὸν σωφρ της και νὰ τοῦ δώσῃ πρὸς φύλαξιν τὸν Τότῃ.

Ὑστερα ἀπὸ κάθε στραπατσὸ ἡ τῆς πυργοδεσποινὴς τοῦ Μπουβουλά, προσπα-θοῦσε νὰ ἀνακτήσῃ τὴν ἀξιοπρέπειάν της μὲ ὅσο τὸ δυνατόν μεγαλύτερη πόζα. Πό-ζα, γιὰ τὴν Σουσοῦ, ἦταν ἡ ἰσχυρὴ γραμ-μὴ αὐτῆς πίσω ἀπ' τὴν ὁποίαν ὄχι χωρὶς νόταν ἐναντίον τῆς κακίας τοῦ κόσμου.

Τρίτῃ σειρά, στὸ κέντρον, ἦταν ἡ θέ-σις τῆς Σουσοῦ. Ἐκάθησε μεγαλοπρεπῶς. Οὐτὲ νὰ γυρίσῃ τὰ μάτια νὰ δῇ ποῖος κα-θόταν δεξιά και ποῖος ἀριστερά. Εἶδε τοὺς μουσικοὺς ἀνοίξε τὸ πρόγραμμα και αἰ-σθανθὲν ἀπορίαν, διότι ἡ ἀληθὴς ἦταν ἡ σ' ἐναντίον τῆς πρώτης φορᾶς τὸν... Ἐνεφανίσθη ὁ μαέστρος και τὸν ὑπεδέχθη ὁροχὴ χειροκροτημάτων. Ἡ Σουσοῦ οὔτε κατεδέχθη νὰ κινήσῃ τὰ χερία.

Ἐνὰς κύριος, πού καθόταν πλάι της, κινῶν τὸ κεφάλι καὶ τὰ χερία της

—Τί ἔχει πρῶτο μαντάμ;

—Μπαρντόν;

—Τί θὰ παίξῃ πρῶτα; Ἐχετε τὴν κα-υσὴν νὰ ρίξετε μὴ μὰτιὰ στὸ πρό-γραμμά;

Ἡ Σουσοῦ ἀνοίξε τὸ πρόγραμμα —γιὰ πρώτη φορὰ ἔπαινε πρόγραμμα συναυλίας— τὸ ἐκύτταξε ἐμβριθῶς, εἶδε μὴ ἀρκά-μα, τὴν ἐδιόδασε και ἀπάντησε μὲ ὕφος:

—Ματαγγύῳ Ἀριστά.

Ὁ κύριος ἀνεπήδησε:

—Πῶς εἰπάτε;

—Αὐτὸ ἔχει πρῶτο. Ὁ κύριος τὰ ἔχασε. Ἐξήγησε μὲ εὐγέ-νειαν τὸ πρόγραμμα, τὸ κύτταξε και τῆς εἶπε:

—Ποιμνικὴ;

—Μπαρντόν;

—Πρῶτα ἔχει τὴν ποιμνικὴ

Ἡ Σουσοῦ ἐστραζομουτσούνισε. Ἐ-κατάλαβε τὴν προηγουμένη γκάφα της και γιὰ νὰ ἀποκατασταθῇ στὰ μάτια τοῦ κυρίου, πού τὴν κυττοῦσε ἐκπληκτος, εἶπε:

—Ποιμνικὴ;

—Μάλιστα. Σὰς ἀρέσει μαντάμ;

—Ἀστεῖο πρᾶγμα. Τσομπὰ ἀρεῖκα πράγματα ! Μοῦ προζενοῦν ἀηδία!

Ἀλλὰ ἡ ἐκτέλεσις τῆς «ποιμνικῆς» εἶ-χε ἀρχίσῃ και μερικὰ ἐπιτακτικὰ «σςσςςς» ἀκοῦστηκαν ἀπὸ τὸ ἀκοσμήτριον. Ἡ Σου-σοῦ ὑπέμεινε τὰ πρῶτα πέντε λεπτὰ. Ὑ-πέμεινε τὰ ἄλλα πέντε λεπτὰ. Ὑστερα ἄρ-χισε νὰς διαφορῇ. Ἀλλὰ μ' ἕνα βλέμμα πού ἔφριξε ὀλόγυρά της εἶδε ὅτι ὅλες οἱ κυρίες ἦσαν ἀπαροφρημένες ἀπὸ τὴν ἐκτέ-λεσιν και εἶχαν τὸ ὄφος μεταρσιωμένον. Ἐδάγκωσε τὰ χεῖλη της και ἐπῆρε τὸ ἱ-διο ὕφος γοητευμένης μουσικολόγου γυ-ναϊκός. Σ' αὐτὴ τὴν στάσιν ἔμεινε δυὸ ὁ-ρες. Ὑστερα ὅμως ἔχασε τὴν ὑπομονὴν της. Τὸ γεγονός μάλιστα ὅτι δὲν τὴν ἐ-πρόσχε κανέναν ἀρχισε νὰ τῆς δῖνῃ στὰ νεῦρα. Κι' ἀκόμα περισσότερο τῆς ἔδινε στὰ νεῦρα ἡ περιοριστικὴ στάσις τοῦ διπλανοῦ της κυρίου.

Τότε ἡ Σουσοῦ ἀπεφάσισε νὰ κάνῃ μίαν μεγάλην χειρονομίαν γιὰ νὰ καταπλήξῃ και προσελεύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ κό-σμου. Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἐπερνοῦσε στὸν διάδρομο ἕνας ταξιθέτης.

—Ψίτ! Ψίτ!

Ὁ ἄνθρωπος γύρισε.

—Ἐλὰ ἐδῶ πτωχὴ ἄνθρωπε.

Ἦδὴ ὁ κόσμος παρακολουθοῦσε μὲ πε-ριέργειαν αὐτὴν τὴν θορυβώδη κλήσιν. Ἡ Σουσοῦ ἀνοίξε τὸ τσαντάκι της, ἐβγαλε ἕ-να κολοριστὸ χιλιάρικο και τὸ ἔδωσε στὸν ταξιθέτην:

—Ἀκούσε ! Πάρε ἀπὸ τὸ χιλιάρικο και κόλλησέ το στὸ μέτωπο τοῦ κ. μαέ-στρου μὲλις δγῇ. Καὶ πῆστου νὰ παῖξῃ λίγο και τὸ «νάνι - νάνι».

Βροντάδῃ γέλια ἀνεταράξαν τὸ θέατρον. Καταστροφή. Ἡ μεγάλη χειρονομία φεῖ!... εἶχε φέρεῖ τὸ ἀντίθετον ἀποτέλεσμα. Καὶ τὸ πᾶς ἔφυγε ἀπὸ τὴν καταραμένην συ-ναυλίαν ἡ Σουσοῦ, οὔτε ἡ ἴδια δὲν κατά-λαβε. Δυὸ κομβέτες εἶπε μοναχὰ γυρί-ζοντας στὸν κόσμον:

—Σαχλοῖ! Τσομπαναρέοι!...

Καὶ ἔφυγε, μένεα πνεύσοι!...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ.

Ὁ μικρὸς Τότῃς ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸν περιπατὸ μὲ τὰ ρούχα του καταλερωμένα, κι' ὁ μπαμπὰς τοῦ φωνάζει θυωμένος : —Τί γὰρ εἶνε αὐτὰ; Εἶσαι ἕνα νου-ρουνάκι. Ἐρεῖς τί εἶνε τὸ γουρουνάκι. —Νά, μπαμπά, εἶνε τὸ παιδί τοῦ γου-ρουνίου!

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ

Στὸ ἐστιατόριον. Ὁ πελάτης : Ἐλὰ ἐδῶ, γκαρσόν, τὸ νερὸ πού μούφερες δὲν εἶνε καθαρό.

Τὸ γκαρσόν : Καὶ τί θέ-λετε νὰ σὰς κάνω, κύριε; Τὸ καθαρό τὸ δικό μου εἶνε νὰ πλένω τὰ παπῆρα, δὲν μπορῶ ὅμως νὰ πλένω και τὸ νερὸ!

ΗΤΑΝ ΠΕΡΙΤΤΟ

Μεταξύ σου ζύγῳ. Ἐκεῖνος : Ἀγάπη μου, ἀν-σήμερα δὲν προσφάσω νάρθη στὸ γεῦμα, ἄ σου στείλω μ' ἕνα λουστρὸ ἕνα μπα-λιετακι.

Ἐκεῖνη : Περιττό, Γιώργο, ἡσῆ-κα ἦδὴ τὸ μπαλιετακι στὴν τσέπη τοῦ παλτοῦ σου.



ΧΑΜΚΟ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ
ΜΑΓΙΣΣΑΣ

ΤΡΥΦΕΡΟ ΡΟΜΑΝΣΙΟ ΤΗΣ Ε-
ΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΑΡΜΑΤΩΛΩΝ ΚΑΙ
ΚΛΕΦΤΩΝ

Υπό ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥ-
ΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

11ον

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΜΙΑ ΠΟΡΤΑ

Καθώς άνοιξε όρμητικά την πόρτα ο Μπουκουβάλας, κάπου έσκόνταψε. Έβγαλε μια φωνή τρόμου κι' ή μάνα του έτρεξε κοντά του. Κοκκάλωσε κι' αυτή. Έκει, πίσω από την πόρτα, κοιτόταν ή Άρετή, χλωμή σαν πεθαμένη.

—Η Άρετή! Ψιθύρισε ή κυρά-Εύγενία κεραυνοχτυπημένη.

—Θά τ' άκουσε όλα, είπε με άπελτισία ο Λάμπρος.

—Έκτός πιά... τ' άξερε πριν έλθη. Άν πήγε και σ' αυτήν ή Μαντώ.

Στην ταραχή της, στη σαστισμάρα της, της ξέφυγε το μυστικό που ποτέ, κανονικά, δεν είχε σκοπό να το μαρτυρήσει.

Το μάτι του Μπουκουβάλα άστραψε άγριο.

—Όστε ή Μαντώ τάκανε όλα αυτά; Ψιθύρισε με σφιγμένα δόντια.

—Τί φταίει ή Μαντώ; Έκανε ή μάνα μετανιωμένη. Μία φορά έπρεπε να το μάθω. Καλύτερα που ήλθαν έτσι τα πράγματα. Μά στην Άρετή, αν το είπτε, έκανε μεγάλο κακό. Έλα, τώρα, σήκωσε την, να την πάμε μέσα, και σιγά, να μην άνυστατωθώ το σπίτι και δουίξη ο τόπος.

Την έσήκωσε ο Λάμπρος την κοπελλίτσα σαν πούπουλο στα χέρια του και της έαπλωσε σ' ένα κρεβάτι. Η Μπουκουβάλα άρχισε να της τριβεί με ξύδι το πρόσωπο και σε λίγο ή μικρή άναστένανε βαρειά. Έπειτα άνοιξε τα μάτια της. Στην άρχή, έφάνηκε να μην άναγνωρίζει το Λάμπρο, που σκυμμένος από πάνω της την έκτύπα με φόβο. Κι' άξαφνα έβγαλε μία δυνατή φωνή κι' έκρυψε το πρόσωπό της στα χέρια της, σαν να της έκανε κακό ή θωρία του.

—Κορούλα μου, είπε ή μάνα με δάκρυα στα μάτια. Έλα, ήσυχασε. Δεν εινε τίποτα.

—Τ' άκουσα όλα! Ψιθύρισε ή Άρετή και το κοράκι της άναταραχτηκε από τα άναφυλλήτα.

—Ήξερε πριν έρθης; ρώτησε σιγά ή κυρά-Εύγενία.

—Πού να το ξέρω, έκανε δογγώντας ή μικρή. Έρχόμουν πετώντας από χαρά, που θά τον έβρισκα εδώ... τον...

Ένα κλάμα σπαρακτικό τη σταμάτησε πάλι.

Στεκόταν ο Μπουκουβάλας, αλλάζοντας χιλιά χρώματα, σαστισμένος, δυστυχισμένος. Και τα δάκρυα έτρεχαν ποτάμι από τα μάτια της άρραβωνιαστικής του, κι' άργά, σά δύσκολες σταλαματιές, από τα μάτια της μάνας του.

Βλέπεις, κάθε κοπέλλα έχει την περηφάνειά της. Η Άρετή που σου φαινόταν ταπεινή, είδες με τί περηφάνεια δέχτηκε το χτύπημα που της γκρέμισε την εύτυχία της. Μου ραγίζει την καρδιά, μα πιο πολύ λυπάμαι έσένα, που χάνεις μία γυναίκα σαν κι' αυτήν.

Άκουσε ο Μπουκουβάλας λίγη ώρα τα λόγια της μάνας του. Κι' άξαφνα, έφερε το χέρι του στο λαιμό του, σαν κάτι να τον έπνιγε. Και φωνάζοντας, με φωνή άγρια, θασανισμένη:

—Σώπα, μάνα, δε μπορώ πιά ν' άκούσω τίποτα!

...Έφυγε τρικυμισμένος.

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ ΤΟΥ ΖΑΧΑΡΙΑ

Όλη την ήμερα έγυριζε ο Λάμπρος, σαν ψυχή θασανισμένη. Τον έχασαν τα παλληκάρια του, και ο Δήμος πήγε στην κυρά - Εύγενία να ρωτήσει που εινε.

Εδίστασε ή μάνα μία στιγμή, έπειτα του τα διηγήθηκε όλα. Δε μπορούσε πιά να θαστάξει το μυστικό που της έλύγισε την ψυχή. Ήξερε πως ή άγάπη της Χάμκως δεν ήταν χωρίς κίνδυνο για το γυιό της, και το θώωσε άναπόφευκτο να μάθω τα πράγματα και το έμπιστο πρώτο παλληκάρω, που ήταν σαν πατέρας για τον νεαρό άρχηγό. Ο Δήμος την παρηγόρησε όσο μπορούσε και της ύποσχέθηκε ναχά το νου του στο παιδί της, και σε κατάλληλη ευκαιρία να του μιλήσει.

Χρειάζονταν όμως προσοχή, γιατί στην ψυχολογική κατάστασι που βρισκόταν το παλληκάρι, μία λέξι άστοχη, μία παράτηρησις παράκαιρη, μπορούσε να χειροτερέψει τα πράγματα παρά να τα διορθώσει.

Όταν ένυχτωσε, ή αγωνία του Λάμπρου μεγάλωσε. Όχι, δεν ήθελε να πάη άπόψε στη Χάμκω. Μά ένθ να συλλογίζονταν αυτό, έννοιζε πως καμμία δύναμις δε θάταν ικανή να τον έμποδίση. Και πραγματικά, όταν προχώρησε λιγάκι ή νύχτα, πήρε το καθηρικό μονοπάτι για την καλύβα της μάγισσας.

Επήγαινε άργά, με το κεφάλι σκυφτό, και καταριόταν τον εαυτό του. Άξαφνα, καθώς περνούσε από το σπίτι του Ζαχαριά (άπ' εκεί ήταν ο δρόμος, κι' άναγκαστικά περνούσε κάθε φορά που πήγαινε στη Χάμκω), έσήκωσε άθελα το κεφάλι. Με μιάς σταμάτησε. Όχι, δε γελιόταν. Πίσω από τον ξερό κορμό ενός δέντρου, στο περιβόλι, δυο μάτια άστραφταν, μεγάλα, γεμάτα πυρετό. Η Μαντώ θά ήταν αυτή. Η Μαντώ, που παρακολουθούσε κάθε του κίνηση, ή κόρη του Ζαχαριά που τον άγαπούσε άγρια, σκληρά. Ένας τυφλός θυμός τον έπιασε. Και μαζί, μία άόριστη έλπίδα.

—Θά σε περιμένω, του είχε πη ή Μαντώ, εκείνο το βράδυ.

Αν έπήγαινε τώρα; Άν της μιλούσε, Μά όχι λόγια έρωτικά όπως θά περίμενε αυτή. Πάντως, όπως και νάταν, ίσως ή σκηνή με την κόρη του Ζαχαριά θά ήταν ικανή να του κόψω το δρόμο του για τη Χάμκω.

Άόριστα, τα συλλογίστηκε αυτά γρήγορα το παλληκάρι... Και πριν προφτάσει να κρυφτεί ή Μαντώ, την έφώναξε έπιτακτικά:

—Μαντώ!

Εδίστασε ή κοπέλλα μία στιγμή. Έπειτα προχώρησε. Ολόρθη, με παράστημα βασιλικό, λυγερή κι' όμορφη, ήθελε κοντά του. Τον έκτύπα με τα σκούρα της τα μάτια θασεία, και τον ρώτησε ήσυχα:

—Τί θέλεις, Λάμπρο;

—Θέλω να σου μιλήσω, άποκρίθηκε ο Μπουκουβάλας θραχνά. Μ' άνοίγεις την πόρτα του κήπου σου μία στιγμή;

Εδίστασε ή κοπέλλα λιγάκι. Το σπίτι ήταν στην άκρη του χωριού, έρημικό. Ο πατέρας της κοιμόταν πάντα με τις κότρες, κι' έτσι είχε συνηθίσει και τους ύπηρέτες. Μέσα στην άπλυτη γαλήνη της νύχτας, θά βρισκόταν όλόμνη με τον άντρα που άγαπούσε, με τον άντρα που είχε κάθε λόγο να φοβάται. Κι' από τη φυσιογνωμία του Λάμπρου, καταλάβαινε πως κάτι ήξερε για το φέρισμό της. Όστόσο,

ούσις άποφασιστική, δεν έδίστασε πολλή ώρα. Με μία γρήγορη κίνηση, έσυρε το σέρτη, κι' ο Μπουκουβάλας βρέθηκε μέσα στον κήπο του Ζαχαριά. Εκλεισε πίσω του την πόρτα, και στάθηκε θυμωμένος μπροστά στην κοπέλλα. Όλος ο θυμός του θά ξεσπούσε σ' αυτήν, τώνουθε, κι' ήξερε και πως δεν ήταν δικαιο, μα δε μπορούσε πιά να κρατηθώ.

—Μαντώ, είτε κυττώντας την στα μάτια. Θέλω να ξέρω τί σε ώφέλησε που πήγες κι' άναστατώνες τη μητέρα μου.

Τον έκτύπα με πεισμα. Η φωνή της άκούστηκε προκλητική:

—Νομίζεις πως εινε κατάλληλη ή στιγμή να με βρης τώρα μόνη, νύχτα, για να μου ζητήσεις το λόγο;

—Φθάσαι, έκανε ειρωνικά ο Λάμπρος. Τον έκτύπα θασεία, έπειτα ήλθε κι' άρθώθηκε μπροστά του.

—Όχι!, είπε ήσυχα.

Ήταν όμορφη και φαινόταν ταραγμένη, κι' άς προσπαθούσε με περηφάνεια να κρύψει την ταραχή της. Μά ο Μπουκουβάλας ήθελε να την κάνει να πονέσει, γιατί είχε πονέσει πολύ κι' αυτός, γιατί ή ψυχή του ήταν κλεισμένη εκείνη τη στιγμή στην καλύβη.

—Ενόμισες μήπως, της είπε σκληρά, πως μ' αυτό τον τρόπο θά μ' έκανες να σ' άγαπήσω; Γελάτηκες, Μαντώ. Γιατί να ξέρης πως δεν κατάφερες τίποτε άλλο παρά να σε μισώω, Μπορεί να μου ήσουν άδιάφορη ές τώρα, μπορεί να με συγκινούσε μάλιστα ή άγάπη που έλεγες πως έχεις για μένα. Μά τώρα καταλαβαίνω πως είσαι μία κοπέλλα έγωίστρια...

Όσο μιλούσε αυτός, τόσο ανέβαινε το αίμα στα μάγουλα της κοπέλλας. Στο τέλος, ήρθε πιο κοντά του άκόμα και του ψιθύρισε με φωνή αλλογμένη.

—Μά τόσο δε νοιώθεις, Λάμπρο, από άγάπη; Δεν καταλαβαίνεις πως θά μπορούσα να σκοτώσω τη γυναίκα που εά νομίζα πως άγαπώ;

Αναστένανε ο Λάμπρος θασεία. Όχι, δεν ήταν της μοίρας του να βρη γαλήνη. Έπαιρνε πως μαλωνοντας με τη Μαντώ, αλλάζοντας λόγια σκληρά, θά ξεχνούσε για μία θραυιά έστω το πάθος του. Μά να, που τώρα ή περιφανή αυτή κοπέλλα του έζυγανε όλόφλογη από πόθο, τυραννική τόσο με την άγάπη της, όσο ήταν ή Χάμκω με την άρνησι της. Ανατρίχασε το παλληκάρι. Έξήτασε την καρδιά του αν ένιωθε κανέναν πόθο για την όμορφη αυτή κοπέλλα που περμενε μία του λέξι μονάχα για να ρίξη στα πόδια του όλη της την περηφάνεια, ίσως και την τιμή της, και με λυπη του κατάλαβε πως τον άφηνε κρύο κι' ή όμορφιά της κι' ή άγάπη της.

—Μαντώ, είτε δίχως θυμό τώρα. Ίσως νύχης δίκην, ίσως να μ' ήμπορώ να καταλάβω το φέρισμό σου. Μά ένα έχω να σε παρακαλέσω. Η μάλλον να σου κάνω μία έκμυστήρευσι: Είσαι έξυπνη κοπέλλα και θά καταλάβης. Είμαι πολύ δυστυχισμένος, Μαντώ, αυτό τον καιρό. Μη θέλεις να προσθέσεις κι' έσύ στη δυστυχία μου. Χλωμή, του άποκρίθηκε γρήγορα ή κοπέλλα.

—Έγώ δεν σε φώναξα, Λάμπρο. Έσύ μ' έφώναξες.

—Ήρθα έξω φρενύ μαζί σου, είπε ο Μπουκουβάλας. Τώρα όμως δε νοιώθω πιά θυμό. Λυπη μονάχα, Μαντώ, λυπη και για σένα και για μένα, και για όλους τους άλλους.

—Άκουσε, Λάμπρο, είπε ή Μαντώ, σιγά, με φωνή τρεμουλιαστή. Θά σου ζητήσω μία χάρη. Έγώ μία φορά γυναίκα του Κατρά δε θά γίνω ποτέ. Τον άγαπώ σαν άδελφό, μα τίποτα πάρα πάνω. Δε θά σου ξαναμιλήσω κι' έσένα ποτέ για άγάπη, και θά προσπαθήσω ν' άποσπώσω την καρδιά μου, να ξεχάσω πως είμαι κοπέλλα δεκαεννιά χρονών, να ξεχάσω πως είμαι γυναίκα. Αφού στάθηκε άτυχη στην άγάπη μου, θέλω να ζήσω σαν άντρας. Θέλω να γίνω κλεφτοπούλα, ναρχώμαι μαζί σου, να πολεμάω μαζί σου... Δεν είμαι δειλή, το ξέρεις.

Τινάχτηκε ο Μπουκουβάλας. Αυτό ήταν

κάτι που δεν το περίμενε. Μά γρήγορα άποκρίθηκε.

—Μιλάς σοβαρά, Μαντώ; Κι' ο πατέρας σου να μην είχε αντίρρηση, κι' έσύ ν' άποφασίσης ν' άψηφήςης τα λόγια του κόσμου, ξεχνάς πως άνάμεσα σε πάλη κέρια μου βρίσκεται κι' ο Θάνατος;

—Τί σε μέλλει έσένα;

—Όχι, είπε ο Λάμπρος σταθερά. Άν δεχτώ αυτό που μου προτείνεις, χάνω σίγουρα το καλύτερό μου παλληκάρι. Και προκειμένου να χάσω αυτόν ή έσένα, προτιμώ να χάσω έσένα, Μαντώ.

Τον έκτύπα θλιμμένη, κι' είπε σιγά:

—Το περίμενα πως θά μου άρνιόσουν.

—Μαντώ, είτε ο Λάμπρος μαλακά, άκουσε τη συμβουλή του. Πάρε το Θάνο τον Κατρά. Θά είσαι εύτυχισμένη. Κακός δεν εινε. Τούλειψε ή άγάπη σ' όλη του τη ζωή. Όταν τη βρη κοντά σου, θά γίνω ο πιο γλυκός άνθρωπος του κόσμου.

—Άς μ' μιλάμε πιά γι' αυτό, ψιθύρισε ή Μαντώ. Έχε γεια, Λάμπρο!

Ετραβήξε, άργά, με κεφάλι σκυμμένο κατά το σπίτι της, και καταλάβαινε ο Μπουκουβάλας πως είχε το θάνατο στην ψυχή της, όπως κι' αυτός, κάθε φορά που γυρίζε από τη Χάμκω.

Βγήκε κι' αυτός από το περιβόλι του Ζαχαριά και στάθηκε μία στιγμή άναποφασιστ'ς. Όλη την ή ύπαρξις τον έσπρωχνε να πάη στη Χάμκω. Μά ήταν πιά πολύ άργά, κι' έπειτα είχε άποφασίσει να μην πάη εκείνο το βράδυ.

Καθώς στεκόταν εκεί, κάνοντας ένα βήμα έξω, ένα πίσω, άκουσε το όνομά του σιγά:

—Λάμπρο!

Τινάχτηκε. Μπροστά του, σά να είχε ξεφυτρώσει μέσα στη νύχτα, γλωμός, σκοτεινός, στεκόταν ο Θάνατος ο Κατράς!

«ΕΝΑΣ ΑΠΟ ΜΑΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΛΕΙΨΗ»

—Σου είχα πη πως θά σε παρακολουθώ, είπε ο Θάνατος, με σφιγμένα δόντια. Κοκκίνισε άθελά του ο Μπουκουβάλας, μα άποκρίστηκε περήφανα:

—Και;... Τί μ' αυτό; Άν έχης ορεξι, άν προτιμώ να χάνω τον ύπνο σου.

—Λάμπρο!, έφώναξε ο Θάνατος θραχνά με κρατημένη λύσσα. Μην κάνης πως δεν καταλαβαίνεις. Ξέρεις γιατί βρισκομαι έδώ τέτοια ώρα, ξέρεις γιατί δεν έπρεπε να βρίσκεσαι έσύ έδώ, στο σπίτι του Ζαχαριά;

—Γιατί; Έκαμε ο καπετάνιος πεισμημένος.

—Μπουκουβάλα!, έσίριξε ο Κατράς. Πρόσεξε, μη με φέρης στην τρέλλα. Κι' έγω δεν ξέρω τί μπορώ να κάνω. Και δε θάθελα να σε σκοτώσω έτσι. Θέλω να μετρηθώ με σε τιμω άγώνα.

—Τί θέλεις να πής; Έκαμε ο Λάμπρος κυττάζοντας τον στα μάτια.

—Άγριο, μόλις χαράξη, θά συναντηθώ όπου θέλεις έσύ, και θά χτυπηθώ με. Ένας από μας πρέπει να λειψη. Το ξέρεις.

Εσούφρωσε ο άρχηγός τα φρύδια του.

—Είσαι καλά; Έκαμε σιγά. Γιατί πρέπει να λειψη ένας από μας; Μη δε μας χωράει ή γη;

—Δε μας χωράει ή καρδιά μιάς γυναίκας.

—Κι' ούτε εινε άνάγκη να μας χωράη. Εκείνη που άγαπώ έγω, δεν την άγαπώς έσύ.

—Τελώς; Ξεφώνησε ο Θάνατος. Σε τρακώω να θγάνης τέτοια ώρα από το σπίτι της, και τολμάς να μου κάνης τον άθώο; Μου κλέβεις την άγάπη μου, τη μόνη χαρά της ζωής μου...

ΑΠΟ ΤΟ
ΕΡΧΟΜΕΝΟ
ΚΑΣΣΙΑΝΗ
Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

—Στάσου, είτε ήρεμα ο Μπουκουβάλας. Πρώτα - πρώτα, μου είπες ποτέ πως άγαπάς τη Μαντώ; Εινε τάχα γυναίκα σου ή άρραβωνιαστική σου;

—Όλος ο κόσμος το ξέρει πως την άγαπώ, κι' από σένα δεν τάκρυφα.

—Πολύ καλά, αυτό μ' εύχαριστεί κι' έμένα, γιατί ή Μαντώ εινε μία κοπέλλα έξαιρετική, λεβεντίσσια και σου ταίριάζει.

—Σώπα!

Σαν πληγωμένο ζωό βρυχήθηκε ο Θάνατος κι' έκανε να όρμηση στον Μπουκουβάλα. Μά γοργός αυτός τον έπιασε το χέρι και με δύναμη σιδερένια τον έσυγκράτησε.

—Πρόσεξε, Θάνο, του είπε με σφιγμένα δόντια. Έσύ με μισείς, έγω όμως δεν σε μισώ και δε θέλω να σου κάμω κακό. Πρόσεξε όμως μην κάνης τίποτα άνεπαρόθυμο και μ' άναγκάσης κι' έμένα να σε χτυπήσω.

—Κι' έγω δε θέλω να χτυπηθώμε έτσι σαν τ' άγριμια, είτε τρέμοντας ο Κατράς. Μά με τρελλανίει ή ύποκρισία σου. Αφού φεύγεις μεσάνυχτα από το σπίτι της, αφού σάς παρακολουθώ τόσο ώρα στον κήπο να ψιλοκουβεντιάσετε, με έρωτεύεσαι πως εινε ή γυναίκα που μου ταίριαζει. Λάμπρο, έσύ είσαι ο καπετάνιος. Μά τώρα πιά εινε καιρός να μάθης πως δεν μπορείς να μαζεύης έσύ όλες τις εύτυχίες... όλες τις δόξες...

—Θάνο, άκουσε με ήρεμα. Τη Μαντώ δεν την άγαπώ, κι' ούτε σκέφθηκα να την άγαπήσω. Στο λέω με την καρδιά μου, πως θά είμαι εύτυχής να γίνω γυναίκα σου.

—Το ξέρεις πως δε μπορεί να γίνω. Άλλοτε έδειχνε πως μ' άγαπούσε, από τον καιρό όμως που σε κυττάει έσένα, ή λάμψις σου μ' έσδυσε από τη σκέψη της. Ως τώρα έλεγα πως αυτή μόνο σ' άγαπάει και πως έσύ δεν την προσέχεις. Σε παρακολουθούσα, κι' άπόψε έχω πιά την άπόδειξι πως έσύ είσαι ο ένοχος. Πως έσύ, μ' έλαφρα καρδιά έρχεσαι να μου την πάρης. Έσύ, που σ' άγαπούν όλες οι κοπέλλες, που έχεις όλες τις εύτυχίες, έζηλέψες τη μόνη μου χαρά. Ξέρεις πως ή ζωή μου δεν είχε πολλές χαρές. Μικροί, τα λέγαμε και με συμπαινούσες. Τώρα όμως έγινες σκληρός κι' έγωίστης. Δε λογαριάζεις τίποτα μπροστά στον εαυτό σου. Μά στο ξαναλέω, Λάμπρο, ένας από μας πρέπει να λειψη...

—Θάνο, είτε μαλακά ο Μπουκουβάλας, πίστεψε αυτό που θά σου πώ. Άπόψε δεν ήρθα στη Μαντώ για να της πώ λόγια έρωτικά. Ήρθα για άλλη δουλειά.

—Δηλαδή;

—Δε μπορώ να σου πώ. Αυτό εινε μυστικό δικό μου. Μά πρέπει να με πιστέψης, όταν σου δίνω το λόγο της τιμής μου, πως δεν συμβαίνει τίποτε άπ' αυτό που φοβάσαι, πως τη Μαντώ δεν την άγαπώ, κι' ούτε της είπα ποτέ πως την άγαπώ.

—Δε σε πιστεύω, θάπρεπε να είμαι μικρό παιδί για να σε πιστέψω!

—Μά αφού σου δίνω το λόγο της τιμής μου;

—Και πάλι δε σε πιστεύω.

Κυνικά, προκλητικά, έφώναξε τα λόγια αυτά ο Κατράς.

Το αίμα ανέβηκε στα μάγουλα του Μπουκουβάλα. Με μάτια άστραφτερά, μά σιγά, είπε:

—Και μόνο γι' αυτή σου την άποκρίσι θάπρεπε να σηκώσω το σπαθί μου και να χτυπηθώμε τώρα, έδώ, Θάνο. Μά σου ξαναλέω πως το βρίσκω άδικο να φερθώ με σαν έχθροι ο ένας στον άλλον, αφού δε μας χωρίζει τίποτα στ' αλήθεια.

—Είσαι μεγαλόψυχος, έκαμε ειρωνικά ο Κατράς. Όλα μας χωρίζουν. Είσαι ο άρχηγός κι' έγω είμαι ύποτακτικός σου, γιατί ή τύχη θέλησε να είσαι Μπουκουβάλας κι' έγω Κατράς. Κι' όμως τίποτα δε μου λείπει κι' έμένα για να είμαι άρχηγός. Είσαι πλούσιος, έγω είμαι φτωχός, έχεις μάνα, έγω είμαι άρφανός. Έσένα σ' άγαπούν όλες οι κοπέλλες, έμένα κι' ή μία που μ' άγαπώω με μ' άρνιήη.

κε για χάρι σου. Βλέπεις πώς εσύ μου κρύβεις τον ήλιο στη ζωή μου.

—Και γι' αυτό αποφάσισες να με σκοτώσεις; Έκανε πικρά ο Μπουκουβάλας.

—Γι' αυτό αποφάσισα να δοκιμάσω την τύχη μας. Μπορεί να σκοτωθώ κι' εγώ, αν ζήσω όμως, θα ζήσω χωρίς τον εφιάλτη, κι' η Μαντά θα ζήσει και μη, θα γίνει γυναίκα μου. Λοιπόν, αν είσαι άντρας, τώρα που ξέρεις πόσο σε μισά, θα μου πής που θέλεις αύριο να χτυπηθούμε. Παράγγειλε του Δήμου νάρθη. Θα φέρω κι' εγώ έναν δικό μου...

—Κι' αν σου πω πως με κανένα λόγο δε θέλω να χτυπηθούμε; Έκαμε ο Μπουκουβάλας σιγά.

—Είσαι δειλός! Με φοβάσαι! Τώρα πιά φαντάζομαι πως έχεις αρκετό λόγο να δεχτής την πρότασή μου.

Η φυσιογνωμία του Μπουκουβάλα έγινε μαύρη, καθώς πλημμύρισε το αίμα το πρόσωπό του. Έσφιξε τις γραμμές του, και με κόπο συγκρατήθηκε να μην όρμηξη πάνω στον Κατρά. Όσοσο κατάρθωσε και είπε ψύχραιμα:

—Τη δειλία και το θάρρος του καθένας μας έχει την ευκαιρία να τη δείξω με έργα, όχι με λόγια.

—Είσαι άτιμος, είσαι κλέφτης, είσαι ο πιο ταπεινός άνθρωπος που γνώρισα!... Εφώνασε σά δαιμονισμένος ο Κατράς. Θα σε κάνω ρεζίλι μπροστά στα πρωτόκράτα σου, θα πω ότι φοβήθηκες να χτυπηθής μαζί μου... Θα πω ότι άτιμασες την πιο διαλεχτή κοπέλλα του τόπου...

Σαν άσπαλι, σφίχτηκαν τα χέρια του Μπουκουβάλα έξωφρα στους ώμους του Κατρά. Η όργη τουδίνε δύναμη υπεράνθρωπη. Έκανε ο Θάνας να κουνήσει, μα δε μπόρεσε, κι' έμεινε σά ριζωμένος στη γη. Η φωνή του άρχηγού ακούστηκε σιγανή, μα φοβερή:

—Είσαι τρελλός, Θάνο Κατρά. Ό,τι και να μου πής, όμως, μάθε πως δε θα χτυπηθούμε σε άγώνα τίμιον, όπως λές. Η ζωή μας άνήκει στην πατρίδα μας, κι' όχι σε μάς. Αν σκοτωθώ, χάνει ο τόπος έναν άρχηγό, αν πέσεις εσύ, χάνεται ένα γενναίο παλληκάρι. Θάρρη ή άρα μας, έννοια σου, μα άσε να μάς ρίξη τούρκοιο δόλι... Αν όμως ανακατέψης ποτέ τ' όνομα της Μαντάς, να ξέρης πως θα σε λυώσω σαν σκουληκι, να, έτσι όπως σε πετάω τώρα...

Με αφάνταστη δύναμη, τον έσπρωξε τόσο άπτόμενο, που ο Κατράς πήγε και σωριάστηκε πέρα σ' ένα χαντάκι... Όσπου να σηκωθεί και να συνέλθη, ο Μπουκουβάλας είχε χαθεί κιόλας μέσα στη νύχτα.

ΠΑΡΑ ΤΡΙΧΑ ΠΡΟΔΟΤΗΣ

Η πρώτη σκέψις του Θάνου, όταν σηκώθηκε από το φοβερό του πέσιμο, ήταν να κυνηγήσει τον Μπουκουβάλα, να τον σκοτώσει από μακριά, δολοφονικά. Η λύσσα ξεχειλίζει μέσα του, τον ετύφλωνε, του τάραινε τις φρένες. Μα έξωφρα συλλογίστηκε πως αν έκανε τίποτα τέτοιο, θα τον κομματιάσαν άμέσως, χωρίς διαδικασία, οι Άραχωίτες που λάτρευαν τον άρχηγό τους. Με μιάς, η ψυχή του πλημμύρισε μίσος και για την πατρίδα του. Η Άράχωβα, αυτή που θεοποίησε τον Μπουκουβάλα, ενώ αυτόν δεν τον επρόσεχε ποτέ, του φάνηκε η πιο μισητή χώρα του κόσμου. Τι τον έδενε μ' αυτή την άητοφωλή; Τίποτε πια, άπολύτως τίποτα... Ένα σκοτεινό σχέδιο άστράψε με μιάς στη σκέψι του... Να πάει κάτω στα Σάλωνα, να προσφέρει στον Σελήμ τις υπηρεσίες του, να του υποσχεθί πως θα του παραδώσει τον Μπουκουβάλα...

Τρέμοντας μη μετανόηση, πήρε κατράκυλώντας το καταφορικό μονοπάτι... Όποιος θά τον έβλεπε, θα τρώμαζε, θα νόμιζε πως ήταν κανένα ατσίχειο, σηκωμένο από τον τάφο, για να πάει να κάμη κακό στους ανθρώπους. Τόσο μαύρη ήταν η μορφή του, τόσο άσπρη η ματιά του. Ποση άρα έτρεφε έτσι, δε μπόρεσε να καταλάβει. Κι' έξωφρα, μέσα στο σκοτάδι, άκουσε μιάν άνδρική φωνή.

(Ακολουθεί)



ΚΑΤΕ ΝΤΕ ΝΑΓΚΥ

Πρό ενός έτους συνήντησα στο Παρίσι την Κατε φόν Νάγκυ, η οποία από τον καιρό που εργάζεται στα γαλλικά στούντια ονομάζεται Κατε ντέ Νάγκυ. Είπε γνωστόν ότι το γαλλικό κοινόν την έγνωρίσε στην άρχη ως ένα είδος καλλιτεχνικού σωσία της Ανναμπέλλας. Κατόπιν, την είδε σε μερικές από τις πιο ένδιαφέρουσες γερμανικές ταινίες της — ήταν τότε ακόμη η καλή εποχή του γερμανικού κινηματογράφου — και έμεινε ένθουσιασμένο μαζί της. Ο ρόλος της στην ταινία «Η Α. Μ. ο Έρω» συνετέλεσε να άνογνωρισθί ως άσπρη. Η ταινία «Πριγκίπισσα Τουραντό» την έκανε παγκοσμίας διάσημη. Το Χόλλυγουντ της προσέφερε και της προσφέρει διαρκώς τα πιο έλκυστικά συμβόλαια. Η Κατε όμως δεν δέχεται κανένα.

—Δεν θέλω να φύγω από την Ευρώπη, μου είπε, γιατί πιστεύω ότι μόνο η Ευρώπη μπορεί να ικανοποιήσει ένα καλλιτέχνη. Το Χόλλυγουντ έχει κάνει δέβαια θαυμαστά πράγματα και είναι ασφαλώς η παγκόσμια πρωτεύουσα του κινηματογράφου, αλλά δεν έχει δώσει ακόμη τα μεγάλα άριστουργήματα που έδωσεν η Ευρώπη, ένα «Δόν Κιχώτη» του Πάμπστ, ένα «Ποτέμκιν» του Αϊζενστάιν, ένα «Ηρωικό πανηγύρι» του Φελντέρ, μίαν «Αικατερίνη» του Κόρντα. Γι' αυτό, προτιμώ να μένω στην Ευρώπη και πιστεύω ότι η γαλλική και η άγγλική παραγωγή θα μπόρουν να ξεπεράσουν το Χόλλυγουντ.

Η Κατε ντέ Νάγκυ δεν είναι άπλως μιά λαμπρά καλλιτέχνης, μιά γοητευτική γυναίκα και μιά από τις πιο συμπαθητικές μορφές που μπορεί να δείξη η όθονη, είναι και μιά λεπτή ψυχή και καλλιεργημένη διάνοια. Λατρεύει τον κινηματογράφο και τον θεωρεί ως την πιο άντιπροσωπευτική τέχνη της εποχής μας.

—Εφουα από την Γερμανία και ήλθα να έγκατασταθώ στο Παρίσι, από τον καιρό που ο γερμανικός κινηματογράφος άρχισε να σημειώνη την προγική του παρακμή. Δεν μπόρουν να έργασθώ με τις καινούργιες συνθήκες. Έδώ είμαι πολύ εύχαριστημένη. Θα ήθελα φυσικά να μπόρουν να έργασθώ στην πατρίδα μου, την Ούγγαρια, δυστυχώς όμως δεν έχουμε ακόμη αξιόλογη κινηματογραφική παραγωγή. Άλ-

λως τε, γιατί να το κρύψω, άγαπώ πολύ το Παρίσι. Είναι η πραγματική πρωτεύουσα του Πνεύματος και της Τέχνης. Έδώ μπόρώ να έργασθώ όπως θέλω, με κέφι και εύχαριστησι.

Πρό καιρού έλαβε μιά πρόσκληση του ύπουργού της Προπαγάνδας της Γερμανίας δόκτορος Γκαίμπλες, να πάει στο Βερολίνο για να γυρίση μερικές κρατικές ταινίες. Η Κατε όμως δεν άπνήτησε στην πρόσκληση αυτή, γιατί έπρωτίμωσε να μη φύγη από το Παρίσι.

Και είναι άλήθεια ότι έχει γίνει πιο «Παριζιάνα» από τις Παριζιάνες. Όμιλεί περίφημα τα γαλλικά, ντύνεται σαν τη πιο γνήσια Παριζιάνα, ζή σαν να μεγάλωσε στο Καρτίε Λατέν και πολλές φορές έχει κέφι και φερσίματα μιντινέτας. Άλλως τε, έχει πολιτογραφηθή Γάλλισ και καθώς αναφέραμε και άνωτέρω, τα έπισκεπτήριά της δεν γράφουν πιά Κατε φόν Νάγκυ, αλλά Κατε ντέ Νάγκυ. Και λέγεται ότι και η καρδιά της είνε πιά... Παρισινή!

Σε μιάν ερώτησή μου, σχετικά με την ιδιωτική της ζωή μου άπνήτησε:

—Μη με ρωτάς για την ιδιωτική μου ζωή. Τι σάς ενδιαφέρει εάν εγώ αγαπώ ή όχι, εάν έχω δώσει την καρδιά μου, ή εάν έχω άναφέρει περιπέτειες; Το μόνο που μπόρώ να σάς πω είναι ότι πιστεύω ότι ο έρωας είναι μιά από τις μεγάλες δυνάμεις του κόσμου και τις βασικές λειτουργίες της ζωής. Χωρίς έρωτα δεν γίνεται τίποτε το μεγάλο. Η γυναίκα που δεν αγαπά δεν μπόρει να δημιουργήση... Διάβαζα πάντοτε ότι η Γκρέτα Γκάρμπο ζή χωρίς έρωτα. Όταν όμως έβλεπα τις ταινίες της έλεγα μέσα μου: «Δεν είναι δυνατόν να μην αγαπά η γυναίκα αυτή!» Και πράγματι, είχα δίκιο. Δεν έχετε λοιπόν να με κρίνετε από τις ταινίες μου: Αυτές θα σάς άποκαλύψουν εάν είμαι έρωτευμένη ή όχι.

Η Κατε ντέ Νάγκυ περνά τις περισσότερες ώρες της άναπαύσεώς της διαβάζοντας. Το δίδιό είναι η μεγαλύτερη διασκέδασή της. Και ζήσει να διαλέγη τα δίδλια της. Όμιλεί περίφημα τα γαλλικά, τα ουγγρικά και τα γερμανικά, αρκετά καλά δε τα άγγλικά. Είναι φιλαθλή, κάνει κάθε πρωί τακτικά την γυμναστική της, παίζει τένις κολυμπά, ίππειεί, τρώει κουπί.

—Όλα χρειάζονται λέγει. «Νοός υγιής εν σώματι υγιεί». Η εποχή μας πραγματοποιεί το άρχαιο αυτό ιδανικό. Σήμερα μονάχα εύρισκουμε δείγματα της πνευματικής και σωματικής ίσορροπίας. Μιά άραία γυναίκα που είναι υγιής και γερή και συνάμα ψυχικά και διαγοντικά καλλιεργημένη είναι ότι πιο τέλειο μπόρει να δημιουργήση η φύσις. Και η εποχή μας έχει πλάσει αυτήν την τελειότητα.

Μπορείτε να μείνετε άρες με την Κατε ντέ Νάγκυ συζητώντας για όλα τα θέματα. Άνήκει στην τάξη των ήθοποιών, που είναι πριν άπ' όλα καλλιεργημένοι άνθρωποι, στην τάξη της Έλιζα Λάντι, της Φρανσουά Ροζά, της Ντίτα Πάρλο, της Έλισάβετ Μπέργκνερ, της Μαντελέν Καρόλ. Είναι μιά διανοουμένη, χωρίς όμως έπίδειξι.

Η ΖΩΗ ΤΗΣ

Η Κατε ντέ Νάγκυ είναι όπως είπαμε, Ούγγαρέζα, γεννήθηκε στην Σουαπότκα της Ούγγαρίας στις 4 Άπριλίου, το 1908 και άνήκει σε παλιά άριστοκρατική οικογένεια. Μάλλον κοντή (1,58) χορεύει ώστόσο και τραγουδά περίφημα. Το τελευταίο της φίλμ, ένα από τα καλύτερα της καριέρας της, είναι «Το δέκατο κορίτσι του Ωδείου», το οποίο θα μάς παρουσιάσει λίαν προσεχώς ο νέος κινηματογράφος «Εσπερος», στο ύπεροχο αυτό φίλμ που θα εύχαριστήση κάθε θεατή.

ΡΟΛΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ

Το μυστικό του γιατρού

Ένα δραματικό κοινωνικό διήγημα

—Ναί, ναί, βλέπω!... Το σκοτάδι που έσκέπαζε τα μάτια μου σιζίζεται σιγά-σιγά...

—Τι βλέπετε; έρώτησε ο γιατρός Άμπιδαίν γεμάτος άπο χαρά για το θάυμα που είχε έπιτύχει.

—Ό! Όχι πολλά πράγματα ακόμα... κάποιες μικρές λαμψεις... μερικές σκιές... νομίζω, μιά σιλουέττα... θα είναι η δική σας, γιατρέ...

—Προσέξτε, έκαμε ο γιατρός. Βλέπετε πάντοτε αυτή τη σιλουέττα;

Και συγχρόνως άρχισε να πηγαινοέρχεται μέσα στο δωμάτιο.

—Ναί, έκαμε ο άσθενής. Η σιλουέττα αυτή κινείται... προχωρεί δεξιά... άριστερά... σηκώνει τα χέρια... Ό! Θεέ μου!

—Αν μπόρουν να γίνω καλά! —Θα γίνετε, άπνήτησε ο γιατρός.

—Επειτα, έμάζεψε τα έργαλεία του, τα έβαλε μέσα σε έναν σάκκο και έπροχώρησε προς την έξοδο του δωματίου. Καθώς έκλεινε πίσω του την πόρτα, ένα χέρι άπλώθηκε και έπιασε το δικό του.

Ήταν η Μάρθα, η σύζυγος του άσθενους, που είχε άκουσει τη συνομιλία των δύο άνδρών.

—Έλεγεσ φέματα, δεν είν' έτσι; έρώτησε. Ο Μωρίς δεν πρόκειται δέβαια να ξαναβρθ το φως του...

—Θα το ξαναβρθ, άπνήτησε ο γιατρός έπειτα από μικρό δισταγμό.

—Θα το ξαναβρθ; Άλλά είσαι τρελλός λοιπόν; Έλεις να χαθούμε και οι δύο; —Δεν βλέπω για ποιά λόγο.

—Η μήπως με δαρέθηκες; —Μάρθα!

—Πρέπει να συμβαίνει ή το ένα ή το άλλο, για να φέρεσαι μ' αυτό τον τρόπο. Άλλά σκέψου λοιπόν! Άν ξαναβρθ το φως του, οι σχέσεις μας θα σταματήσουν και η άγάπη μας ίσως... Δεν θα μπόρουν πιά να τον άποφείγουμε... Θα γίνη ένας σύζυγος όπως οι άλλοι... Θα μπόρη να μάς παρακολουθή, να μάς κατασκοπεύη...

—Θα δρίσκωμε διάφορα προσχήματα...

—Πολύ άργά πιά. Έχομε τόσο πολύ συνηθίσει να μην προσέχωμε την παρουσία του. Κάθε στιγμή θα κινδυνεύωμε να προδοθούμε...

—Άλλά, δεν μπόρώ να γίνω έγκληματίας για να έξασφαλίσω την ήρεμία μας. Γιατί, ποιά άλλο όνομα μπόρεις να δώσης σε έναν γιατρό που ενώ έχει τη δύναμη να θεραπεύση έναν άσθενή, άρνείται να το κάμη;

—Περιποιείσαι από δύο έτών τον Μωρίς και μου έλεγες πάντοτε ότι η πάθσις του ήταν άθεράπευτη.

—Αυτό έπίστευα από πολύν καιρό.

—Και από πότε έπαυσες να το πιστεύεις;

—Από ένα μήνα περίπου.

—Και γιατί δεν μου είπες τίποτε;

—Ήθελα να σου κάμω μιά έκπληξι.

—Όραία έκπληξις!

—Έφантаζόμουν, είπε με πειραγμένο ύφος ο γιατρός, ότι θα έβλεπες με εύχαρίστησι να έπανορθώνω κατά κάποιον τρόπο την ήθική ζημία που είχα κάμει σ' αυτόν τον δυστυχισμένο τον Μωρίς.

—Με άλλα λόγια, του έπηρεες από το ένα μέρος τη γυναίκα του και από το άλλο θέλεις να του ξαναδώσης το φως του...

Μα αυτό είναι άστέιο, φίλε μου... Μόνον οι άνδρες μπόρει να καταλάβουν αυτή τη λογική...

—Μπορεί να το δρίσκης όσο άστέιο θέλεις, Μάρθα. Άλλά εγώ έκαμα το καθήκον μου και, εάν έπρόκειτο να ξαναρχίσω, θα το έξανάκανα και πάλι.

—Το καθήκον σου; Εάν με αγαπάς, όπως σε αγαπά, το καθήκον σου είναι να προφυλάξης με κάθε τρόπο την άγάπη μας. Και, όσο για το σύζυγό μου, νομίζω ότι του προσφέρει μιά πολύ περιεργή ύπηρεσία.

—Εφ' όσον ήταν τυφλός ήταν άπολύτως ήσυχος; δεν έβλεπε, δεν ύπωπευόταν τίποτε...

—Τώρα που θα ίδη καθαρά... μην άμφιβάλλης ότι δεν θα άργήση καθόλου να άντιληφθί ότι τον άπατούμε...

Μα την άλήθεια, ώραιαν έπανορθώσι το προσέφερε...

Ο γιατρός Άμπιδαίν δεν άπνήτησε τίποτε.

—Άλλά μίλησε, λοιπόν! Έκαμε η Μάρθα. Πες κάτι. Βλέπεις ότι η σιωπή σου με σκοτώνει...

—Δεν έχω τίποτε να σου πω, άπνήτησε ο γιατρός. Έχω πάρει πιά την άπόφασί μου και δεν μπόρώ να κάμω τίποτε...

—Μιά ή δύο έβδομάδες ίσως ακόμη. Άλλωστε, ο Μωρίς άρχισε από τώρα να βλέπει κάπως...

—Αί, έκαμε η Μάρθα, που είχε γίνει ξαφνικά σκεπτική. Σε λίγο έρώτησε:

—Και θα διαρκέση πολύ αυτή η θεραπεία;

—Μιά ή δύο έβδομάδες ίσως ακόμη. Άλλωστε, ο Μωρίς άρχισε από τώρα να βλέπει κάπως...

—Αί, έκαμε η Μάρθα, που είχε γίνει ξαφνικά σκεπτική. Σε λίγο έρώτησε:

—Και θα διαρκέση πολύ αυτή η θεραπεία;

—Μιά ή δύο έβδομάδες ίσως ακόμη. Άλλωστε, ο Μωρίς άρχισε από τώρα να βλέπει κάπως...

—Αί, έκαμε η Μάρθα, που είχε γίνει ξαφνικά σκεπτική. Σε λίγο έρώτησε:

—Και θα διαρκέση πολύ αυτή η θεραπεία;

—Μιά ή δύο έβδομάδες ίσως ακόμη. Άλλωστε, ο Μωρίς άρχισε από τώρα να βλέπει κάπως...

—Αί, έκαμε η Μάρθα, που είχε γίνει ξαφνικά σκεπτική. Σε λίγο έρώτησε:

—Και θα διαρκέση πολύ αυτή η θεραπεία;

—Μιά ή δύο έβδομάδες ίσως ακόμη. Άλλωστε, ο Μωρίς άρχισε από τώρα να βλέπει κάπως...

—Αί, έκαμε η Μάρθα, που είχε γίνει ξαφνικά σκεπτική. Σε λίγο έρώτησε:

—Και θα διαρκέση πολύ αυτή η θεραπεία;

—Μιά ή δύο έβδομάδες ίσως ακόμη. Άλλωστε, ο Μωρίς άρχισε από τώρα να βλέπει κάπως...

—Αί, έκαμε η Μάρθα, που είχε γίνει ξαφνικά σκεπτική. Σε λίγο έρώτησε:

—Και θα διαρκέση πολύ αυτή η θεραπεία;

συμβιβασμούς με τη συνείδησή μου.

—Και όμως έκαμες άρκετους συμβιβασμούς, όταν έπρόκειτο να άπατήσης το φίλο σου. Γιατί ο Μωρίς, αν δεν κάνω λάθος, ήταν ο καλύτερος φίλος σου...

—Έστω! είπε ο γιατρός. Ο άνθρωπος έκαμε λάθος. Ένας λόγος πιδ πολύ για να μην τον μιμήθι και ο γιατρός.

—Επέρασαν και οι δυο στο γειτονικό σαλόνι.

—Φαίνεται, έκαμε η Μάρθα, κινώντας θλιβερά το κεφάλι, ότι πρέπει να πάρω και εγώ την άπόφασί μου...

Λοιπόν, έλπίζεις ότι θα μπόρουν να κάμης καλά τον Μωρίς... Και με τί... Με το μικρό αυτό μπουκαλάκι, που κρύβεις τόσο ζηλότυπα μέσα στο γραφείο σου;

—Άκουσε, Μάρθα, είπε ο γιατρός. Δεν το κρύβω τόσο ζηλότυπα, όπως λές, χωρίς λόγο... Το μπουκαλάκι αυτό περιέχει ένα άρμακο, που το άνεκάλυψα μόνος μου...

Εγώ ξέρω πόσους κόπους και πόσες νύχτες άγρυπνίας μου έστοίχισε αυτή η άνακάλυψις...

Άλλά το άρμακο αυτό έχει μιά περιεργή ιδιότητα. Δεν πρέπει να έκτεθι στο φως της ήμέρας. Διαφορετικά, όχι μόνον χάνει την άξία του, αλλά έπιφέρει το αντίθετο άκρίδως άποτέλεσμα: προκαλεί τελεία παραλύσι του όπτικού νεύρου και τότε πιά καμιά θεραπεία δεν είναι δυνατόν... Γι' αυτό άκριδώς το έχω τυλιγμένο μ' ένα μαύρο χαρτόνι άπ' έξω και γι' αυτό το έχω φυλαγμένο μέσα στο δάθος ενός συρταριού του γραφείου του Μωρίς.

—Αί, έκαμε η Μάρθα, που είχε γίνει ξαφνικά σκεπτική. Σε λίγο έρώτησε:

—Και θα διαρκέση πολύ αυτή η θεραπεία;

—Μιά ή δύο έβδομάδες ίσως ακόμη. Άλλωστε, ο Μωρίς άρχισε από τώρα να βλέπει κάπως...

—Αί, έκαμε η Μάρθα, που είχε γίνει ξαφνικά σκεπτική. Σε λίγο έρώτησε:

—Και θα διαρκέση πολύ αυτή η θεραπεία;

—Μιά ή δύο έβδομάδες ίσως ακόμη. Άλλωστε, ο Μωρίς άρχισε από τώρα να βλέπει κάπως...

—Αί, έκαμε η Μάρθα, που είχε γίνει ξαφνικά σκεπτική. Σε λίγο έρώτησε:

—Και θα διαρκέση πολύ αυτή η θεραπεία;

—Μιά ή δύο έβδομάδες ίσως ακόμη. Άλλωστε, ο Μωρίς άρχισε από τώρα να βλέπει κάπως...

—Αί, έκαμε η Μάρθα, που είχε γίνει ξαφνικά σκεπτική. Σε λίγο έρώτησε:

—Και θα διαρκέση πολύ αυτή η θεραπεία;

—Μιά ή δύο έβδομάδες ίσως ακόμη. Άλλωστε, ο Μωρίς άρχισε από τώρα να βλέπει κάπως...

—Αί, έκαμε η Μάρθα, που είχε γίνει ξαφνικά σκεπτική. Σε λίγο έρώτησε:

—Και θα διαρκέση πολύ αυτή η θεραπεία;

—Μιά ή δύο έβδομάδες ίσως ακόμη. Άλλωστε, ο Μωρίς άρχισε από τώρα να βλέπει κάπως...

—Αί, έκαμε η Μάρθα, που είχε γίνει ξαφνικά σκεπτική. Σε λίγο έρώτησε:

—Και θα διαρκέση πολύ αυτή η θεραπεία;

—Μιά ή δύο έβδομάδες ίσως ακόμη. Άλλωστε, ο Μωρίς άρχισε από τώρα να βλέπει κάπως...

—Αί, έκαμε η Μάρθα, που είχε γίνει ξαφνικά σκεπτική. Σε λίγο έρώτησε:

—Και θα διαρκέση πολύ αυτή η θεραπεία;

—Μιά ή δύο έβδομάδες ίσως ακόμη. Άλλωστε, ο Μωρίς άρχισε από τώρα να βλέπει κάπως...

—Αί, έκαμε η Μάρθα, που είχε γίνει ξαφνικά σκεπτική. Σε λίγο έρώτησε:

—Και θα διαρκέση πολύ αυτή η θεραπεία;

—Εμειναν έπι άρκετην ώρα ακόμη συζητώντας. Η Μάρθα είχε γίνει έντελως ήρεμη τώρα κι' έφαινόταν σαν να είχε πραγματικά πάρει την άπόφασί της.

—Με αγαπάς πάντοτε, Ζώρς... Και θα με αγαπάς πάντοτε... ό,τιδήποτε και να συμβή;

—Έκείνος την έσυρε στην άγκαλιά του.

—Παιδί! είπε. Ός γιατρός, είμαι ύποχρεωμένος να κάμω το καθήκον μου. Άλλο δεν θα πάσχω ποτέ να σε άγαπά, Μάρθα!

—Ο γιατρός Άμπιδαίν είχε έλθι εκείνη την ήμερα, για να κάμη την τελευταία ένεσι εις τον άσθενή του.

Είχε σκυφεί τώρα επάνω άπο τον τράχηλο του άσθενους, έδύθηκε τη δελούνη μέσα στο κρέας του και άρχισε να πιέζει το έμβολο της σύριγγος...

Άλλά, ξαφνικά, ο Μωρίς έτινάχθηκε άναγυρίζον... Ό! Θεέ μου!... Δεν βλέπω...

—Αυτό δεν είναι δυνατόν, έκαμε ο γιατρός. Κάμετε μιά προσπάθεια... κυττάξετέ με!...

Ο άσθενής υπόκειτο. Άλλά δεν έδινε τίποτε και τα χέρια του έπιάσθησαν με άπλη πιασία άπό το σακκάκι του γιατρού...

—Ο Ζώρς Άμπιδαίν είχε γίνει τώρα κάτωχρος, και, ξαφνικά, έκατάλαβε τα πάντα. Έθυμήθηκε άμέσως την αντίστας που βοήθε, όταν θέλησε να δάλι το κλειδί μέσα στο συρτάρι του γραφείου του Μωρίς, το ζωηρό ένδιαφέρον της Μάρθας για τις προσόδους της θεραπείας και το αιγιματικό χαμόγελο, με το όποιον έλεγε υποδεχθί τα λόγια του, όταν της άνήγγειλε, πριν από λίγη ώρα, ότι η ένεσις αυτή θα ήταν η τελευταία...

Άρρησε τότε τον άσθενή και έτρεξε προς την πόρτα.

Η Μάρθα δρισκοταν πίσω άπ' αυτήν.

Το δλέμμα της δεν εξέφραζε καμιά συγκίνηση. Ήταν σταθερό και άποφασιστικό.

—Έπρεπε να προστατεύσω την άγάπη μας, είπε, άπαντώντας στη σιωπηλή κατηγορία που ύπηρχε μέσα στα μάτια του γιατρού. Έσύ ήσουν άνίκανος να το κάμης...

—Έδωγες λοιπόν το μπρεκαλάκι στο φως της ήμέρας;

—Ήταν ο μόνος τρόπος για να ματιώσω τα σχέδιά σου...

Την άλλη ήμερα ο γιατρός Ζώρς Άμπιδαίν δρέθηκε νεκρός μέσα στο δωμάτιό του. Στο χέρι του κρατούσε ακόμη ένα μπουκαλάκι με ύδροκαυστικό, που είχε έπιφέρει μέσα σε ελάχιστα στιγμές τον θάνατό του...

ΣΑΡΑ ΛΕ ΓΚΟΦΙΚ



8ον

Ο Κοντσίνοι άφησε μία κραυγή λύσσης. Και θα ώρμούσε άσφαλώς, για να πνίξη τη Γιζέλλα, αν το βλέμμα της Μαρίας των Μεδίκων δεν τον άνεχαίτιζε. Είχε στραφή προς το μέρος του και του είπε:

—Σας παρακαλώ, κύριε στρατάρχα, να μου φέρετε στο Λούβρο μία έκθεση για τη συνωμοσία. Θα συσχεφθώ με μαζί τί πρέπει να κάμω με.

Και η βασίλισσα έφυγε, ακολουθούμενη από τη Γιζέλλα. Η Έλεονώρα είχε άκουσει μόνη απέναντι του συζύγου της.

Ετρεψε από το φόβο της. Ο έρωσ ήταν γι' αυτή το πόν και το έλατήριο όλων των πράξεών της.

Εκύτταζε τώρα τον Κοντσίνοι, σαν κατάδικος που ίκέτευε χάρι.

Εκείνος άρχισε να θηματίζει νευρικά μέσα στο δωμάτιο, αφήνοντας τρομερές βλασφημίες και κινώντας τα χέρια του με όργη.

Επειτα κατέπεσε σ' ένα κάθισμα, έφερε τα χέρια στο πρόσωπό του και άρχισε να κλαίει σαν παιδί.

Η Έλεονώρα τον εκύτταζε σιωπηλή, ενώ χονδρά βόκαυσε έκλυουσας και από τα δικά της μάτια.

—Ω! τον δυστυχισμένον μου τον Κοντσίνοι, έσπεπτόταν. Πόσο υποφέρει! 'Αλλ' όσο κι' αν κλάψης, ποτέ δεν θα μπορούσες να κλάψης όσο κλαίει η δική μου η καρδιά.

Εκαμε τότε ένα βήμα προς τα εμπρός και έστήριξε το χέρι της επάνω στον ώμο του συζύγου της.

Εκείνος εσήκωσε ξαφνικά το κεφάλι και την είδε μπροστά του.

Μέσα από το μυαλό του έπεράσαν τότε όλα όσα είχαν προηγηθί.

Εθυμήθηκε ότι έπλησίαζε η στιγμή, που θα έκανε δική του τη Γιζέλλα, χωρίς την άπρόοπτη επέμβασι της Έλεονώρας, που είχε επικαλεσθί τη συνδρομή της βασιλίσσης για να ματαιώση τα σχέδιά του.

Εσηκώθηκε τότε με όρμη από τη θέσι του.

—Συ είδοποίησες τη βασίλισσα; έρώτησε, ενώ τα μάτια του έπετούσαν φλόγες.

—Εγώ! άπάντησε η Έλεονώρα, που δεν είχε παύσει να κλαίει. Εγώ της είπα ότι έχεδιάζες να την άπατήσης. Εγώ την είδοποίησα με την Μαρκέλλα. Εγώ την έφερα έως εδώ. Εγώ της άνοιξα την πόρτα... Σκότωσέ με, Κοντσίνο. Δεν μπορώ να υποφέρω



πια... Η Έλεονώρα μιλούσε με ήρεμία και η φωνή της ήταν πραγματικά ειλικρινής.

Ο Κοντσίνοι έκανε σαν λυσασμένος.

—Θα σε σκοτώσω! είπε. Θα σε σκοτώσω, όπως σκοτώνει κανείς μία έχιδνα!

Τα μάτια του έλαμπαν και είχε φέρι το χέρι στη λαβή του έγχειριδίου του.

Η Έλεονώρα έχαμογέλασε.

Το χαμόγελο αυτό είχε όλη τη γλυκύτητα, που μπορούσε να έχη η κολασμένη αυτή ψυχή, που ήξερε ώστόσο να λατρεύη τον άνθρωπο που την άπατούσε διαρκώς.

Επειτα άνοιξε το στήθος της και με τα μάτια πλημμυρισμένα άκόμη από δάκρυα, είπε:

—Κτύπησε, Κοντσίνο μου! Κτύπησε, αφού έπληγώσα την καρδιά σου. Δεν μπορώ παρά να κάνω το ίδιο έφ' όσον ζω και έφ' όσον συ δεν με αγαπάς. Κτύπησε χωρίς να φοβηθίς! Θα πεθάνω ευχαρίστη μένη, γιατί ή ζωή μου έχει καταντήσαι άληθινό μαρτύριο. Θα ήθελα όμως προτού να πεθάνω, Θα ήθελα όμως προτού να πεθάνω να κάμω κάτι άκόμη για σένα... Θα ήθελα να ήμουν βέβαιη ότι ή θέσις σου δεν κλονίζεται, όπως φοβάμαι ότι συμβαίνει αυτή τη στιγμή. Γιατί ποιος θα σε συμβιάδω με τη Μαρία; Ποιος θα σε βοηθήσει όταν, έπειτα από τη δυσμενεία της, όλοι οι έχθροί σου θα σηκώσουν το χέρι εναντίον σου; Κτύπησε όμως! Είπε καλύτερα να μην ιδώ την πτώσι σου!

Η Έλεονώρα δεν υπεκρίνετο αυτή τη στιγμή.

Η Ιστορία μπορεί να την παρουσιάσει ως ένα δηλητηριώδες έρπετο, ως μία ύπαρξι σατανική.

Για την εποχή της, όμως, υπήρξε μία πραγματική δύναμις και ήταν τεράστια ή έπιρροή της στην Αύλη.

Το χέρι του Κοντσίνοι έγκλειπε τη λαβή του έγχειριδίου του.

Ο φόβος τον είχε καταλάβει.

Η Έλεονώρα διέκρινε την ταραχή του. Είχε θριαμβήσει.

Είπε και πάλι σέ λίγο:

—Άκουσε, Κοντσίνο μου... Ξέρεις ότι από πολύ καιρό μελετώ την αστρολογία μαζί με τον Λορέντζο. Ο άνθρωπος αυτός έκαμε εκατοντάδες φορές έως σήμερα το ώροσκόπιό σου, εκτελώντας τη διαταγή μου. Φαντάζομαι ότι έχεις έμπιστοσύνη στο μικρόσωμο αλλά μεγαλοφυή αυτόν μάγο. Οι άπαντήσεις που δίνουν τα άστρα είναι πάντοτε οι ίδιες. Θα πεθάνω τη στιγμή που ή Μαρία θα πούση να σε αγαπά. Και θα πεθάνω από οίκτρο και βίαιο θάνατο... Γι' αυτό κι' έγώ, που τόσο σε αγαπώ, ύπομνω αυτό τον έρωτα, που πληγώνει την καρδιά μου. Η αγάπη της Μαρίας σου είναι άπαραίτητη, όχι μόνο για την σταδιοδρομία και για την πραγματοποίηση των όνειρών σου, αλλά και για τη ζωή σου.

Ο Κοντσίνοι είχε γίνει κατάντηρος, όχι μόνο για την σταδιοδρομία και για την πραγματοποίηση των όνειρών σου, αλλά και για τη ζωή σου.

Ο Κοντσίνοι είχε γίνει κατάντηρος, όχι μόνο για την σταδιοδρομία και για την πραγματοποίηση των όνειρών σου, αλλά και για τη ζωή σου.

Ο Κοντσίνοι είχε γίνει κατάντηρος, όχι μόνο για την σταδιοδρομία και για την πραγματοποίηση των όνειρών σου, αλλά και για τη ζωή σου.

Ο Κοντσίνοι είχε γίνει κατάντηρος, όχι μόνο για την σταδιοδρομία και για την πραγματοποίηση των όνειρών σου, αλλά και για τη ζωή σου.

Ο Κοντσίνοι είχε γίνει κατάντηρος, όχι μόνο για την σταδιοδρομία και για την πραγματοποίηση των όνειρών σου, αλλά και για τη ζωή σου.

Ο Κοντσίνοι είχε γίνει κατάντηρος, όχι μόνο για την σταδιοδρομία και για την πραγματοποίηση των όνειρών σου, αλλά και για τη ζωή σου.

Ο Κοντσίνοι είχε γίνει κατάντηρος, όχι μόνο για την σταδιοδρομία και για την πραγματοποίηση των όνειρών σου, αλλά και για τη ζωή σου.

Ο Κοντσίνοι είχε γίνει κατάντηρος, όχι μόνο για την σταδιοδρομία και για την πραγματοποίηση των όνειρών σου, αλλά και για τη ζωή σου.

Ο Κοντσίνοι είχε γίνει κατάντηρος, όχι μόνο για την σταδιοδρομία και για την πραγματοποίηση των όνειρών σου, αλλά και για τη ζωή σου.

Ο Κοντσίνοι είχε γίνει κατάντηρος, όχι μόνο για την σταδιοδρομία και για την πραγματοποίηση των όνειρών σου, αλλά και για τη ζωή σου.

Ο Κοντσίνοι είχε γίνει κατάντηρος, όχι μόνο για την σταδιοδρομία και για την πραγματοποίηση των όνειρών σου, αλλά και για τη ζωή σου.

Ο Κοντσίνοι είχε γίνει κατάντηρος, όχι μόνο για την σταδιοδρομία και για την πραγματοποίηση των όνειρών σου, αλλά και για τη ζωή σου.

Ο Κοντσίνοι είχε γίνει κατάντηρος, όχι μόνο για την σταδιοδρομία και για την πραγματοποίηση των όνειρών σου, αλλά και για τη ζωή σου.

Ο Κοντσίνοι είχε γίνει κατάντηρος, όχι μόνο για την σταδιοδρομία και για την πραγματοποίηση των όνειρών σου, αλλά και για τη ζωή σου.

Ο Κοντσίνοι είχε γίνει κατάντηρος, όχι μόνο για την σταδιοδρομία και για την πραγματοποίηση των όνειρών σου, αλλά και για τη ζωή σου.

Ο Κοντσίνοι είχε γίνει κατάντηρος, όχι μόνο για την σταδιοδρομία και για την πραγματοποίηση των όνειρών σου, αλλά και για τη ζωή σου.

Ο Κοντσίνοι είχε γίνει κατάντηρος, όχι μόνο για την σταδιοδρομία και για την πραγματοποίηση των όνειρών σου, αλλά και για τη ζωή σου.

Ο Κοντσίνοι είχε γίνει κατάντηρος, όχι μόνο για την σταδιοδρομία και για την πραγματοποίηση των όνειρών σου, αλλά και για τη ζωή σου.

Ο Κοντσίνοι είχε γίνει κατάντηρος, όχι μόνο για την σταδιοδρομία και για την πραγματοποίηση των όνειρών σου, αλλά και για τη ζωή σου.

Ο Κοντσίνοι είχε γίνει κατάντηρος, όχι μόνο για την σταδιοδρομία και για την πραγματοποίηση των όνειρών σου, αλλά και για τη ζωή σου.

Ο Κοντσίνοι είχε γίνει κατάντηρος, όχι μόνο για την σταδιοδρομία και για την πραγματοποίηση των όνειρών σου, αλλά και για τη ζωή σου.

Ο Κοντσίνοι είχε γίνει κατάντηρος, όχι μόνο για την σταδιοδρομία και για την πραγματοποίηση των όνειρών σου, αλλά και για τη ζωή σου.

Ο Κοντσίνοι είχε γίνει κατάντηρος, όχι μόνο για την σταδιοδρομία και για την πραγματοποίηση των όνειρών σου, αλλά και για τη ζωή σου.

Ο Κοντσίνοι είχε γίνει κατάντηρος, όχι μόνο για την σταδιοδρομία και για την πραγματοποίηση των όνειρών σου, αλλά και για τη ζωή σου.

Ο Κοντσίνοι είχε γίνει κατάντηρος, όχι μόνο για την σταδιοδρομία και για την πραγματοποίηση των όνειρών σου, αλλά και για τη ζωή σου.

Ο Κοντσίνοι είχε γίνει κατάντηρος, όχι μόνο για την σταδιοδρομία και για την πραγματοποίηση των όνειρών σου, αλλά και για τη ζωή σου.

Ο Κοντσίνοι είχε γίνει κατάντηρος, όχι μόνο για την σταδιοδρομία και για την πραγματοποίηση των όνειρών σου, αλλά και για τη ζωή σου.

Ο Κοντσίνοι είχε γίνει κατάντηρος, όχι μόνο για την σταδιοδρομία και για την πραγματοποίηση των όνειρών σου, αλλά και για τη ζωή σου.

παράτητη. Γιατί ή Γιζέλλα σου θα με φέρη κοντά στον πατέρα της, το δούκα ντ' Αγκουλέμ... Χάρης σ' αυτόν, δά γνωρισθώ έπειτα με τον Κοντά και τον Γκούζ και θα γίνω έγώ ή ψυχή της συνωμοσίας των... Μήπως δεν έχομε τα ίδια συμφέροντα;... Μήπως κι' εκείνοι κι' έμεις δεν άποδλόπαμε στην εξαφάνισι του μικρού Βασιλέως; Ο βασιλεύς λοιπόν θα πεθάνη!

Ο Κοντσίνοι εκύτταζε κατά πληκτος τη σύζυγό του.

Ο βασιλεύς θα πεθάνη... έκαμε.

—Ναί, Κοντσίνο μου, μήπως διατάξεις;

—Οχι, Έλεονώρα, αλλά δεν είναι μόνο ο Βασιλεύς.

—Ποιος άλλος λοιπόν σέ άπασχολεί, Κοντσίνο μου;

Ο τρομερός και άνεξιχνίαστος Κοντά. Είπε ο πλησιέστερος συγγενής του βασιλικού οίκου και μετά τόν θάνατο του Λουδοβίκου 13ου ά διεκδίκησε αυτός το θρόνο, άφου έλλωστε το κάνει και τώρα που ο βασιλιάς βρίσκεται άκόμη στη ζωή.

—Θα τον άπομακρύνω με ένα πρόσχημα από το Παρίσι και θα λαβώμε όλα τα μέτρα για να μην μπορέση να έπιστρέψη ποτέ!

—Και ό Γκούζ;

—Θα τον φυλακίσω με.

—Και ό ντ' Αγκουλέμ;

—Θα τον άποκεφαλίσω με.

Ο Κοντσίνοι εκύτταζε τρομαγμένος τη σύζυγό του.

Και τότε, Κοντσίνο μου, κατέληξε ή Έλεονώρα, βασιλεύς της Γαλλίας θα είσαι συ!

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ήταν ή επομένη της νύκτας, που είδαμε τη Μαριόνη Δελόρυ να πηγαίνει στο δωμάτιο του Ρομπιστάν.

Ο βασιλεύς είχε έτοιμασθί από πολύ ένωρίς εκείνο το πρωί για να πάει συκνήγι.

Οι βασιλικοί φρουροί του δάσους του Μεντόν είχαν σημειώσει πέρασμα άγρίων πετεινών και ο Λουδοβίκος 13ος είχε βρή την ευκαιρία του κυνηγίου, για να άπομακρυνθί έπί μερικές ώρες από την άπονητική άτμόσφαιρα του Λούβρου.

Εφόρσε λοιπόν την κυνηγετική του σταλή, με τη μαύρη περισκελίδα και τόν επενδύτη με το λευκό περιλαίμιο, έξίσθηκε μία δερματίνη ζώνη με χρυσές πόρπες, έπέρασε ψηλές μπότες από μαύρο δέρμα στά πόδια του και έδέχθηκε την έπίσκεψη του Ιατρού του Έρκυάρ, που έρχόταν κάθε πρωί για να εξετάσει την υγεία του βασιλέως.

Μόλις έφυγε ο Ιατρός, ο Λουδοβίκος έστειλε να πληροφορηθί για την υγεία της υγέρας του, της Μαρίας των Μεδίκων και έπειτα για την υγεία της Βασιλίσσης Άννης, που είχε νυμφευθί δέκα μήνες προητέρηρα στο Βορδό.

Άφου εξέπληρωσε αυτά τα καθήκοντα, ο νεαρός βασιλεύς διευθύνθηκε προς τη μεγάλη στοά, που τα παρθένα της έβλεπαν στην έσωτερική αύλη του Λούβρου.

Τόν συνώδευσαν δύο μόνον ευπατρίδια και μερικοί άκόλουθοι.

Στην στοά υπήρχε μία μικρή φρουρά, υπό την άρχηγία του ντε Βιτρώ, άρχηγού των σωματοφυλάκων.

Με έντονη φωνή, ο ντε Βιτρώ διέταξε άμέσως τους φρουρούς να παρυσιάσουν όπλα και ο βασιλεύς εσήκωσε το μαστίγιο προς το καπέλλο του, για ν' άνταποδώση τόν χαιρετισμό.

Μεγάλη ήρεμία έπικρατούσε γύρω.

Δεν υπήρχαν ούτε αλικοί, ούτε στρατάρχα με χρυσάφι κίλτες στολές, ούτε ιεράρχα που να ευλόγουν τόν Βασιλέα κατά τόν πέρασμά του.

Επρωχώρουσε μόνος. Ο βασιλεύς Λουδοβίκος είχε μελαγχολική ιδιοσυγκρασία αλλά πολύ πέρηφανη ψυχή. Ένοιώθε περισσότερο από κάθε άλλον την ταπεινότητά του, αλλά την έκρυβε κάτω από ένα προσωπείο περιφρονητικής άδυστοχίας.

Την εποχή εκείνη, ο βασιλεύς είχε μόλις συμπληρώσει τα δέκα πέντε χρόνια του.

Η φυσιογνωμία του ήταν ευγενική και λεπτή, το μέτωπό του σκυθρωπό και τα μάτια του γεμάτα μελαγχολία. Είχε ένα σώμα πολύ λεπτό, χαριτωμένες κινήσεις και τα λόγια του ήταν πολύ περιωρισμένα.

Η φυσική πέρηφάνειά του δεν τον άφηνε να φανερώνη τη λυπή που αισθανόταν, γιατί έβλεπε ότι όλοι μέσα στην αύλη ήταν πιό πολύ άπ' αυτόν βασιλείς.

Μέσα στο μυαλό του, κατέστρωνε διάφορα σχέδια έκδικήσεως, αλλά κανένα άπ' αυτά δεν έτολμούσε να τόν έκτελέση.

Ο Λουδοβίκος 13ος, που είχε γίνει βασιλεύς μόλις ένηλικιώθη, δηλαδή σέ ήλικία δέκα τριών έτών, είχε χαρακτήρα πολύ άτολο και άναπόφάσιστο.

Τέτοιος ήταν και σ' όλη την υπόλοιπη ζωή του. Μόνον όταν οι περιστάσεις τόν άνάγκασαν, ένήργησε με ταχύτητα κεραυνού.

Αγαπούσε τίς ιπποτικές ιστορίες και άνειρευόταν μεγάλα κατορθώματα, που ήταν άνίκανος να τα έκτελέσει.

Ενώ έτοιμαζόταν να βγη από τη στοά, άκουσε θόρυβο φωνών και κρότον πτερνιστήρων.

Ο Βασιλεύς διέκρινε τότε πηνίγνα περίπου εύπατρίδας, με χρυσάκιεντες στολές, που έπρωχωρούσαν έχοντας στη μέση τόν κύριο των.

Εκείνος έβάδιζε έπιδελτικής σαν Βασιλεύς και έχαιρετούσε με μεγαλοπρέπεια.

Ήταν ο Κοντσίνοι.

Το Λούβρον έξυπνούσε από την πρηνή νάρκη του, μόλις ο στρατάρχης έφθανε στά άνάκτορα.

Οι άκόλουθοι έτρεχαν να είδοποίησουν τη Βασιλίσσα, οι φρουροί της μεγάλης πόλης παρυσιάζαν όπλα και οι πόρτες άνοιγαν με πάταγο.

Ο άληθινός Βασιλεύς της Γαλλίας! έπιβύρισε ο Λουδοβίκος 13ος, γινόμενος κατάντηρος.

Εγύρισε τότε και εύρέθηκε έμπρός σ' έναν ύψηλδσωμο άνδρα, με λευκό μουστάκι και δλέμμα που έλαμπε.

Ο άνδρας αυτός εκύτταξε τόν Βασιλέα με δλέμμα γεμάτο οίκτο και αγάπη σχεδόν πατρική.

—Καλημέρα, στρατάρχα! είπε ο Λουδοβίκος 13ος. Ήταν ο στρατάρχης ντ' Ορνάνο, άρχηγός τόν τάγματος των Κορσικανών.

Ο Θεός άς προστατεύη πάντα τη μεγαλειότητά σας! είπε ο στρατάρχης, κάνοντας μία βαθειά υπόκλιση.

Άμέσως έπειτα έπρόσθεσε: —Νομίζω ότι ή μεγαλειότης σας είπε ένα παράδοξο λόγο πρό όλίγου.

—Τί έννοείτε, στρατάρχα; —Είπατε, μεγαλειότητε, γι' αυτό τόν δούλο και τόν αλλοκόλακα, που έρχεται πάντα φορτωμένος με μυραδιές... ο Θεός να με συγχωρέση, άλλ' είπατε: να ο άληθινός βασιλεύς της Γαλλίας.

—Μία λέξι, μεγαλειότητε. Μία λέξι σας μόνο και συλλαμβάνω άμέσως αυτόν τόν άθλιο Κοντσίνοι.

Ο νεαρός βασιλεύς έγινε κάτωχρος.

Το δλέμμα του προσηλώθηκε για μία στιγμή στη συνοδεία τόν Κοντσίνοι, που έμπαινε στά διαμερίσματα της Βασιλίσσης και έπειτα έγύρισε προς τόν Ορνάνο, που έπερίμενε άκίνητος.

Για μία στιγμή, τα χείλη του Λουδοβίκου 13ου έκίνηθησαν, σαν να ήθελε να πη κάτι.

Αλλ' άμέσως έπειτα έχαμήλωσε το κεφάλι και είπε: —Χαίρετε, στρατάρχα. Πηγαινίνα στο Μεντόν με τα γεράκια μου.

Χάρτινε βασιλιά! έπιβύρισε άνάμεσα στά δόντια του ο Ορνάνο, καθώς ο βασιλεύς άπέμακρυνετο.

Ο Λουδοβίκος 13ος κατέβαινε τρέχοντας σχεδόν από τη μικρή κλίμακα τόν άνάκτορα, ενώ ο Κοντσίνοι, μερικά λεπτά προητέρη, είχε άνεβί από τη μεγάλη.

Και όμως τα μάτια του βασιλέως έλαμπαν, τα χείλη του είχαν σφιχθί και μία βαθειά ρυτίδα αύλάκωνε τόν μέτωπό του.

Στό κάτω μέρος της κλίμακας, έσταμάτησε και έσφιξε με τα δύο του χέρια τόν κεφάλι.

Είμαι πολύ νέος! έπιβύρισε. Και πού δύνανται ο κόμη. Υπομονή... θα έλθη και ή δική μου σειρά!

Εκαμε μία άπειλητική χειρονομία, έστάθηκε για μία στιγμή άκόμη, για να έπαναφέρη τη γαλήνη στο πρόσωπό του και κατόπιν άνοιξε την πόρτα και διευθύνθηκε προς τόν μέρος, όπου βρισκόταν τόν κλουβιά με τα γεράκια.

Ο Κάρλοζ Άλμπέρ, δούε ντε Λουβί, άρχικωννήγος τόν Βασιλέως, ήταν εκεί, έπιβέπώντας τούς άκολουθούς, που έτοιμαζαν τα γεράκια για τόν κυνήγι.

ΧΥΙ

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΜΕΝΤΟΝ

Την ώρα που ο Βασιλεύς έφυγε για τόν δάσος τόν Μεντόν, ο Σενκ Μάρς, κατακτιννός από τόν θυμό του, έπηδούσε από τόν άλόγο τόν έμπρός στο ξενοδοχείο τόν «Μεγάλο Έρρίκου» και έμπαινε στην αύλη.

Ο μόνος άνθρωπος που συνήντησε εκεί ήταν ο Κογιλνός.

Ο Σενκ-Μάρς τόν έζήτησε

τότε να τόν οδηγήση στο διαμέρισμα τόν Ρομπιστάν. Αλλ' ο ύπηρετης τόν ίππότοτον έπληροφόρησε ότι ο κύριός του είχε φύγει από εκεί πριν από μία ώρα, διευθυνόμενος προς τόν Μεντόν.

Ο Σενκ Μάρς έρώτησε τότε τόν Κογιλνός αν μία νέα είχε έλθη να βρή τόν ίππότι Ρομπιστάν τόν περασμένο βράδυ και αν είχε μείνει μαζί μέσα στο δωμάτιό του.

Ο Κογιλνός τόν έβεβαίωσε ότι ή νέα είχε έλθη πράγματι, άλλ' ότι είχε φύγει μία ώρα πριν από τόν ίππότι και διευθυνθηκε προς τόν οδό Τουρνόν.

Τη στιγμή εκείνη, ο πονηρός ύπηρετης διέκρινε δύο ίππεις, που εκύτταζαν από την άνοικτη θύρα προς τόν έσωτερικό τόν πανδοχείο. Άμέσως έπειτα άπομακρύνθηκαν καλπάζοντες.

Οι δύο αυτοί άνθρωποι ήταν ο Ρισελιέ και ο Λαφεμά. Ο μαρκήσιος ντε Σενκ Μάρς άνεδηκε έπίσης και αυτός σ' άλόγο του και, άφου έδίστασε για μία στιγμή, έπήρε έπειτα τόν δρόμο που έπληγαινε στο Μεντόν.

Ο Ρομπιστάν την ώρα εκείνη, εκάλπαζε και αυτός στόν ίδιο δρόμο.

Δεν είχε κατορθώσει να εισχωρήση την προηγουμένη στο μέγαρο τόν δούκος ντ' Αγκουλέμ και γι' αυτό ένόμιζε ότι θα ήταν καλύτερο να τρέξη στόν έρειπωμένο πύργο τόν Μεντόν, όπου ήλπιζε ότι θα μπορούσε να συναντήση εύκολότερα τόν πατέρα της Γιζέλλας.

Ξαφνικά, άκουσε πίσω του καλπισμένον ίππου.

Δυό λεπτά αργότερα, ένα άφηνιασμένο άλόγο έπέρασε σαν άστραπή μπρός από τόν Ρομπιστάν και έχάθηκε μέσα στο δάσος.

—Βοήθεια! Βοήθεια! έφώναζε ο νεαρός άναβάτης τόν ίππου, που εφόρούσε μία στολή από μαύρο δελούδο και ένα καπέλλο με μεγάλο φτερό στό κεφάλι.

Τόν δυστυχισμένο! έκαμε ο Ρομπιστάν. Θα τσακίση τόν κεφάλι του σέ κανένα δένδρο.

Και, χωρίς να χάση ούτε στιγμή, έφώναζε: —Εμπρός, Πήγασε!

Ο Πήγασος δεν είχε άνάγκη να άκούση και δεύτερη φορά τη διαταγή τόν κυρίου του.

Μ' ένα πήδημα, ώρμησε άμέσως προς τόν μέρος τόν δάσους.

Το διάστημα που τόν έχωριζε από τόν άφηνιασμένο άλόγο έμειναν από τη μία στιγμή στην άλλη.

Εμπρός, Πήγασε! Σε λίγο, ο Πήγασος έτρεχε πλάι στο άφηνιασμένο άλόγο.

—Θάρρος, έφώναζε ο Ρομπιστάν. Κρατήθητε καλά!

Ο άγνωστος ίππεύς έγύρισε τρομαγμένος τόν δλέμμα του και είδε τόν Ρομπιστάν, που έχειρονομούσε προς τόν μέρος του.

Δεν μπορούσε όμως ν' αντιληφθί τί συνέβη κατόπι.

Ο Ρομπιστάν όμως δεν τόν άκούε.

—Αντίθε με τα χέρια του τόν στόμα τόν άφηνιασμένου άλόγου και έφερε με προσοχή τη μύτη του κοντά στά δόντια του.

—Κύριε, είπε τέλος, γυρίζοντας προς τόν άγνωστο, τόν άλόγο σας είναι μεθυμένο... Τόν άνακατέψανε πολλή κρασί με τόν πρώινόν τόν άχυρο. Είπε πολύ έπικίνδυνον, ξέρετε, να έρεθίζη κανείς τα άλογα με κρασί. Θέλατε λοιπόν να σκοτώθητε;

Ο ίππεύς έγινε πελιδνός από τόν τρόμο του και έγύρισε τόν δλέμμα προς τόν άλόγο του.

—Ω! τούς άθλίους! έπιβύρισε.

—Τώρα μπορείτε να άνεβήτε επάνω στο άλόγο σας, είπε ο Ρομπισ

δινιάς, τὸ Σαλαμπὼ καὶ τὸν ντὲ Ποντράϊ.

Ἐπὶ κεφαλῇ των βρισκο-
ταν ὁ Κοντσίνι, ἔχοντας στὸ
πλευρὸ τοῦ τὸν Ρινάλντο.

Ὁ Κοντσίνι ἐκύτταξε μὲ ἀ-
γωνία πρὸς τὰ ἔμπρος.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ἐγύρισε
πρὸς τοὺς ἀνθρώπους του.

—Γρηγορώτερα, ἀνδρείοι μοι
ἐφώναζε. Πρέπει νὰ προσπα-
θῶμε νὰ συλλάβωμε τὸν Λου-
ῖν. Μὲ ἀκούτε; Σπρουνίστε
ὅσο μπορεῖτε πρὶν ἀπὸ τὸ
λόγα σας.

Ἀλλὰ τί εἶχε συμβῆ; Καὶ
γιατί ὁ Κοντσίνι μὲ τοὺς ἀν-
θρώπους του ἔτρεχαν στὸ δρό-
μὸ τοῦ Μεντόν;

Ἡ Ἐλεονώρα Γκαλιγκάι, ἡ
σύζυγος τοῦ στρατάρχου, εἶχε
παῖ ἐκεῖνο τὸ πρῶτὸ στὸ Λου-
δρὸ μιὰ ὥρα πρὶν ἀπὸ τὸν
Κοντσίνι.

Ἐκεῖ συνωμίλησε μυστηριω-
δῶς μὲ ἕνα πρόσωπο, ἐπὶ με-
ρικά λεπτά τῆς ὥρας καὶ ἔ-
πειτα ἔτρεξε νὰ δρῇ τὸ σύζυ-
γὸ τῆς.

—Νομίζω ὅτι θὰ συμβῇ κά-
ποιο δυστύχημα στὸ Βασιλεῖα,
τοῦ εἶπε. Δὲν πρέπει λοιπὸν
τῆς ἐπωφελεθῇ ἀπὸ τὴν εὐκαι-
ρία ὁ ἀρχικυνηγὸς του. Τρέξε
νὰ ἰδῇς τί συμβαίνει στὸ Μεν-
τόν.

Ὁ Κοντσίνι δὲν ἐχρειάζο-
ταν περισσότερα γιὰ νὰ κα-
ταλάβῃ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ...

Ἡ ἡμέρα εἶχε προχωρήσει
τώρα πολὺ καὶ ὁ ἥλιος ἐπὶ
πολύους, μὲ τὶς ἀκτίνες του
τὴν πεδιάδα καὶ τὸ δάσος.

Ἡ ζέστη ἦταν πολὺ μεγα-
λὴ καὶ ἐβύδιζε σὲ λήθαργο τὰ
πάντα.

Τὴν ὥρα ἐκείνη, ἕνας ἄλλος
ὄμιλος ἐπίπταν ἐξέκινουσε ἀ-
πὸ τὸ πανδοχεῖο τῆς «Χήνας»,
διευθυνόμενος πρὸς τὸ Παρίσι.

Ἀπελευθερώσαν τρεῖς εὐπα-
τρίδας, πού ἐφορούσαν προ-
σωπίδες, πρᾶγμα πού ἦταν πολ-
λὸ συνηθισμένο ἐκείνη τὴν ἐ-
ποχή.

Οἱ τρεῖς εὐπατρίδες ἦταν ὁ
πρίγκιψ τοῦ Κοντέ, ὁ δούξ
τῆς Γκζῆ καὶ ὁ δούξ ντ' Ἀγ-
γκουλέμ.

Εἶχαν συγκεντρωθῇ λίγη ὥ-
ρα προηγουμένως στὸ πανδοχεῖο,
ὅπου ἔλαβαν ἀποφάσεις γιὰ τὴν
τελευταία συγκέντρωση τῶν
συναμοιωτῶν, πού θὰ γίνο-
ταν ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες
δηλαδὴ στὶς 22 Αὐγούστου,
στὸ Παρίσι.

Ὁ δούξ ντ' Ἀγκουλέμ δὲν
εἶχε ἔλθει στὸ Μεντόν μόνον γιὰ
τὴ συνωμοσίαν.

Εἶχε ἔλθει ἐκὼν μὲ τὴν ἐλ-
πίδα ὅτι θὰ ἐπανέμορφε τὴν
κόρη του.

Εὐρῆκε ὅμως μόνον τὴν Βιο-
λέττα καὶ ἐβόηκε ἀπὸ τὸ στοί-
χειωμένο σπίτι, καταρῶμενος
τὸν ἀγνωστὸ Ρομπιστάν, ποὺ
τὸν ἐξέκοιτο ὡς ἀπαγνῶνα
τῆς κόρης του.

Στὸ δίστασμα αὐτὸ, ὁ Σενκ
Μάρς ἔτρεχε πάντα, ἀναζητῶν
τὰς τὸν ἐχθρὸ του.

Σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή
στὸ πανδοχεῖο τῆς «Χήνας»
καὶ ἐκεῖ ἔκρινε ὅτι ὁ ἀνθρώπος
ποὺ ἐζητοῦσε εἶχε περάσει
πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα ἀπὸ τὸ
Μεντόν καὶ ὅτι ἐφυγε ἁμέσως
ἔπειτα, κυριζόμενος στὸ Παρί-
σι.

Ὁ Σενκ Μάρς δὲν ἀργοῦ-
ρησε καθόλου. Παρὰ τὴν τρο-
μὴν κούρασίν του, ἐξακολου-
θῆσε τὸ δρόμον του, ὀρκιζόμε-
νος.

Μιὰ κραυγὴ νάρας δαίνει
ἀπὸ τὸ στόμα του, μόλις ἀν-

Μέσα στὸ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ



Ἐπίκαιρο πολεμικὸ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

Ὁ Ζὰν Μπαρουὰ τινάχτηκε
ἀπὸ τὸ κρεβάτι του. Μέσα
στὸν βαθὺ ὕπνον του, τὸν ἐυ-
πνήσε ἕνα δυνατό χτύπημα εἰς
τὴν πόρτα καὶ ἡ φωνὴ τοῦ κα-
μαριέρου του:

—Κύριε, σηκωθῆτε! Ἀπὸ
ἐνὸς τετάρτου ἐσήμανε συνα-
γερμός. Κατεβῆτε γρήγορα εἰς
τὸ ὑπόγειο.

Ὁ Ζὰν ἐντύθηκε διαστικὰ
καὶ κατέβηκε στὸ καταφύγιον
τῆς πολυκατοικίας, ὅπου κα-
τάπληκτος εἶδε συγκεντρωμέ-
νους ὄλους μὲ τὶς προσωπίδες
φορεμένες. Μηχανικὰ, ἐφόρε-
σε καὶ τὴ δική του.

—Ρίχνουν ἀσφυξιογόνα; ῥώ-
τησε ἀνήσυχος τὸν πλησιέστε-
ρό του.

Τὴν ἀπάντησι δὲν τὴν ἀ-
κούσε καλά, γιατί ἡ φωνὴ ἔ-
δινε ἀλλοιωμένη μέσα ἀπὸ
τὴ μάσκα. Ἐρρίξε μιὰ ματιά
ὀλόγουρα του. Τὴ περίεργη
συγκέντρωσις μ' ὄλους ἐκεῖ-
νους τοὺς προσωπιδόφορους,
ποὺ ἐμοιάζαν μὲ τέρατα τῆς
Ἀποκαλύψεως! Μιὰ κυρία,
καθισμένη σὲ μιὰ τάβλα ἀκου-
μπισμένη σὲ διὰ καρέκλες, τοῦ
προσέφερε εὐγενικὰ μιὰ βεῖσι
κοντὰ τῆς. Ἀρχισε μὲ ἀρκε-
τὴ δυσκολία νὰ κουβεντιάσῃ
μαζί τῆς.

—Ἦρθαν ἀεροπλάνα; Καὶ
βομβαρδίζουν μὲ ἀσφυξιογό-
να;

—Ἀσφαλῶς, ἀποκρίθηκε ἡ
κυρία. Κάποιοι ἦρθε καὶ μᾶς
εἶπε πὼς πρέπει νὰ φορέσω-
με τὶς μάσκες.

—Ναί, ἀλλὰ δὲν ἀκούω βόμ-
δες.

—Πῶς, πῶς, μᾶς βομβαρ-
δίζουν. Νά, ἀκούστε...

—Μὰ ἦταν δόμβα; Μάλλον
τὸ τρίξιμο μιᾶς πόρτας.

—Κατέβηκατε πολὺ ἀργά.
Ἐκοιμήσαστε;

—Γολὺ βαθεῖα μάλιστα.
Καὶ ὁμολογῶ πὼς δὲν ἔ'ῤ' ἄφ-
νη τὸ κρεβάτι μου, ἐὰν δὲν
εἶχα μιὰ καλὴν ἀνάμνησι ἀπὸ
τοὺς συναγερμούς τοῦ περα-
σμένου πολέμου.

—Καλὴν ἀνάμνησι, εἶπατε;
—Βέβαια. Στὸν περασμένο
πόλεμον τὰ ὑπόγεια καταφύγια
δὲν ἦσαν ὀργανωμένα ὅπως
σήμερα. Ἦσαν καὶ θωμερά,
ὕγρα ὑπόγεια, πού μωρίζαν
μοῦχλα καὶ ἦσαν γεμάτα ἀρά-
χνες. Ἦταν ὅμως ἕνα περι-
τὴν εἶχα καλὴν ἀνάμνησι ἀπὸ
τὴν μνήμη μου καὶ μ' ἐνθου-
σιαζεῖ. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ
προσωπιδες ἦσαν ἀγνωστες.

Εὐτυχῶς, δηλαδὴ, γιατί ἐπὶ
εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ μὴν πο-
ταῖω τὸ χαριτωμένο προ-
σωπικὸν μίαν ἀγνωστή μου
κοπέλλα, ἀπὸ τὸ διπλανὸ σπί-
τι. Γνωρισθῆκαμε μέσα σὲ ὑ-
πόγειο καὶ ἡ γνωριμία μὲς
ἐξελιχθηκε σὲ εἰδιλλοίαν. Ἐπὶ
ἐνῶ ὅλοι ἔτρεχαν μὲ ἀνησυχία
καὶ ἀγωνία στὸ καταφύγιον

ἡμεῖς ἐσπεύδαμε ν' ἀνταμωθοῦ-
με, καὶ ἡμαστέ πανευτυχῆς
σὲ κάθε συναγερμὸ. Ἐγὼ εἶχα
πληγῶθῃ στὸν πόλεμον καὶ βρι-
σκόμενα στὸ Παρίσι μὲ ἀναρ-
ρωτικὴν ἀδεια...

—Κατοικοῦσατε καὶ τότε
στὸ ἴδιο σπίτι; ῥώτησε ἡ
κυρία.

—Ὁχι. Ἐμένα στὴν ὁδὸ
Μπαγιέν, ἀριθμὸς 127.

—Ὁδὸς Μπαγιέν;

Ὁ Ζὰν Μπαρουὰ δὲν μπό-
ρεσε, δέβαια, νὰ διακρίνῃ τί-
σιν ἀπὸ τὴν μάσκα τὴν ταρα-
χὴ τῆς συνομιλητρίας του, κι'
ἐσυνέχισε:

—Κατάρθωσα νὰ συναντή-
σω τὴ Μίρδα—αὐτὸ ἦταν τὸ
ὄνομα τῆς—δυστυχῶς φορῶς
ἔξω ἀπὸ τὸ καταφύγιον, ἀλλὰ
μὲ πολλὰς δυσκολίες, γιατί ἦ-
ταν μιὰ κοπέλλα πολὺ σεμνὴ
καὶ δειλὴ. Ἐτελείωσε ὅμως ἡ
ἀδεια μου καὶ ἐπέστρεψα στὸ
μέτωπο. Ὁ πόλεμος, ἡ σκλη-
ρὴ ζωὴ τῶν χαρακωμάτων καὶ
ἄλλα γεγονότα μ' ἔκαμαν νὰ
διακόψω τὴν ἀλληλογραφίαν
μαζί τῆς καὶ ὅταν ἐγύρισον εἰς
τὸ Παρίσι, ἔμαθα πὼς εἶχε
φύγει. Παρ' ὅλες μου τὶς πρὸς
πάθειες δὲν κατάρθωσα ν' ἀ-
νακαλύψω τὴν ἰχὺν τῆς. Δὲν τὴν
ξαναεἶδα, ἀλλὰ δὲν ἔπαυσα
νὰ τὴν θυμῶμαι. Ὁμολογῶ
πὼς δὲν θὰ ἤθελα τώρα πιά
νὰ τὴν ἰδῶ, γιατί θὰ ἐγέρσασε
καὶ θὰ ἔχανα τὴν αἰαία εἰκό-
να πού διατηρῶ ἀπὸ τότε στὴ
μνήμη μου.

—Ναί, ἔχετε δίκην. Ἰσως
νὰ εἶνε ἐπὶ καλύτερα.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκούσθη-
κε μιὰ φωνή:

—Κυρίες καὶ κύριοι, μπο-
ρεῖτε νὰ δγάζετε τὶς μάσκες.

Ὁ συναγερμὸς ἐτελείωσε.

Ὁ Ζὰν Μπαρουὰ ἐβόλε τὴ
μάσκα του κι' ἐστράφηκε πρὸς
τὴν συνομιλητρίαν του. Ἐκείνη
ἐξακολουθοῦσε νὰ φορῇ τὴ
μάσκα τῆς, ἐνῶ ἐσηκώθηκε διαστι-
κῇ νὰ φύγῃ.

—Γιατί δὲν δγάζετε τὴ μά-
σκα σας;

—Γιὰ νὰ μὴν καταστρέψω
τὴν ἐντύπωσιν, ἀποκρίθηκε ἡ
ἐκείνη κι' ἀπομακρύνθηκε γρή-
γορα.

Ὁ Ζὰν Μπαρουὰ δὲν μπό-
ρεσε πιά νὰ καταλάβῃ τὸ
γιατί ἡ συνομιλητρία του τὸν
ἐγκατέλειπε τόσο γρήγορα.

ΜΑΡΣΕΛ ΜΠΕΝΟΥΑ

νὸς νὰ μὴν ἀναπαυθῇ, προτῶν
νὰ σκοτώσῃ τὸ μισητὸ ἀντίξη-
λὸ του.

Ἡ σύγχυσις τοῦ ὅμως δὲν
τὸν ἄφησε νὰ ἀντιληθῇ ὅτι
ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἐβόηκε ἀ-
πὸ τὸ Παρίσι, δύο ἱππεῖς τὸν
παρακολουθοῦσαν διαρκῶς.

Οἱ δύο αὐτοὶ ἱππεῖς ἦσαν ὁ
Λαφεμὸ καὶ ὁ Ρισελιέ.

Ἐπλησίαζαν τώρα ἕνδεκα

ὁ Λουδοβίκος 13ος εἶχε
σταματήσει κάτω ἀπὸ ἕνα με-
γάλον δένδρον καὶ παραδόθηκε
στὶς σκέψεις του.

Ἦξερε ὅτι δὲν μπορούσε νὰ
ἔχῃ ἐμπιστοσύνην σὲ κανένα,
οὔτε καὶ σ' αὐτὴ τὴ σύζυγόν
του ἀκόμη, πού ἦταν μιὰ πε-
ρὴφανη καὶ ἀλαζονικὴ γυναί-
κα, οὔτε στὴ μητέρα του, ποὺ
ἐνοιώθε ὅτι δὲν τὸν ἀγαποῦσε
οὔτε στὸν Ρισελιέ, πού τὸν ἐκ-
τιμοῦσε, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐφοβό-
ταν συγγενῶς, οὔτε στὸν Ὁρ-

νάνο, πού ἦταν φιλόδοξος
στρατηγὸς μόνον, οὔτε τέλος
στὸ Λουῖν, τὸν ἀρχικυνηγὸ
του...

Ὁ νεαρὸς βασιλεὺς βλέπει
γύρω του ἐχθρούς...

Γιὰ μιὰ στιγμή φαντάζεται
τὸν ἑαυτὸν του, μὲ μιὰ τρομε-
ρὴ πλῆγὴ στὸ στήθος ἡ μὲ τὸ
πρόσωπο παραμορφωμένο ἀπὸ
τὸ δηλητήριο...

Βλέπει τὸ
θρόνον σὰν ἱκρίμα καὶ τὸ πρό-
σωπὸ του παίρνει ξαφνικὰ μιὰ
ἐκφρασίαν ἀποφασιστικὴν καὶ τὸ
μυρὴ. Τὰ χαρακτηριστικὰ του
γίνονται σκληρὰ καὶ τὸ βλέμ-
μα του σκοτεινὸ καὶ ἀγρίον.

Καταλαβαίνει ὅτι δὲν μπορεῖ
νὰ μείνῃ μὲ σταυρωμένα τὰ
χέρια καὶ ὅτι πρέπει νὰ κάμῃ
καὶ αὐτὸς κάτι.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, ὁ Λου-
δοβίκος 13ος ἔρχεται καλὰ πόζοντας κοντὸ
τοῦ.

Μιὰ κραυγὴ νάρας δαίνει
ἀπὸ τὸ στόμα του, μόλις ἀν-

τικρύζει τὸν βασιλεῖα.

—Ναί, ἀνδρείε μου, Λουῖν.
λέγει ὁ Λουδοβίκος. Ἐσώθη-
κα...

—Ἀς εἶνε δοξαζόμενο τὸ
ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ψιθυρίζει ὁ
Λουῖν, μὲ φωνὴ πού τρέμει ἐ-
λαφρὰ ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Με-
ταξὺ αὐτῶν, πρέπει νὰ ἐπιστρέ-
ψωμε ἁμέσως στὸ Λουδρὸ.

—Ὁχι, Λουῖν, τὸ κυνήγι
τῶν ἐξακολουθεῖ.

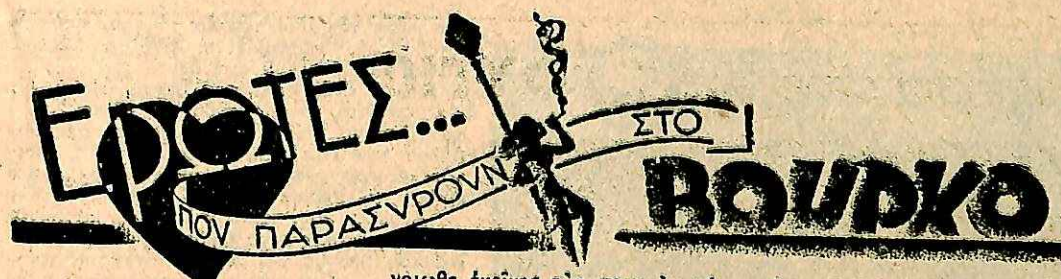
ΧΥΙΙ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΡΟΜΠΙ- ΣΤΑΝ

Ὁ Ρομπιστάν, μετὰ τὴν ἀ-
πόλησιν τοῦ Βασιλείου, ἐπρό-
χώρησε μέσα στὸ δάσος.

Ἐνοιῶθε μιὰ μεγάλη κού-
ρα καὶ ἐσκέφθηκε ὅτι θὰ
πορούσε νὰ ἀναπαυθῇ λίγο.

—Ἀς καθίσω κάτω ἀπὸ
ἕνα δένδρον, εἶπε. Ἐγὼ καιρὸ
γιὰ νὰ νυθίσω στὸ Παρίσι.
(Ἀκολουθεῖ)



ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ὁ πατέρας τῆς Γεωργίας
εἶχε πεθάνει. Καὶ ἡ μη-
τέρα τῆς ξαναπαντρεύ-
τηκε μ' ἕναν ταβερνιάρη τοῦ
Πειραιῶς. Αὐτὸς τὴν ἐβλε-
πὸ μικρὴ νὰ δουλεύῃ στὴν τα-
βέρναν.

Ἐπλενε τὰ ποτήρια καὶ τὰ
πιάτα καὶ τὶς ὥρες τῆς πολ-
λῆς δουλειᾶς δοῦντο στὸ σερ-
βίσιμα τῶν πελατῶν. Ὁρυ-
δῶδες παρέες ναυτικῶν κατὰ
τὸ πλεῖστον ἐσύχναζαν στὸ ὑ-
πόγειο ἐκεῖνο μαγεῖρειο τῆς
προκουμαίας. Ἐτρώγαν, ἐπίναν,
συζητοῦσαν δυνατὰ, κάποτε φι-
λονεικοῦσαν μεταξύ τους καὶ
συχνὰ τραγουδοῦσαν.

Ἐως τὰ μεσάνυχτα καὶ πολ-
λὲς φορές πρὶν ἀργὰ κρατοῦσε
ἐπὶ αὐτὴ ἡ φασαρία. Κι' ὅταν
ἐφευγε κι' ὁ τελευταῖος πελά-
της, τρικλίζοντας ἀπὸ τὸ με-
θύσι, ὁ ταβερνιάρης ἐκλείνε τὸ
μαγαζὶ κι' ἐκαθόταν στὸ τα-
μείον νὰ μετρήσῃ τὴν εἰσπραξί-
ν τῆς ἡμέρας. Ἡ Γεωργία ἐμα-
ζευε τὰ πιάτα, ἐσκούπιζε τὰ
τραπέζια κι' ἀνέβαινε στὸ δω-
ματίκι τῆς νὰ κοιμηθῇ.

Τότε τῆς ἔμενε καιρὸς, πρὶν
τὴν πᾶρῃ ὁ ὕπνος, νὰ σκεφθῇ
τὴν ἀχαρὴ ζωὴ τῆς. Ὁ ταβερ-
νιάρης τῆς φερνόταν ἀπότομα
καὶ δάνασσα. Μὰ καὶ ἡ μάνα
τῆς δὲν ἤθελε νὰ τὴν δέλῃ
πρὸς τὰς τῆς. Ἐκατανόταν
δουλεύοντας στὴν ταβέρναν γιὰ
ἕνα κομμάτι ψωμί. Τί ζωὴ,
Θεὲ μου, τί ζωὴ! Αὐτὴ ἐσκε-
φτόταν τὶς νύχτες, πού τὸ πα-
λυθρόνυο λιμνὴν ἠσούχαζε. Ἐ-
αφνοῦ ὅμως κάποια σειρήνα
δαπνοῦ ἐξέσχιζε μὲ τὸν βρα-
χνὸ ἤχο τῆς τὴν νυκτερινὴν γα-
λήνην. Καὶ τότε ἡ σκέψις τῆς
δασανισμένης νέας ἐταξίδευε
μὲ τὸν θατάρη, πού ἐφευγε γιὰ
ἄλλους μακρινούς ὠνειρεμέ-
νους τόπους. Ἀς ἦταν νὰ
ἐφευγε κι' αὐτὴ γιὰ κάπου ἄλ-
λου, γιὰ κάποια ἄλλη ζωή!

Μὰ πού ἦταν τὸ πλοῖον πού θὰ
τὴν ἔπαιρνε;

Μιὰ βραδυὰ ἐνόμισε πὼς
εἶδε τὸν καπετάνιο τοῦ θατο-
ρίου τῆς σωτηρίας τῆς. Ἦταν
ἕνας συμπαθητικὸς νέος, πού
ἦθε μαζί μὲ ἄλλους ναυτικούς
στὴν ταβέρναν. Φοροῦσε κι' αὐ-
τὸς ναυτικὴ στολή. Ὅταν εἶδε
τὴν Γεωργίαν, τὴν ἐκύτταξε ἀ-
πὸ τὴν πρώτη στιγμή μὲ μιὰ
παράξενη ἐπίμονη φλογερὴ μα-
τιά.

Συνατοῦσε τὸν ἀγαπημένο
τῆς τακτικά. Ἐκείνος τὴν ἐπε-
ρίμενε τὶς νύχτες κάπου στὴν
προκουμαία καὶ τῆς Γεωργίας ἔ-
τρεχε κοντὰ του. Ἐλομπε ἀπὸ
χαρὰ τὸ πρόσωπό τῆς καὶ τὰ
μάτια τῆς ἀκτινοβολοῦσαν ἀ-
πὸ ἔρωτα κι' εὐτυχία μέσα
στὴ νύχτα.

Μὰ μιὰ βραδυὰ ἐπῆγε θλιμ-
μένη. Εἶχε κατὰ δυσάρεστο νὰ
τοῦ πῇ.

ΜΙΑ ΤΟΛΜΗΡΗ ΠΡΑΞΙΣ

Ἐκείνος τὸ ἀντελήφθη ἁ-
μέσως, ὅτι ἦταν στενο-
χωρημένη.

—Τί ἔχεις; τὴν ρώτησε μὲ
ἀγωνία.

Μὲ φωνὴ πονεμένη τοῦ ἐξή-
γησε:

—Οἱ γονεῖς μου θέλουν νὰ
μὲ παντρεύσουν. Μὲ ζήτησε σή-
μερα ἕνας ἐργάτης τοῦ λιμα-
νίου κι' ὁ πατέρας μου μὲ τὴν
μητέρα μου ἐδέχθησαν. Μὲ φώ-
νασαν κι' ἐμένα καὶ μοῦ ἐπῆσαν
ὅτι πρέπει νὰ τὸν παντρευθῶ,
γιατί εἶνε καλὸς κι' ἐργατι-

ΝΥΧΤΕΣ ΣΠΑΡΜΕΝΕΣ ΜΑ-
ΓΙΑ...

ἀπὸ τότε ἐρχόταν τακτι-
κὰ στὴν ταβέρναν. Βρῆκε
εὐκόλα πρόφασιν νὰ τῆς
πιάσῃ κουβέντα. Καὶ ὅταν τοῦ
δινόταν εὐκαιρία, τὴν ὥρα πού
ἡ νέα ἐρχόταν στὸ τραπέζι νὰ
ἐκτελέσῃ κάποια παραγγελία
τῆς παρέας, τῆς ἔλεγε λίγα
λόγια τρυφερά. Ἡ Γεωργία ἔ-

νοιῶθε ἐκείνες τὶς στιγμὲς κά-
τι τὸ γλυκὸ καὶ τὸ οὐράνιον νὰ
χύνεται στὴν καρδίαν τῆς. Ἦ-
ταν τάχα τὸ προμήνυμα τῆς
ἐρωτικῆς εὐτυχίας;

Μιὰ βραδυὰ τῆς ἐδῶσε ραν-
τεβὸν στὴν προκουμαία.

—Ὅταν κλείσῃ ἡ ταβέρνα,
τῆς εἶπε, ἔλα νὰ μὲ δρῇς κον-
τὰ στὸ λιμεναρχεῖο. Θὰ σε πε-
ριμένω.

Μὲ καρδιοχτύπι καὶ μὲ χί-
λιους διαταγμούς ἐπῆγε στὸ
ραντεβού. Ἐκείνος, ὅταν τὴν
εἶδε ἀπὸ μακριὰ, ἔτρεξε κον-
τὰ τῆς:

—Φοβόμουν ὅτι δὲν θὰ ἔλ-
θης, τῆς εἶπε.

Καὶ τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέ-
ρι. Ἐτρεμε σύγκορη.

Προχώρησαν μαζί ἐπ'άνω
στὶς μεγάλες, ὑγρὲς πέτρες
τοῦ μώλου. Μέσα στὰ νερά τοῦ
λιμανιοῦ κολυμποῦσε ἕνα κομ-
μάτι ἀσμή — τὸ φεγγάρι. Εἶχε
τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ θά-
λασσα εὐδαίριζε. Ὅλα εἶχαν
γίνει ὀνειρώδη γύρω τῆς.

Ὁ νέος ἐκύτταξε μὲ ἔκστα-
σι τὸ πρόσωπό τῆς, πού τὸ
εἶχε γλυκάνει ἡ πρώτη ἐρωτι-
κὴ συγκίνησις καὶ τὸ μελιχρὸ
φῶς τῆς Σελήνης.

—Τί ὄμορφη καὶ δροσερὴ
πού εἶσαι! τῆς ψιθύρισε.

Τὰ λόγια τοῦ ἐδῶνσαν ὅλη
τὴν ὑπαρξί τῆς. Πόσο ἀπέραν-
τὴ εὐγνωμοσύνη ἐνοιῶθε γι'
αὐτὸν τὸν νέο! Τόσον καιρὸ ἐ-
μαραινόταν μέσα στὴν κοπνί-
σμένη ἀτμόσφαιρα τῆς ταβέρ-
νας. Κι' αὐτὸς ἦρθε καὶ τὴν
ἐβόλε στὸν μυρμαῖον αέρα
καὶ στὸ φῶς. Ἡ μέθη εὐτυχί-
ας ὀνειροῦ τὴν ἐκυρίευε
κι' ἐκλείσε τὰ μάτια. Ἐπάνω
στὰ χεῖλιν τῆς ἐνοιῶσε τότε
θερμὸ τὸ φίλιν τοῦ νέου...

Δὲν ἦταν πιά μόνη. Εἶχε ἔ-
ναν ἀνδρῶπον, πού τὴν ἀγαποῦ-
σε, πού τῆς φερνόταν μὲ τὴν
τρυφερότητα καὶ στοργήν. Στὴ
ζωὴ τῆς ἐπῆγε τώρα μιὰ χρυ-
σὴ ἀκτὴν ἐλπίδος



ΕΙΝΕ ΠΙΣΤΟΤΕΡΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ;

Η ΕΛΞΙΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ ΣΤΗ ΖΥΓΑΡΙΑ ΤΗΣ ΛΟΓΙΚΗΣ

Στην κάθε μια περίπτωση, και το ένα μέρος και το άλλο, είτε για τον άνδρα πρόκειται, είτε για τη γυναίκα, διεκδικούν την έρωτική πίστι για τον εαυτό τους.

Μα την αλήθεια, δεν άκουσα ποτέ κανέναν έρωτευμένο, που να είχε ξαφνικά εγκαταλείψει την έρωτική φωνή του, να ήμολογεί πρόθυμα το λάθος του και να αναγνωρίζει πώς αυτό που έγινε ήταν αντίθετο προς τις υποσχέσεις και τους όρκους που είχε δώσει προηγουμένως.

Οι άνδρες λένε: «Έπρεπε να κυττάζω το μέλλον μου... Έπειτα, να σου πω την αλήθεια, η αγάπη αυτή είχε αρχίσει να με κουράζει... ήταν πραγματικά ανυπόφορη...»

Οι γυναίκες έχουν κι' αυτές πρόχειρη τη δικαιολογία:

«Μήπως ξέρω κι' εγώ!... Νά... δεν ξυνοίθα πια την ίδια συγκίνησή όπως πρώτα... Κι' έπειτα, βρέθηκε στο δρόμο μου ο Ζάν... Μου εφάνηκε πώς είχα ξαναγεννηθώ...»

Λόγια, λόγια, πίσω από τα όποια προσπαθούμε να κρύψουμε το θάνατο του αισθήματος.

Οι ποιητές έκαμαν την αγάπη αιώνια. Και οι έρωτευμένοι όλων των εποχών εστάθηκαν πρόθυμοι να τους πιστέψουν. 'Αλλ' η ζωή έχει κάμει την αγάπη πολύ εφήμερη, ένα πράγμα προσωρινό, φευγαλέο, πρόσκαιρο.

Κάθε αγάπη φέρνει το θάνατο μέσα της.

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΜΕΙΟΝΕΚΤΟΥΝ ΕΙΣ ΑΙΣΙΟΝΗΜΑΤΑ

«Ας σταματήσουμε, ωστόσο, στο κεφάλαιο αυτό, που είναι το συγκινητικότερο και το παθητικότερο του βιβλίου του έρωτος: στο κεφάλαιο της εγκαταλείψεως. Οι έρωτευμένοι πρέμουν σ' αυτή τη σκέψη κι' όμως την πραγματοποιούν χωρίς διαταγή, όταν έλθει η στιγμή — ή μοιραία, αν θέλετε, στιγμή.

ται ούτε τον ίδιο τον εαυτό του, πού τον υποβλήλει πρόθυμα σε όλα τα εόσανα και τις θυσίες του έρωτος.

Και ο άνθρωπος που δεν αγαπάει δεν είναι σε θέση να αισθανθεί τον πόνο, γιατί το αίσθημα που έχει εμπνεύσει σε έναν άλλον του είναι τελείως άκατανόητο. Περνάει εμπρός απ' αυτό με αδιαφορία και κάποτε με περιφρόνηση.

«Ανδρες, φροντίστε πάντα να κατακτάτε τις γυναίκες που αγαπάτε. Είναι ο μοναδικός τρόπος για να κερδίσετε την αγάπη τους. Για να τις κατακτήσετε, δεν χρειάζεται να ασκήσετε καμιά δία. Χρειάζεται απλώς να προσπαθήσετε να τους επιβάλλετε την προσωπικότητά σας με τέτοιο τρόπο, ώστε να σας ξεχωρίζουν ανάμεσα σε χίλιους, σε εκατό χιλιάδες, σε όλους τους άνδρες της γης.

Γυναίκες, φροντίστε πάντα να γοητεύετε τους άνδρες που αγαπάτε. Είναι ο μοναδικός τρόπος που σας έδωσε η φύσις για να κερδίσετε την αγάπη τους. Η γοητεία σας πρέπει να είναι διαρκής, μόνιμη, ανεξάντηλη. Μην σταματάτε ποτέ και όταν ακόμη τα αποτελέσματα είναι άνωτέρα από τις προσδοκίες σας. 'Αρκεί μια στιγμή απροσεξίας για να καταστρέψω όλο το οικοδόμημα της ευτυχίας σας.

Πρωτίστως, πρέπει να έχετε υπ' όψιν τούτο:

Μια γυναίκα δεν συγχωρεί ποτέ τη δειλία, την υπερβολική τρυφερότητα, το αναποφασιστό, με μια λέξη, τον γυναικείο χαρακτήρα ενός άνδρος. Είναι ανάγκη να βλέπει πάντοτε σαν ανώτερό της τον άνδρα που αγαπάει. Η ανωτερότητά του δεν την πειράζει, αλλά τουναντίον την ευχαριστεί. 'Αρκεί βέβαια να μη συνδυάζεται με δανασσύτητα. 'Αλλά είναι γεμάτη περιφρόνηση για τον άνδρα που εξέπτεσε στα μάτια της και θα ζητήσει τότε να απαλλαγεί το συντομότερο απ' αυτόν ή να τον εκδικηθεί, βρίσκοντας έναν άλλον.

Από ' άλλο μέρος, ένας άνδρας δεν συγχωρεί ποτέ στη γυναίκα που αγαπάει να είναι πιο έξυπνη ή να έχει περισσότερο πνευματικά ή ψυχικά χαρίσματα απ' αυτόν. Την θέλει κατώτερη ή τουλάχιστον ίση μ' αυτόν. Και, όταν συμβαίνει το αντίθετο, γίνεται κακός, μοχθηρός, σκληρός απέναντί της.

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΞΕΧΝΟΥΝ, ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΡΟΔΙΔΟΥΝ

Εάν οι άνδρες εγκαταλείπουν πιο εύκολα εκείνες που αγαπούν, οι γυναίκες έχουν την υποχρέωση σ' ένα άλλο επίπεδο απέναντί τους: προδίδουν με μεγαλύτερη ευκολία και κάποτε μάλιστα χωρίς η αγάπη τους για τον πρώτο άνδρα να μειώνεται κατά έναν τρόπο αισθητό.

Αυτό είναι ένα από τα μυστήρια της γυναικείας ψυχολογίας.

Δεν υπάρχει γυναίκα, για την οποίαν η έρωτική άπιστία να έχει τόσο κεφαλαίωδη σημασία, όσο έχει για τον άνδρα.

Δεν την θεωρεί φυσική. 'Αλλά δεν την βρίσκει ούτε και άκατανόητη.

Όλοι ξέρουν παραδείγματα γυναικών, που είναι απαράμιλλοι ως σύζυγοι και που προδίδουν, ωστόσο, με μίαν ελαφρότητα συνειδήσεως απερίγραπτη, τον άνθρωπο, που φέρουν το όνομά του.

Αν τις ρωτήσετε, θα σας πούν:

«Δεν μπορώ να παραμελήσω τα καθηκόντά μου, άλλ' ούτε και να καταπιψώ την καρδιά μου».

Όλοι ξέρουν γυναίκες που αγαπούν και που προδίδουν τους φίλους των, για να κάμουν ένα στιγμιαίο κατρίτσιο, που περνάει από το κεφάλι τους.

Δεν πρέπει να είμαστε απαιτητικοί. Και αντί να καταδικάζουμε, θα ήταν προτιμότερο να προσπαθήσουμε να κατανοήσουμε.

Ο άνδρας βοιάζει στην εργασία του ή στις άλλες καθημερινές ασχολίες του μια διέξοδο ή μίαν ανάπαυλα στο αίσθημά του.

Η γυναίκα αντίθετως χρειάζεται να γεμίσει με περιπέτειες όλο το κενόν που νοιώθει μέσα στην καρδιά της.

Και γι' αυτό — ίσως — δίνεται με μεγαλύτερη ευκολία σ' αυτές.

4 αδελφές..

Δραματικό άριστουργηματάκι

ΥΠΟ ΖΑΚ ΝΤΕ ΤΟΥΡΒΟΥΑ

Με τα χρυσόξανθα μαλλιά της, τα μεγάλα θαλασσιά μάτια της, τα καλοσχεδιασμένα χείλη της και το αγαλματινίο σώμα της, η Ντόρις συνεκέντρωνε όλων τα βλέμματα και ευνοούσε όλων τις επιθυμίες. 'Αλλά τα θερμά βλέμματα των ανδρών, που έσπλωνόνταν επάνω της, γεμάτα πόθο και φλόγα, την ενωχλούσαν σαν μια προσβολή και την έτρόμαζαν σαν μια απειλή. Τότε, με ένα αίσθημα αγωνίας, έτρεχε να χωθή ανάμεσα στις τρεις μικρότερες αδελφές της, τη Λουσιέν, τη Μαντελέν και τη Βαλεντίνη, που ήταν δέκα όκτω, είκοσι και είκοσι δύο χρόνων. 'Ετσι, κρυμμένη σχεδόν πίσω απ' αυτές, απεμάκρυνε την προσοχή από πάνω της.

Το παρθένο ήταν ότι, παρ' τα είκοσι όκτω χρόνια της, κανένας ακόμη δεν είχε ζητήσει τη Ντόρις σε γάμο. Γιατί η ομορφιά της ήταν τόσο μεγάλη, τόσο απόλυτη, που έτρόμαζε τους άνδρες. Την έθαύμαζαν, αλλά κανείς δεν τολμούσε να την πλησιάσει.

Κι' όμως, μια μέρα, κάποιος έμίλησε στη Ντόρις, για τα αισθήματα που του είχε εμπνεύσει.

Η νέα, άσυνήθιστη σε παρόμοιες εκδηλώσεις, υποδέχθηκε τα λόγια του με ψυχρότητα και απέφυγε να του δώσει καμιά ώρισημένη απάντηση, θέλοντας να δρῇ τον καιρό να σκεφθῇ.

Λίγον καιρό αργότερα, ο νέος έπιασε τρελλά έρωτευμένος με τη μικρότερη αδελφή της, τη Λουσιέν και την επανδρεύθηκε.

Η Ντόρις δεν έλυπηθηκε καθόλου γι' αυτό. 'Ωστόσο, δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί ο άνθρωπος αυτός, έπειτα από την πρώτη συνάντησή τους, δεν έζητησε ποτέ να πάρη την απάντησή της. Είχε λοιπόν τόσο απογοητευθεί, ώστε να το θεωρήσει έντελως περιττό; Και όμως αν την έρωτούσε, η Ντόρις δεν θα του έλεγε βέβαια ότι τον αγαπούσε — γιατί αυτό δεν θα ήταν αλήθεια — άλλ' ότι ήταν πρόθυμη να γίνει γυναίκα του...

Ενα χρόνο αργότερα, οι τρεις ανύπαντρες αδελφές, η Ντόρις, η Μαντελέν και η Βαλεντίνη συνήντησαν σ'ας Κάννας ένα ζωγράφο, που, γοητευμένος από την ομορφιά της πρώτης, έζητησε να κάμη το πορτραίτο της.

Η Ντόρις αρνήθηκε. Ο ζωγράφος όμως επέμεινε και της εξέφρασε με φλογερά λόγια τον θαυμασμό που αισθανόταν γι' αυτή, όχι μόνο ως καλλιτέχνης, αλλά και ως άνθρωπος.

Η Ντόρις δρῇ τότε μια πρόφασι, για να αποσιγήσει από τας Κάννας, αφήνοντας μόνες τις δύο αδελφές της.

Όταν επέστρεψε, η Μαντελέν ήρθε μια μέρα κατακόκκινη να της πῇ, ότι ο νεαρός ζωγράφος, που είχαν συναντήσει άλλοτε, την αγαπούσε, ότι κι' αυτή, επίσης τον αγαπούσε και ότι ήθελαν τη συγκατάθεσή της για να παντρευθούν...

Η Ντόρις έδάγκωσε τα χείλη, άλλ' έδωσε πρόθυμα αυτή τη συγκατάθεσι.

Ο γάμος της Μαντελέν με τον ζωγράφο έγινε έπειτα από λίγον καιρό.

Η Ντόρις και η Βαλεντίνη είχαν απομείνει τώρα μόνες και επί δύο χρόνια επέρασαν έντελως ήμερες.

Η Ντόρις είχε περάσει τώρα τα τριάντα, άλλ' η ομορφιά της είχε πια ώριμασει και ακτινοβολούσε πιο πολύ από πριν.

Η Βαλεντίνη ήταν μόλις είκοσι δύο χρόνων. Είχε μια ομορφιά πολύ συνηθισμένη, αλλά ήταν πάντοτε γελαστή και



εύθυμη.

Οι δύο αδελφές, χάρις στη μεγάλη περιουσία που είχαν κληρονομήσει από τη μητέρα τους, έζουσαν μια πολυτελή ζωή και έσυχναζαν σ' όλα τα κοσμικά σαλόνια.

Ενα βράδυ, συνήντησαν σ' ένα σπίτι τον Ζάν Μπορέλ, έναν κομψό μηχανικό τριάντα τριών ετών.

Ήταν ένας μελαγχρινός νέος, με δραστήριο πρόσωπο και εκφραστική φυσιογνωμία. Η φωνή του ήταν θερμή, το χαμόγελό του έλκυστικό και οι κινήσεις του αρμονικές.

Για πρώτη φορά στη ζωή της, η Ντόρις δεν αισθανόταν φόβο όταν ο Ζάν της χαμογέλουσε. Της εφαινόταν μάλιστα ότι το χαμόγελο αυτό άναβε μέσα της μια φλόγα, που της ήταν τελείως άγνωστη ως εκείνη τη στιγμή.

Για ν' ακούει καλύτερα τη θερμή και τρυφερή φωνή του, δεν εδίσταζε να πλησιάξη το καθίσμα της στο δικό του και έρροφούσε τότε κυριολεκτικά τα λόγια του.

Ο Ζάν την εκύτταζε με έκπληξη και θαυμασμό. Την έβρισκε ωραία, πολύ ωραία μάλιστα, σαν μια θεά, που την λατρεύει κανείς, χωρίς να σκεφθῇ ποτέ να ζητήσει την αγάπη της.

Η φίλια που συνέδεε τις δύο αδελφές με τον νεαρό μηχανικό ήταν τόσο μεγάλη, ω-

στε η Ντόρις δεν εξέπληγχε καθόλου, όταν, μια μέρα, είδε τον Ζάν Μπορέλ να τις επισκέπτεται στο σπίτι τους.

Εκείνο το βράδυ, η Ντόρις ήταν μόνη.

«Ωδήγησε τον επισκέπτη της στο σαλόνι και έπεριμένε με αγωνία τα λόγια του.

Ο Ζάν Μπορέλ εφαινόταν να διατάξη.

Στο τέλος, είπε:

—Θα ήθελα να σας μιλήσω για κάτι, αλλά δεν βρίσκω το θάρρος...

—Μιλήστε μου ελεύθερα, έκαμε η Ντόρις.

—Εκείνο που δεν τολμά να σας πῇ, έσυνέχισε ο νεαρός μηχανικός, είναι ότι αγαπάω μια γυναίκα, που τα βλέμματά της δεν μου δίνουν τη δύναμη να της μιλήσω...

Για πρώτη φορά στη ζωή της, η Ντόρις ένιωσε την καρδιά της να χτυπά.

—Μη φοβάσθε τίποτε, είπε — και η φωνή της έτρεμε ελαφρά — μιλήστε... της...

—Μου φαίνεται τόσο απλησίαστη...

—Ω! Μα κάνετε λάθος... σας βεβαιώ... έψιθύρισε η νέα.

—Την αγαπώ, Ντόρις, την αγαπώ τόσο, που θα έδινα και τη ζωή μου ακόμη γι' αυτήν... Πρέπει να της το πῇτε... Πρέπει να ξερῇ... Έμπιστεύομαι σε σας την αγάπη μου... γιατί είσαστε πιο μεγάλη και θα μπορούσατε να με καταλάβετε...

Πέστε της, Ντόρις, ότι ζω μόνο και μόνο με την ελπίδα να την παντρευθώ... ότι είναι ο μοναδικός σκοπός της ζωής μου.

Η Βαλεντίνη είχε ένα μικρό κορίτσι ακόμη και φοβάται ότι δεν θα μπορούσε να με καταλάβει...

Ενα σύννεφο επέρασε εμπρός από τα μάτια της Ντόρις. Είχε γίνει κατακίτρινη και τα χείρα της έτρεμαν.

—Βλέπω ότι σας συνεκίνησα, είπε ο Ζάν. Το καταλαβαίνω, άλλωστε, γιατί αγαπάτε τόσο πολύ τη Βαλεντίνη...

—Θα της μιλήσω άποψε, έκαμε η Ντόρις με φωνή που μόλις ακουγόταν. Σας το υπόσχομαι...

Ο Ζάν Μπορέλ έφυγε, αφού της εξέφρασε την ευγνωμοσύνη του.

Η Ντόρις είχε απομείνει μόνη.

Όταν η Βαλεντίνη έγύρισε στο σπίτι, της έμίλησε με θερμή και ένθουσιασμό για τον νεαρό μηχανικό.

Δύο μήνες αργότερα, έγιναν οι γάμοι της νέας με τον Ζάν Μπορέλ.

Η Ντόρις είχε κάμει την ευτυχία των αδελφών της. 'Αλλά δεν είχε κατορθώσει ποτέ να δρῇ τη δική της ευτυχία... Η υπερβολική ομορφιά της την είχε κάμει να μείνη γεροντοκόρη...

ΖΑΚ ΝΤΕ ΤΟΥΡΒΟΥΑ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΟΥ ΤΗΝ ΕΧΑΣΕ

Μεταξύ δυο χαρτοπαϊκτών: —Δεκαπέντε μέρες τώρα δεν σε είδαμε στο χαρτοπαίγνιο.

—'Αχι, φίλε μου, έχασα τη γυναίκα μου.

—Σε τί παιχνίδι;



ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΡΟ-
ΜΑΝΤΣΙΟ ΦΡΙΚΗΣ,
ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

11ον

—Τότε, έκαμα λάθος, είπα. Ένδμιασ
δτι οι κακές είδησεις που σου έφερα, θα
σου προξενούσαν λύπη, θα σε στενοχω-
ρούσαν, γι' αυτό ήμουν τόσο σοβαρός. Τώ-
ρα όμως βλέπω πως γελάστικα, κι' αυ-
τό μ' εύχαριστεί.

Σ' αυτά τα λόγια ή Νίνα έζηήδησε από
τη θέσι της και μ' άγκάλιασε με τα δυό
της χέρια. Δεν μπορούσε να κρύψη τη χα-
ρά της και όλη ή έκφρασίς της μου φανέ-
ρωνε μία γυναίκα που έννοιωθε για μένα
θαθεία εύγνωμοσύνη, τέτοια, που έπρεπε
να δείχνη σ' έναν πραγματικό σωτήρα
της.

—Είσαι γεναίος. Είχες δίκη, δεν μπο-
ρούσες να κάμης αλλοιώς. Σε προσέβαλε
και τον έσκότωσε. Τώρα σε αγαπώ πε-
ρισσότερο, γιατί βλέπω ότι ξέρεις να ύ-
περασπίζης την τιμή σου.

Την έκτύταξά με άηδία και περιφρόνη-
σι. Τιμή! Τι δικαίωμα είχε αυτή ή γυ-
ναίκα να μιλά για «τιμή»; Έφτανε να
δηγ από το στόμα της, για να μολυνθί,
αυτή ή λέξις.

Ευτυχώς, δεν κατάλαβε την άποστρο-
φή που ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό
μου.

—Όστε ήσουν σκυθρωπός, γιατί ένό-
μισες ότι ό θάνατος του Γκουίντο θα μου
προξενούσε λύπη; Καύμενε Καίσαρ... Τώ-
ρα όμως που βλέπεις ότι δεν είμαι καθό-
λου λυπημένος, θα γίνης κι' εσύ λίγο πιο
εύθυμος! Έτσι; Σκέψου πόσο σ' αγαπώ
και πόσο θάμνασε ευτυχισμένοι. Έπειτα,
μου έκαμες τόσα πολλά δώρα, ώστε να
μην τολμώ να σου προσφέρω το δαχτυλί-
δι αυτό, το όποιο δεν έχει πιά καμμίαν ά-
ξια.

»Έπειδή όμως άνηκε άλλοτε στον Φά-
βιο και στον πατέρα του που έν γνώρισε,
νομίζω ότι έχεις το δικαίωμα να το κρα-
τήσης. Θα το δεχθής, λοιπόν, για να μ'
εύχαριστήσης. Δεν είνε έτσι;

Και χωρίς να περιμένη άπάντησι, μου
έδωσε το διαμαντένιο δαχτυλίδι —το δι-
κό μου δαχτυλίδι —στο δάχτυλό μου. Α-
πότομα, μου ήρθε μία ζωηρή έπιθυμία να
γελάσω δυνατά. Μά κρατήθηκα. Και έκού-
νησα το κεφάλι καταφατικά.

—Τό δέχουμαι μόνο ως απόδειξιν της ά-
φορισέως σου, είπα. Γιατί, όπως κατα-
λαβαίνεις, μου θυμίζει πολύ θλιβερά πά-
γματα. Όπως σου είπα, τό έβγαλα από
το δαχτυλό του Φερράρι τη στιγμή που...

—Ναί, τό ξέρω!, έτραύλισε ένψ μιά
φρικίσαις διαπερνούσε έλο τό σώμα της.
Πόσο θα υπέφερε, αλήθεια, όταν θέν
είδες νεκρό! Είνε τόσο τρομερό πράγμα
να βλέπη κανείς έναν πεθαμένο!... Θυμα-
μαι όταν ήμουν μαθητοια στο μοναστήρι
έδώ. Με πήραν μία μέρα να δώ μία κα-
λόγηρα που είχε πεθάνει. Όταν την άν-
τίκρυσα, έννοιωσα μία τέτοια φρίκη, που
σε δεβαίω ότι επί μέρες πολλές κατότιν
ήμουν άρρωστη.

»Είμαι πολύ καλά είς θέσιν να καταλά-
βω τί νοιώθει αυτή τη στιγμή. Πρέπει ή-
μους να προσπαθήσης να ξεχάσης όλα
αυτά που συνέβησαν σήμερα το πρωί. Στο
κάτω - κάτω της γραφής, ή μονομαχία κα-
τήνησε ένα πολύ συνήθισμένο πράγμα σή-
μερα,
20

—Ναί... Έχεις δίκη, άπάντησα. Τό ά-
ποτέλεσμα μίας μονομαχίας δεν είνε συ-
νήθως πάντα θανατηφόρο. Άλλά τό αίμα-
τηρό αποτέλεσμα της δικής μου μονομα-
χίας μ' άναγκάζει να φύγω από την Νεά-
πολι για μερικές μέρες. Άπόψε, μάλιστα
σκοπεύω να πάω στο Άβελίνο.

—Στό Άβελίνο!, έφώναξε εκείνη με έν-
διαφέρον. Τό ξέρω πολύ καλά. Έμεινα έ-
κει με τον Φάβιο λίγον καιρό μετά τον
γάμο μας.

—Και ήσουν ευτυχισμένη τότε; ρώτησα
με ψυχρότητα.

—Ευτυχισμένη; Ναί. Η ζωή μου ήταν
τόσο διαφορετική τότε... Και ήταν τόσο
ώραίο για μένα, να είμαι κυρία τού έα-
νού μου ύστερα από την πληκτική ζωή
του μοναστηρίου.

—Και πόσον καιρό σκοπεύεις να μεί-
νης ακόμη εδώ; ρώτησα ζητώντας ν' άλ-
λάξω τό θέμα της συνομιλίας μας.

—Έμεινε για λίγο σκεπτική. Ύστερα ά-
πήνησε:

—Είπα στην ήγουμένη ότι θα μείνω
έδώ μίαν έβδομάδα. Προτιμώ λοιπόν να
μείνω ως στον συμπληρωθή τό χρονικό αύ-
τό διάστημα... Όχι περισσότερο όμως,
γιατί τώρα που ό Γκουίντο είνε πραγματι-
κά πεθαμένος, ή παρουσία μου στην Νεά-
πολι είνε άπαραίτητη.

—Μπα! Και γιατί!

—Γιατί θα άνοιχθί ή διαθήκη του, ά-
πήνησε. Πρίν φύγη για τη Ρώμη μου την
έδωσε να την φυλάξω.

»Αρχισα να καταλαβαίνω.

—Και τί λείε μέσα; ρώτησα.

—Με καθιστά γενικήν κληρονόμον του,
άπήνησε με θριαμβευτικό ύφος, ένψ τή
έδωσα τό θέμα της συνομιλίας μας.

—Τα συγκατηρήριά μου, είπα με κόπο
συγκρατώντας την όργη μου. Μου έπι-
τρέπεις να ιδώ την διαθήκη;

—Βεβαίως. Μπορείς να την δής και τώ-
ρα ακόμη. Την έχω μαζί μου.

»Ανοίξε τότε την δερμάτινη θήκη μέσα
στην όποια υπήρχε ένας σφραγισμένος φά-
κελλος.

—Ανοίξε τον, μουπε.

Πήρα τον φάκελλο και έτράβηξα από μέ-
σα ένα έγγραφο. Ήταν συντεταγμένα με
δλους τούς νομικούς τύπους και ύπογε-
γραμμένον από τον Γκουίντο. Άφηνε χα-
ρόν όσον όλο του τό υπάρχοντα στην Νι-
να κόμηση Ρομάνι, κατοικόν της βίλλας
Ρομάνι, στην Νεάπολι.

»Αφού τό έδιάβασα, τό έπέστρεψα στην
γυναίκα μου.

—Δεν υπάρχει καμμία άμφιβολία ότι σ'
αγαπούσε πάρα πολύ, είπα.

—Ό, βέβαια, άπάντησε γελώντας. Άλ-
λά δεν είνε ό μόνος που μ' αγαπούσε...
Υπάρχουν και πολλοί άλλοι... Άλλά, βλέ-
πεις, είπα αλλάζοντας θέμα, ότι ή διαθήκη
αναφέρει ρητώς ότι κληρονόμω όλη άνε-
ξαρτέτως την περιουσία που θ' άφήση την
ήμέρα του θανάτου του.

Και σ' αυτή την περιουσία περιλαμβά-
νεται και τα χρήματα που τό κληροδό-
τησε ό θεός του στην Ρώμη.

Έκούνησα τό κεφάλι καταφατικά. Ήταν

τόση ή αγανάκτησίς μου, ώστε δεν μπο-
ρούσα να μιλήσω.

—Και αυτό μου δίνει τό δικαίωμα, συ-
νέχισε σε χαμηλότερο τόνο σαν να μονο-
λογούσε, να απαιτήσω όλα του τά έγγρα-
φα και τις έπιστολές.

Κατάλαβα άμέσως τί σκεπτόταν. Ή-
θελε να καταστρέψη τις έπιστολές που εί-
χε την άπρηνοησία να στείλη στον πεθα-
μένο έραστή της, προτού άποκαλυφθούν οι
στενοί δεσμοί που τούς συνέδεαν... Ή ά-
θλία!...

Τότε μόνο άρχισα να καταλαβαίνω πό-
σο μεγάλη υπήρξε ή ήθική κατάρπσις
της γυναίκας αυτής. Και ξαφνικά έννοιωσα
μέσα μου την ζωηρή έπιθυμία να ξερι-
ζώω από την καρδιά μου και τό παρα-
μικρότερο ακόμη ίχνος σίκτου...

Η γυναίκα αυτή, και άν ακόμη υπεβάλ-
λετο σε όλα τά φρικώδη βασανιστήρια της
Ίερās Έξετάσεως, πάλι ή τιμωρία της
θα ήταν έλαφρά, έν συγκρίσει με τά κα-
κουργήματα της, κακουργήματα για τά ό-
ποια ό ανθρώπινος νόμος επιτρέπει μόνον
τό διαζύγιο.

»Ανδισμένος από την έλευσιν αυτή κω-
μώδία, έκτύταξα τό ρολόι μου.

—Είνε ώρα να φύγω, είπα. Πρέπει να
πάω πεζή ως τό Καστελλαμάρε, όπου με
περιμένει τό άμάξι μου για να με μετα-
φέρη στο Άβελίνο. Όταν έπιστρέψω, θα
με δεχθής πιστεύω στην βίλλα σου;

—Ρωτάς γι' αυτό; άπάντησε ένψ έγε-
νε τό κεφάλι της στον ώμο μου. Πόσο ό-
μως θάθελα να μην έφευγες, αγαπημένε
μου... Μην άργήσης να έπιστρέψης... Θα
είμαι τόσο δυστυχισμένη όλον αυτόν τον
καιρό που θα λείπης...

—Ο χωρισμός δυναμώνει τον έρωτα,
λέει ένα γνωμικό, άπήνησε με ένα δια-
σμένο χαμόγελο. Έλπίζω να γίνη τό ίδιο
μ' έμάς... Και τώρα, αντίο, αγαπτή μου...
Παρακάλα για μένα τον Θεό στην προσευ-
χή σου. Πιστεύω να... προσεύχεσαι άρκε-
τά έδώ.

—Ό, ναί, άπήνησε με προσποιητήν ά-
φέλεια. Δεν υπάρχει τίποτε άλλο καλύτε-
ρο να κάνη κανείς έδώ.

—Τότε, στην προσευχή σου παρακάλε-
σε τον Θεό να άναπαύση την ψυχή του δύ-
στυχισμένου Φερράρι. Μην ξεχνάς ότι ό
άνθρωπος αυτός σε αγαπούσε ειλικρινά,
άν και εσύ ποτέ δεν τον αγάπησες... Για
σένα έμονομάχησε με έμένα, τον καλύτε-
ρό του φίλο και για σένα πέθανε...

»Ναί, ναί... συνέχισε με χαμηλότερη φω-
νή, δεν πρέπει να ξεχάσης να προσευχηθής
γι' αυτόν. Ήταν πολύ νέος ακόμη και δεν
είχε προετοιμάσει την ψυχή του για τον
θάνατο...

Φαίνεται ότι τά λόγια μου αυτά της έ-
κμαν μεγάλη έντύπωση, γιατί χαμήλωσε
τά μάτια κι' έμεινε σιωπηλή.

—Μου τό υπόσχεσαι; την ρώτησα με
έπιμονή. Άκόμη, θα σε παρακαλέσω να
προσευχηθής και για τον πεθαμένο σύζυ-
γό σου! Ξέρεις ότι αυτός και ό Φερράρι
ήσαν στενοί φίλοι και θα κόμης μία θεά-
ρεστη πράξι άν ένώσης τά όνόματά τους
στην προσευχή σου προς Έκείνον για τον
όποιον δεν υπάρχει κανένα μυστικό και ό
όποιος γνωρίζει την ειλικρίνεια και την ά-
γνότητα των σκεπών σου.

Η Νίνα χαμογέλασε με κόπο.

—Ναί, άπάντησε. Θα προσευχηθώ...
Σού τό υπόσχομαι.

»Αρχισα να κουμπώνω τό παλτό μου
και να φορά τό γάντια μου.

—Όστε φεύγεις κιόλας; με ρώτησε
δειλά.

—Ναί, αγαπημένη μου. Πρέπει να πη-
γαίνω. Άλλά τί συμβαίνει; Γιατί είσαι
τόσο άηρή;

—Άφρό με να δώ πάλι τό χέρι σου!,
φώναξε με ραγισμένη φωνή. Τό χέρι που
φορείς το δαχτυλίδι που σούδωσα...

Με προθυμία έβγαλα τό γάντι μου και
της έτεινα τό χέρι μου χαμογελώντας.

—Τί ιδέα παράξενη!, ψιθύρισα γελών-
τας πάντοτε.

Χωρίς ν' άπαντήση, άρπαξε τό χέρι
μου και άρχισε να τό εξετάζει με μεγάλη
προσοχή. Ύστερα, σήκωσε άπότομα τό
κεφάλι και έγέλασε με νευρικήτητα.

—Τό χέρι σου... ψιθύρισε, μ' αυτό τό
δαχτυλίδι... μοιάζει τρομερά... με τό χέρι
του Φαβίου!

Και πρίν προφτάσω ν' άπαντήσω, κατε-
λήφθη από έναν δυνατό νευρικό παροξυσμό
και άρχισε να γελά και να κλαίη μαζί.

Μη ξέροντας τί να κάνω, έχτύπησα τό
κουδούνι. Άμέσως παρουσιάσθηκε μία μο-
ναχή. Όταν όμως άντίκρυσε την Νίνα σ'
αυτή την κατάσταση, δγήκε τρέχοντας...
Σε λίγο έπέστρεψε μ' ένα ποτήρι νερό. Την
άκολουθούσε και ή Ήγουμένη, ή όποια με
πολλή άξιοπρέπεια με ρώτησε για ποιόν
αίτία ή μνηστή μου είχε πάθει αυτό τον
κλονισμό.

—Δεν ξέρω άκριδώς που να τό αποδώ-
σω, άπήνησε με σοβαρότητα. Έφερα, εί-
νε ή αλήθεια, στην κόμηση μια λυπηρά
είδησι, την είδησι του θανάτου ενός πολυ-
παλήου φίλου της οικογενείας της. Άλλά
δέχθηκε την θλιβερή άναγγελία με άξιο-
θαύμαστη ψυχραιμία.

»Εκείνο που μου φαίνεται ότι έπρηξά-
λεσε αυτή την κατάσταση της είνε ότι νο-
μίζει πως βρίσκει κάποιαν όμοιότητα με-
ταξύ του δικού μου χεριού και του χεριού
του μακαρίτου συζύγου της...

Και έσήκωσε τούς ώμους σαν να μου
φαίνονταν γελοία αυτή ή ιδέα.

Έκείνη την στιγμή ή Νίνα άνοιξε τά
μάτια της και έκάρωσε τό βλέμμα της έ-
πάνω στο δικό μου.

—Είσθε καλύτερα τώρα πιστεύω, είπα
ή ήγουμένη. Έτρομάστε πολύ τον κόμη-
τα Όλίβα χωρίς λόγο.

—Λυτούμαι πολύ... ψιθύρισε άργά ή
Νίνα.

»Έτρεψα κοντά της.

—Μη μιλάς πιά γι' αυτό τό ζήτημα,
ξέχασέ το!, της είπα προσπαθώντας να
κάμω την φωνή μου όσο τό δυνατόν τρυ-
φερότερη. Σε δεβαίω ότι λυτούμαι τρο-
μερά που έχω τό άτύχημα να μοιάζουν τό-
σο πολύ τά χέρια μου με τά χέρια του
μακαρίτου συζύγου σου... Δεν θα με συγ-
χωρήσης γι' αυτό;

Η Νίνα χαμογέλασε πάλι με κόπο και
σηκώθηκε άπ' τη θέσι της.

—Θα πάω στο δωμάτιό μου τώρα, εί-
πέ άργά. Άντίο, Καίσαρ. Συγχώρεσέ με
για τις άνόητες ιδέες μου και μην ξεχά-
σης να μου γράψης από τό Άβελίνο.

Πήρα τό χέρι της, τό φίλησα με σεβα-
σμό και άφού υποκλίθηκα στην ήγουμένη,
άνοίξα την πόρτα και βγήκα χωρίς να πώ
λέξι.

Η ΔΙΠΛΗ ΠΡΟΔΟΣΙΑ

»Έμεινα έναν όλόκληρο μήνα στο ώραιό
Άβελίνο, όπου με συνόδευσε ό πιστός μου
Βιταλντζό, ό όποιος κατά τό διάστημα αυ-
τό αγάπησε με πάθος την σεμνή και ώ-
ραία κόρη της σπιτονοικοκυράς μου, την
Λίλα.

Λίγες μέρες προτού γυρίσω στην Νεά-
πολι, πήρα ένα γράμμα άπ' τον μαρκήσιο
ντ' Άβανκούρ καθώς κι' ένα μικρό δέμα.
»Ανοίξε τό γράμμα και τό διάβασα. Με-
ταξύ άλλων έλεγε και τά εξής:

«...Τό σώμα του Φερράρι έτάφη κον-
τά στο οικογενειακό μασωλείο των Ρο-
μάνι, γιατί, όπως πληροφορήθηκα, αυτή ή-
ταν ή έπιθυμία του».

Όσον άφορά για τό μικρό δέμα, τό ό-
ποιο πήρα μαζί με τό γράμμα, ό μαρκή-
σιος μουγρφε:

»Οί έπιστολές που σου έσώκωλες δρέ-
θηκαν μέσα σε μίαν έσωτερική τσέπη του
Φερράρι. Όταν άνοίξαμε μία άπ' αυτές
με την έλπίδα ότι θα βρίσκαμε εκεί τις
τελευταίες του βελήσεις, έβγάλαμε τό συμ-
πέρασμα ότι έπρεπε να τις στείλωμε σ'
έσάς, τον μέλλοντα σύζυγο της κυδιάς, τό
όνομα και την ύπογραφή της όποιάς θ' ά-
ναγνώρισετε, για να λάβετε γνώσιν του
περιεχομένου του. Δεν έδιάβασα τις ύπό-
λοιπες έπιστολές, άν όμως τό περιεχόμενό
τους είνε όμοιο με τό της πρώτης, τότε, έπι-
τρέψτε μου, αγαπητέ μου φίλε, να σας
συμβουλευώ να σκεφθής σοβαρά προτού
άποφασίσετε αυτό τον γάμο.

»Ο λοχαγός Γιαβάτι, που ήταν ένας ά-
πό τούς μάρτυρας του Φερράρι, με έπλη-
ροφόρησε ότι ό φονευθείς έκληροδότησε ό-

λα τά υπάρχοντά του στην κόμηση Ρο-
μάνι...

»Κατά την γνώμη μου, ή άπουσία σας
δεν είνε ανάγκη να παραταθή περισσότε-
ρο. Ή μονομαχία λησουήθηκε σχεδόν έ-
λότεια και άνηκε ήδη στο παρελθόν. Μπο-
ρείτε πιά να γυρίσετε στην Νεάπολι, ό-
που όλοι μας και ιδιαιτέρως εγώ θα σας
υποδεχθούμε με άνοιχτές άγκάλες».

Έδίπλωσα την έπιστολή του φίλου μου
και την έβαλα στην τσέπη μου. Κατόπι
άνοίξα τό δέμα. Περιείχε περί τις 20 έ-
πιστολές τις όποιες και άρχισα να δια-
βάζω. Όλες ήσαν γραμμένες από την Νί-
να στον Γκουίντο την έποχή που βρίσκό-
ταν αυτός στην Ρώμη. Μία μάλιστα έφερε
την ημερομηνία της ημέρας που μου είχε
υποσχεθί να γίνη γυναίκα μου...

Σε μίαν από τις τελευταίες έπιστολές
έγραφε:

«...Γιατί μιλάς τόσο πολύ για τον γά-
μο, Γκουίντο; Η δική μου τό λλάχιστον
γνώμη είνε ότι όλη ή χαρά και ή εύτυχία
που φέρνει ό έρώς μας θα χαθή όταν ό
σκληρός κόσμος μάθι ότι αγαπώμικστε».

»Αν γίνης άνδρας μου, θα πάψης να
είσαι έραστής μου. Και αυτό, πιστέψέ με,
θα μου φέρη μεγάλη θλίψη. Ό, πολυαγα-
πημένο μου. Θέλω να είσαι πάντοτε ό έ-
ραστής μου όπως ήσουν και τον καιρό που
ζούσε ό Φάβιος. Γιατί έπιμένεις να φέρης
την πεζότητα του γάμου μέσα στον πα-
ράδεισο του μεγάλου έρωτά μας;»

»Εμάντεψα δέβαια ποιές ήσαν οι προθέ-
σεις της. Ήθελε να ταντρευτή έμένα, χω-
ρίς να χάσει και τον έραστή της! Τι ώ-
ραίο και επιτήδειο σχέδιο!

»Έδεσα με προσοχή τις έπιστολές —
θα μου έχρησίμευσαν μία μέρα —και τις
έκρυψα.

Την τελευταία μέρα του Ίανουαρίου έ-
γύρισα στην Νεάπολι. Η Νίνα είχε έπι-
στρέψει από πολλού και είχε έγκάστα-
θή στην βίλλα Ρομάνι. Ό ντ' Άβανκούρ
είχε δίκη. Η ύπαθείς της μονομαχίας
είχε ξεχαστή όλότελα πιά.

»Ήταν ή έποχή των Άπόκρεω. Όλος
ό κόσμος διασκεδάζε, γλεντούσε, ένψ εγώ
άρχισα να κάνω τις προετοιμασίες των
γάμων μου.

Η ΝΥΦΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Μίαν έβδομάδα μετά την έπιστροφή
μου άπ' τό Άβελίνο, άγγεγάλησαν οι μέλ-
λοντες γάμοι μου με την κόμηση Ρομά-
νι. Δυό μέρες μετά, ένψ έπερνούσα την
πλατεία του Καστέλλο, συνήτησα τον
μαρκήσιο ντ' Άβανκούρ.

—Όστε ό γάμος σας θα γίνη ώρισμέ-
νος; με ρώτησε.

—Βεβαίωτα, άπάντησα γελώντας.
Γιατί ρωτάς; Άμφιβάλλε μήπως;

—Όχι, αλλά ένόμιζα, ύπέθετα ότι...
»Αγαπητέ μου μαρκήσιο, τον διέκοψα,
καταλαβαίνω πολύ καλά τί θέλετε να μου
πήτε. Έμείς είμαστε άνθρωποι του κό-
σμου και δεν πρέπει να δίνουμε προσοχή
στις άνόητες περιπέτειες που μπορούσε
ίσως να είχε μια γυναίκα προ του γάμου
της, έφ' όσον δεν πρόκειται να μάς άπα-
τήση μετά τον γάμο της.

»Οί έπιστολές που μου στείλατε δεν έ-
χουν καμμία σοβαρή σημασία. Είμαι βέ-
βαιος ότι παντρευόμενος την κόμηση Ρο-
μάνι, θα γίνω ό σύζυγος της πιο ένάρετης
και ώραίας γυναίκας της Ευρώπης.

»Ό ντ' Άβανκούρ με έκτύταξε με φανερή
έκπληξη. Ύστερα χαμογέλασε, χωρίς ν' ά-
παντήση στα τελευταία λόγια μου.

—Τότε, σας εύχομαι μ' όλη μου την
καρδιά κάθε εύτυχία... Όσον άφορά τον
εαυτό μου, προτιμώ την έλευθερία του έρ-
γύνη...

Οί προετοιμασίες του γάμου συνεχίσθη-
καν με πυρετώδη ταχύτητα. Η Νίνα έ-
δωσε τό μαύρο φόρεμα της χρησίας της
και περνούσε όλες σχεδόν τις ημέρες της
στις διάφορες μωδιές της Νεαπολέως
και στα καλύτερα καταστήματα εσωτερι-
σμών.

Η γαμήλιος τελετή θα γινόταν την Τρί-
τη, δυό μέρες δηλαδή μετά την τελευταία
Κυριακή των Άπόκρεω, στην έκκλησία του

»Αγίου Ίανουαρίου και σε στένωτα
κρυφειάκό κύκλο

Ο καιρός πλησίαζε, όταν ένα πρωί
θώς έπληγαινα όπως συνήθως στην δι-
έπρόσεςα σε μία γυναιά του κήπου
μαύρο άκίνητο όγκο.

Πλησίασα να ιδώ τί ήταν. Η λύπη
ή αγανάκτησίς μου δεν περιγράφοντα-
ταν άνεγνώριστα τον αγαπημένο μου έ-
διδ νεκρό!

Έσπευσα να φωνάξω τον κηπουρό.

—Ποιος τό έκαμε αυτό; ρώτησα κρ-
γαναστισμένος.

»Ο κηπουρός έρριξε ένα βλέμμα σίκα
στο άφωγο ζωό κι' ύστερα μουπε χαμη-
φώνα:

—Η κυρία κόμησης διέταξε... Ό σ-
λος την έδάγκασε χθές...

Έσκυψα να χαϊδέψω τό ψυχρό σώ-
του άφωσιωμένου ζώου, ένψ τά μάτια μου
πλημμύρισαν από δάκρυα.

—Για πές μου τί συνέβη; Πώς έδά-
κωσε την κυρία κόμησης; ρώτησα.

»Ο κηπουρός άναστήλωσε τούς ώμους
και άναστέναξε:

—Νά!, είπα. Έσκισε με τά δόντια τα
την δαντέλλα του φορέματός της και τη
μάτωσε λίγο τό χέρι. Δεν ήταν τίποτα
σπουδαίο... Μά ή κυρία έπέμενε να τό τι-
μωρήση διά θανάτου... Ό καύμενος ό Βά-
βιος...

»Έδεσα στον κηπουρό πέντε φράγκα.

—Τόν σκύλο αυτόν τον αγαπούσα πολύ.
είπα στον άγαθό κηπουρό. Ήταν πιστός
και άφωσιωμένος. Θάψε τον, σε παρακαλώ,
κάτω από τό μεγάλο έκείνο κυπαρίσσι και
κράτησε αυτά τά λίγα χρήματα για τόν
κόπο σου...

Έσκυψα για τελευταία φορά να χαϊδέ-
ψω τό ώραίο κεφάλι του δυστυχισμένου φί-
λου μου —ίσως του πιστοτέρου φίλου που
είχα άποκτήσει στον κόσμο —και προχώ-
ρησα με όχημα ταχύ προς την βίλλα.

Την ίδια στιγμή έδγαινε ή Νίνα.

—Όστε έθανατώσατε τον Βάβιο; ρώ-
τησα άπότομα χωρίς να την καλημερίσω.

—Ό, ναί, άπάντησε. Ήταν πραγματι-
κά πολύ λυπηρό αλλά έπρεπε να γίνη.
Χθές, καθώς περνούσα από κοντά του, έ-
χυμψε ξαφνικά επάνω μου χωρίς καμμίαν
αίτια. Νά, κύτταξε!

Μουδίζει τό χέρι της, επάνω στο όποιο
εφαίνονταν τρία μικρά σημάδια σαν από
δαγκωματία.

—Ημουν βεβαία, συνέχισε, ότι θ' άνη-
συχούσες πολύ ξέροντας ότι στο σπίτι μου
είχα έναν τόσο επικίνδυνο σκύλο. Και γι'
αυτό τον λόγο άπεφάσισα να τον ξεφορ-
τωθώ. Έκτός αυτού, ό Βάβιος άνηκε στον
μακαρίτη σύζυγό μου, και...

Κατάλαβα, κατάλαβα, την διέκοψα ά-
πότομα.

Ένδομύχως σκεπτόμουν πόσο περισσό-
τερο άνεκτήμητη ήταν ή ζωή του δυστυχι-
σμένου αυτού σκύλου από την δική της.
»Ο γεναίος Βάβιος, ό καλός μου Βάβιος!
Δεν είχε καμμία παρά τό καθήκον του...
Προσπάθησε να καταξείσχησε με τά δόντια
του τό απαλό λευκό δέρμα της άπιστης
σύζυγού του κυρίου του. Κι' έπιασε μαχώ-
μενος...

Οί μέρες περνούσαν στο μεταξύ. Δυό ή
τρεις φορές έπισκέφθηκα τό νεκροταφείο
για να δεδαίωθ ό όλο στο μασωλείο
ήσαν εν τάξει.

Η μυστική δίδοος του είχαν άνοίξει οι
λησταί, είχε σκεπαστή όλότελα από τούς
βαμνους, και έτσι κανείς, όσο κι' άν πλη-
σίαζε, δεν θα μπορούσε να ύποπτευθί την
υπαρξί της.

Τον τελευταίον καιρό είχα άποκτήσει
και τό κλειδί του μασωλείου, τό όποιον
είχα όρη τυχαίως σ' ένα από τά συρτάρια
της βιβλιοθήκης, στην βίλλα.

Τό έφύλαξα με προσοχή γιατί έννόρι-
ζα ότι θα μου χρειαζόταν πολύ σύντομα.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟΝ Η συνέχεια.

</

ΑΡΧΑΙΕΣ ΜΑΧΕΣ

ΦΙΝΛΑΝΔΩΝ ΚΑΙ ΡΩΣΣΩΝ



Αρχαίοι Φινλανδοί χιονοδρόμοι σε σύμπλοκή με τους Μοσχοβίτες

Μαζί με τους καθολικούς της Σκανδιναβίας που, στας αρχάς του δεκάτου έκτου αιώνας, εγκατέλειψαν αυτή τη χώρα για να γλυτώσουν από τους διωγμούς του Γουσταύου Βάσα, του Σουηδού βασιλέως που επέβαλε τον προτεσταντισμό στους λαούς του Βορρά, ήταν και ο διάσημος Όλλας Μάνιο, που ο Πάπας τον έχρισε μετά αρχιεπίσκοπο της Ουψάλας.

Ο Μάνιο εγκαταστάθηκε στην Ιταλία, όπου δημοσιεύσε πρώτα τον περίφημο εκείνο «Χάρτη των βορείων χωρών» και κατόπιν την «Ιστορία των ανθρώπων και των πραγμάτων του Βορρά», ένα μεγάλο βιβλίο εξαιρετικού ενδιαφέροντος για την ποσότητα και την ποικιλία των πληροφοριών που περιέχει για τις χώρες αυτές, που ήταν τότε σχεδόν άγνωστες στην Ευρώπη.

ΠΟΝΗΡΙΕΣ ΤΩΝ ΦΙΝΛΑΝΔΩΝ

Σήμερα που οι Φινλανδοί κρατούν μία τόσο γερή αντίσταση στους Ρώσους, που θέλουν να καταλάβουν τη χώρα τους, είναι ενδιαφέρον βεβαίως να υπενθυμίσουμε αυτά που ο Όλλας Μάνιο έγραψε τότε για τους πολέμους μεταξύ των δύο λαών και για τις μεθόδους των Φινλανδών, που κατέφευγαν προ πάντος στην πονηρία, στην τολμή και στην στρατηγικήν έκμεταλλευσή του

κλίματος, κατορθώνοντας έτσι να νικούν πάντα τον εχθρό, αν και ήταν ισχυρότερος και πολυαριθμότερος. Καθώς βλέπετε ο σημερινός πόλεμος δεν είναι παρά μία επανάληψις του παλαιού.

Ο Όλλας Μάνιο αρχίζει την ιστορία του λέγοντας ότι ανέκαθεν οι δύο αυτοί λαοί, ο ρωσικός με τον φινλανδικό, είχαν πόλεμο μεταξύ τους. Και αυτό συνέβαινε προ πάντος επειδή οι Μοσχοβίτες καταποτούσαν τις συνθήκες ειρήνης και έκαναν άρπαγες και δηώσεις στα σύνορα των Φινλανδών.

Τότε, όπως και τώρα, οι Ρώσοι ξεκινούσαν κατά επιβλητικές μάζες, πολύ καλά ωπλισμένες, και με αρκετά τρό

φιμα, ώστε να μπορούν να λείψουν πολλές μέρες από τη βάση τους. Ο Όλλας όμως σημειώνει ότι αν και το πριγκηπάτο των Μοσχοβιτών ήταν πανίσχυρο, ωστόσο οι Φινλανδοί δεν υπισθχωρούσαν ποτέ μπροστά στους επιδρομείς. Και κατέφευγαν σ' ένα σωρό τεχνάσματα, για να μπορούν να τα βγάλουν πέρα μ' έναν τόσο πολυαριθμόν εχθρό.

Επειδή ο βασιλεύς τους είχε απαγορεύσει να κρατούν στο σπίτι πολεμικά όπλα, απέκρουσαν τις πρώτες επιδρομές των Μοσχοβιτών με σφενδόνες και πέτρες. Και κατά του εχθρικού ιππικού μεταχειρίζονταν κάτι κοντάρια, στην άκρη των οποίων είχαν ένα μεγάλο καρφί, ή δίχτυα με τα οποία έπιαναν το αλόγο και τον καβαλλάρη, ή μία σφαίρα δεμένη με σκοινί σ' ένα κοντάρι που το χρησιμοποιούσαν κατά τέτοιον τρόπο ώστε η σφαίρα να μπερδεύεται στα πόδια των αλόγων, που σωριάζονταν άμεσως κάτω. Χρησιμοποιούσαν και άγρια σκυλιά, που πηδούσαν στο κεφάλι των αλόγων και τα τρώμαζαν τόσο πολύ, που ο καβαλλάρης έπεφτε απ' τη σέλλα και οι Φινλανδοί τον έσκότωναν ή τον έπιαναν αιχμάλωτο.

ΟΙ ΧΙΟΝΟΔΡΟΜΟΙ

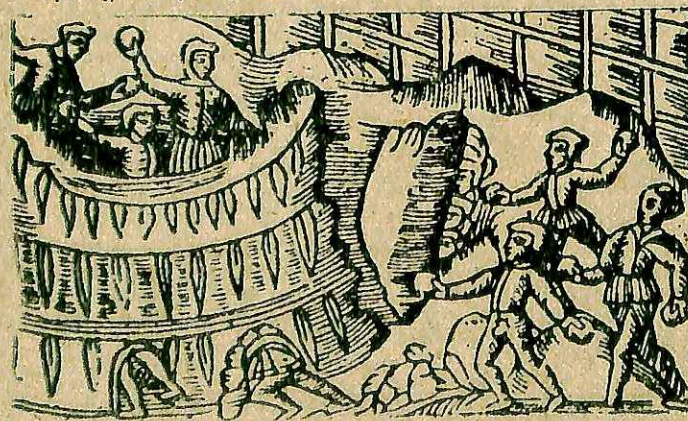
Αυτά όσον αφορά την άστική δράση. Αλλά ακόμη πιο ενδιαφέρουσα είναι η τακτική, την οποίαν ακολουθούσε ο άργανωμένος φινλανδικός στρατός, που ήταν εφωδιασμένος με σκι, ώστε όλοι είχαν μεταβληθθ' σε χιονοδρόμους.

«Οι Φιννοί, γράφει ο Όλλας Μάνιο, συνηθίζουν να τρέχουν στους παγούς με κάτι ξύλα στα πόδια, καθαρά και στιλπνά και με αυτά τρέχουν κατά βούλησιν προς όλες τις διευθύνσεις και με μεγάλην ταχύτητα, τότε πλησιάζουν και πότε απομακρύνονται από τον εχθρό. Διότι άμεσως μόλις του έπιτεθούν, με την ίδια ταχύτητα απομακρύνονται και φεύγουν».

Με την ευκολία λοιπόν αυτή της μετακινήσεως, σ' ένα κλίμα και σ' ένα έδαφος εξαιρετικά δύσκολο, προ πάντος για τον δρακοντινό εχθρό, οι Φινλανδοί έφεταν άπαντα του σάν λαίλαπες και τον δεκάκις ναν.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΥΜΜΑΧΟΣ

Και νά, πώς γινόταν ή επί



1 Φινλανδοί μαχόμενοι με ένα φυσικό μέσο: το χιόνι

ΠΩΣ ΕΊΝΑ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

Ένα δραματικό διήγημα του ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ

—Πώς υπήρξα έγκληματίας μου είπε ο φίλος μου, αφού δειξασε μονομιάς το ποτήρι του. Θα σου εξηγήσω: «Έμενε τότε σε μιαν άγρια μερη δίπλα, στις ακτές της Βρετανίας. Ένα βροχερό βράδυ, άκουσα ξαφνικά να χτυπά στην πόρτα. Έτρεξα να άνοιξω, κρατώντας ένα κερπί χέρι. Ένας άνδρας και μία γυναίκα έστέκονταν στο κατώσκαλο.

«Τους παρεκάλεσα· άμείψτε να περάσουν μέσα. «Ο άνδρας ήταν ψηλός, ναστήματος, με τετράγωνο πωσωπο και σκληρό βλέμμα. Μ' είπε:

«Δέν με άναγνωρίζετε; «Επλησίασα το φως στο πωσωπό του και έθμυθηκα άσώως: «Ήταν ένας παλιός σ' μαθητής μου.

«Σιγά-σιγά οι άναμνησεις εξαναγύριζαν στο μυαλό μου. Στο σχολείο ήταν φίλος μου και τα έδοζε με όλους. Πω δεν είχαμε κατορθώσει να ναινομε φίλοι. Τον απέφευγα ίσως τόν έφοβόμουν.

«Η παρουσία μου έπρεπει να σας φανή πολύ παράξενη, μου είπε. Τσξιδεύω αυτόκίνητο μαζί με την γυναίκα μου. Κάνομε το γύρο της Βρετανίας. Μία θάλαη μάς σταμάτησε σε απόστασι π' τακοσίαν μέτρων απ' εδώ. Νύχτα έπλησίαζε. Ένας χαλκός μάς είπε τότε το όνομα

θεϊς των Φινλανδών κατά των Μοσχοβιτών μέσ' στην καρδιά του χειμάνα. Πρώτη φροντίδα τους ήταν να μάθουν πόσες και ποιες είνε οι εχθρικές δυνάμεις.

«Γνωρίζουν εκ πείρας, γράφει ο ιστορικός, ότι ο εχθρός αυτός δεν καταβάλλεται με δυσκολία ούτε με φόβο, γιατί καθώς έμποδίζεται στις κινήσεις του από την βαρεία πανοπλία και τα ψηλά χιόνια, από τα πυκνά δάση, τους απότομους γκρεμούς και τις χιονισμένες χαράδρες, εύκολα πέφτει και δύσκολα σηκώνεται.

«Έτσι λοιπόν οι Φινλανδοί, όταν κάνουν πόλεμο, προσποιούνται πως όπισθωχαρούν και οδηγούν τους αντίπαλους σε μέρη επικίνδυνα όπου καθώς είνε δυσκίνητοι με τις βαρείες πανοπλίες, πιάνονται σάν τα άγρίμια στα δίχτυα από τους άσλους χαρκόους που τους σκοτώνουν άμεσως. «Άλλοτε πάλι τους οδηγούν σε παγώμένα ποτάμια και λίμνες, όπου οι πάγοι σπάζουν και οι εχθροί πνίγονται στα παγωμένα νερά».

Ακριβώς το ίδιο συμβαίνει και σήμερα, με την διαφορά μάλιστα πως οι Φινλανδοί δεν είνε σχεδόν άσπλοι και άνορη γάνωτοι όπως πρώτα, αλλά διαθέτουν όλα τα σύγχρονα πολεμικά μέσα, ο δέ στρατός τους είνε από τους πιο καλά οργανωμένους του κόσμου.

Α. ΠΑΖΙΝΙ

σας και μάς έδειξε το σπίτι σας. Γι' αυτό έπληραμε το θάρος να έλθωμε να σας ζητήσωμε φιλοξενία γι' αυτή τη νύχτα. Αύριο θα επιδιωρθώω το αυτόκίνητό μου και θα ξαναφύγωμε. «Αλλά άπόψε, όπως καταλαβαίνεις, το πράγμα είνε τελείως άδύνατον...

«Τους ώδηγησα άμέσως στο έσωτερικό του σπιτιού και έφρόντισα να τους περιποιηθώ όσο καλύτερα μπορούσα.

«Η γυναίκα του παλαιού συμμαθητού μου ήταν το αντίθετο ακριβώς απ' αυτόν. Είχε ένα πρόσωπο τρυφερό και λεπτό και μάτια πολύ ώχρα, που μου εφάνηκαν να με κυττάζουν παράξενα. Τα χέρια της ήταν πολύ λεπτά, διαφανή σχεδόν, σάν χέρια πριγκηπίσσης ή αρχαγγέλου. Και ένα έλαφρό, μολαχολικό χαμόγελο, μισάνοιγε τα χείλη της.

«Μετά το φαγητό, οι δύο σύζυγοι άνεθηκαν στο δωμάτιό τους.

«Λίγη ώρα άργότερα, άκουσα ένα έλαφρό βόδισμα. Ήταν εκείνη. Κατέβαινε τις σκάλες για να μου ζητήσει σπρίτ.

«Της έδωκα, προσθέτοντας συγχρόνως ότι όλο μου το σπρίτι ήταν στη διάθεσή της. «Αλλά έπρόσεξα ότι δεν ήθελε να άπομακρυνθ'η. Το βλέμμα της ήταν τόσο παράξενο, που ένοιώσα ένα σφίξιμο στην καρδιά.

«Σαφνικά, μου είπε: «Κοιμάται. Έπεσε στο κρεβάτι, χωρίς να ξεντυθ'η. Τον ξέρω. Δεν θα ξυπνήση παρά αύριο το πρωί.

«Την παρεκάλεσα τότε, αν ήθελε να περάση μαζί μου στο σαλόνι, όπου θα μπορούσαμε να καθήσωμε λίγη ώρα κοντά στη φωτιά. Έδέχθηκε πρόθυμα.

«Σε λίγο ήρθαμε στις έκμυστηρεύσεις.

«Μου είπε ότι ήταν παντρεμένη από δύο έτων και ότι, καθ' όλο αυτό το διάστημα, ο σύζυγός της έπροσπαθούσε να την καταστρέψ'η. Ένόμισα στην αρχή ότι αυτό ήταν μία από τις συνηθισμένες εκείνες ιδέες, που έχουν οι γυναίκες για τους άνδρες τους. «Αλλά έπροχώρησε σε λεπτομέρειες: ο σύζυγός της ήθελε να την σκοτώσ'η.

«Αρχισε κατόπιν να μου διηγήται μία ιστορία, που μου εφάνηκε πολύ υπερδεμένη. Το μόνο που εκατάλαβα είνε ότι ο σύζυγός της την κατέδιωκε παντού και πάντοτε και ότι της εφερόταν σάν δήμιος.

«Η αφήγησίς της με συνεκίνησε. Την έβλεπα σάν ένα άθωο θύμα, που βρισκόταν στην διάθεσι ενός ανθρώπου, με κακούργα ένστικτα και που ένοιωθε την άπειλην του θανάτου σε κάθε στιγμή επάνω από το κεφάλι της.

«Στο τέλος, μου είπε:

«Τί τα θέλετε;... Αυτό είνε τρομερό. Αλλά τί μπορώ να κάω; Ξέρω πως μία μέρα θα με σκοτώσ'η. Δεν έπιζω πια τίποτε από τη ζωή. Έχει καταντήσει για μένα μία

άληθινή κόλασις. Καλύτερα να πεθάνω.

★

«Τό άλλο πρωί, συνώδευσα τον παλιό συμμαθητή μου ως το μέρος όπου βρισκόταν το αυτόκίνητό του. Η θάλαη ήταν πολύ μεγαλύτερη από ό,τι εφантаζόταν. Έπρεπε να τρέξ'η ως τη γειτονική πόλι, για να φέρ'η έναν μηχανικό. Για να γίνουν όλα αυτά, θα έπρεπουσαν τουλάχιστον είκοσι τέσσερις ώρες.

«Καθώς εξαναγύριζαμε προς το σπίτι μου, έπεράσαμε από μία μικρή χαράδρα, στο βάθος της οποίας εκλούσε ένα ρυάκι, τρέχοντας προς τη θάλασσα. Διασχίσαμε επάνω σε μία ξύλινη γέφυρα από το ρυάκι και έπληρα ένα μικρό μονοπάτι, που έπροχωρούσε, στο χείλος ενός άποκρημνου βράχου.



«Σαφνικά, ο σύντροφός μου παρετήρησε σε μία ρωγή του βράχου ένα θαυμάσιο άγριο λουλούδο, από εκείνα που φύονται στις ακτές.

«—Ω! Έκαμε. Πόσο τα αγαπάει αυτά τα λουλούδια. Θα προσπαθήσω να το κόψω, για να της το πάω!

«Ομολογώ ότι ένοιώσα το θυμό να με κυριεύ'η εκείνη τη στιγμή. Τόσος κυνισμός, Θεέ μου! Αυτός ο κακούργος, αυτός ο δήμιος, ήθελε να μου δείξ'η ότι έτρεφε τρυφερά αισθήματα για τη σύζυγό του! Η ύποκρισις του αυτή μου έπροκάλεσε μία άπεριγραπτή άηδία για τον παλιό συμμαθητή μου.

«Αρχισε έπειτα να κατεβαί νη το μονοπάτι και έκανε να πηδήσ'η επάνω σε έναν μικρό σωρό άμμου, που βρισκόταν

στη βάση του βράχου.

«Τη στιγμή εκείνη ένοιώσα την καρδιά μου να χτυπά δυνατά. Σ' όλη την περιοχή, το μέρος αυτό ήταν γνωστό ως ένα από τα πιο επικίνδυνα όλης της άκτής. Γιατί ή άμμος αυτή έβούλιαζε, μόλις κανείς έπιχειρούσε να πατήσ'η επάνω της. Ο άνθρωπος τότε έχανε την ισορροπία του και έκυλούσε προς τον πελώριο κρημό, που άνοιγόταν προς τα κάτω. «Εκύτταξα γύρω μου. Δέν υπήρχε κανείς.

«Και τότε μία τρομερή ιδέα έτέρωσε από το μυαλό μου. Έάν δεν έμιλούσα, ο άνθρωπος θα έπληδούσε και θα έκυλούσε κατόπιν στον κρημό.

«Τί έπρεπε να κάω εκείνη

τη φωνή του...

«Έπειτα από μερικά λεπτά, τον είχα χάσει από τα μάτια μου...

★

«Όταν έγύρισα στο σπίτι μου, άγγειλα στη σύζυγό του το δράμα που είχε συμβ'η.

«Εκείνη άκουσε την αφήγησί μου, χωρίς να δείξ'η καμμία συγκίνησι. Ομολογώ ότι αυτό το πράγμα μου έπροκάλεσε κάποια έκπληξι.

«Τό ίδιο βράδυ, έπληρα το τραίνο μαζί της, για να την πάω στην οικογένειά της...

«Και εκεί έμαθα την τρομερή αλήθεια.

«Ήταν τρελή! Ή τρέλλα

τη στιγμή. Δεν θα ήταν πιο σωστό να προσπαθώ να σώσω τη δυστυχισμένη αυτή νεαρή από τα χέρια του δημίου της; Ήξερα ότι άρκούσε να μη μιλήσω για να το επιτύχω...

«Έβαλα τότε το χέρι στα μάτια μου, παρατρέποντας έτσι την πάλη που γινόταν μέσα στη συνειδήσή μου.

«Όταν εκύτταξα και πάλι, είδα τον σύντρόφό μου χωμένο ως τα γόνατα μέσα στην άμμο. Έκουνούσε δεξιά και άριστερά τα χέρια του, προσπαθώντας να συγκρατηθ'η. Αλλά, σε λίγο, έχασε την ισορροπία του και εκύλισε προς τη χαράδρα.

«Την τελευταία στιγμή, έγύρισε προς το μέρος μου το κεφάλι του και θέλησε να πω: «Αλλά ή άμμος άνεθηκε ως το στόμα του και έπνιξε

της είχε τη γνωστή εκείνη μορφή, που ή επιστήμη την άποκαλεί μανία καταδιώξεως.

«Ο σύζυγός της, από το άλλο μέρος, την αγαπούσε με άφάνταστη τρυφερότητα και τελευταία την είχε πάρει από την κλινική, όπου ήταν κλεισμένη και την είχε οδηγήσει σ' αυτό τον περίπατο στη βρετανή νομίζοντας ότι έτσι θα μπορούσε να της κάμ'η καλό.

«Είχα νομίσ'η ότι θα έσωζα έναν άνθρωπο από τα χέρια του δημίου του. Και όμως δεν είχα καμμία τιποτε άλλο, παρά να δολοφονήσω έναν άθωον...».

ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ

ΑΛΛΟΕΙΕΣ

«Καλύτερα να χάσ'η κανείς τη μιση του περιουσία, παρά έναν καλό και ειλικρινή φίλο.



'Αλεξάνδρα ΠΟΠΟΒΙΤΣ ή σειράνα του ΥΠΟΓΕΙΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

—Μου επιτρέπετε, ταγματάρχα μου ;
—Λέγε, κορίτσι μου, τί θέλεις;
—Μά είνε κάπως έμπιστευτικό αυτό που θά σάς πώ.
—Κλείσε την πόρτα τότε και λέγε. Είμαστε μόνοι νομίζω.
—Η γοητευτική καμαριέρα του ξενοδοχείου «Μπριστόλ» της Βαρσοβίας, έκλεισε πίσω της την πόρτα του δωματίου όπου έμενε ο Ρώσος ταγματάρχης Μπουραλίν. Και με τὸ γλυκύτερο χαμόγελο τοῦ κόσμου, ἐνῶ ένα κύμα αἵματος ἐποφύρωνε τὰ μάγουλά της εἶπε:
—Θά μπορούσατε νὰ περνούσατε πολύ πιό εὐχάριστα τίς ἡμέρες ἢ μάλλον τίς νύχτες σας, ταγματάρχα μου, ἂν διαθέτατε μερικά ζῶτα...

—Ο ἐπιτελὴς ἀξιωματικὸς τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ ἐστράφηκε καὶ τὴν ἐκύτταξε περίεργα.
—Δὲν σὲ καταλαβαίνω, μικρὴ μου χαριτωμένη 'Αλεξάνδρα, εἶπε.
—Ἡ Βαρσοβία μας εἶνε ἀκόμη ἓνα μικρὸ Παρίσι, παρ' ὅλο τὸν πόλεμο... εἶπε με χάρι ἡ νεαρὴ καμαριέρα. Γι' αὐτό, ὅσοι διαθέτουν μερικά χρήματα μποροῦν καὶ γλεντοῦν καὶ σήμερα ἀκόμη... Μὲ τὸ νὰ ἔχωμε πόλεμο, δὲν σημαίνει πῶς πρέπει καὶ νὰ ταφοῦμε ζωντανοί...
—Καὶ ποῦ μπορεῖ κανεὶς νὰ γλεντήσει, μικρὴ μου 'Αλεξάνδρα;
—Στὸ ξενοδοχεῖο μας...
—Εἰδὼ μέσα πού ἔχομε ἐγκατεστημένο τὸ γενικό ἐπιτελεῖο μας; Μήπως εἶσαι μεθυσμένη, 'Αλεξάνδρα;
—Ἡ χαριτωμένη καμαριέρα τοῦ «Μπριστόλ» χαμογέλασε αἰνιγματικά. Ὑστερα, εἶπε ἀποφασιστικά:
—Κι' ὅμως, τόσοι καὶ τόσοι συνάδελφοί σας δισκοδεάζουν κάθε βράδυ, ἐνῶ εἰσὶς, σκυμμένοι στὰ ἐγγράφα καὶ τῶν χάρτες σας, βγάζετε τὰ μάτια σας...
—Συνάδελφοί μου!, ἐφώνασε ἐκπληκτοὶ ὁ Μπουραλίν.
—Γιὰτί ὅχι; Ἀλλά... πολλὰ σὰς εἶπα. Δὲν φαίνεται νὰχετε ὁρεξὶ νὰ ξεμουδιάσετε...

...τε λίγο... Μὰ συγχωρεῖτε πού σὰς ἐνῶχλησα... Φεύγω.
Σβέλτη καὶ πεταχτή, ἡ καμαριέρα θρέθηκε στὴν πόρτα. Μὰ ὁ ταγματάρχης τὴν ἐπρόλαβε:
—Ἐξηγήσου, 'Αλεξάνδρα, τίς ἐφώνασε. Εἶσαι τετραπέρατη καὶ ξέρεις πολλὰ ἐσύ...
—Ἐνα χαρτονόμισμα τῶν εἴκοσι ζῶτα ἐγλύστρησε στὰ χέρια της. Τότε ἡ γλῶσσα της ἐλύθηκε.
—Ἀκολουθεῖτε με!, εἶπε με μυστηριώδες ὕφος στὸν ἀξιωματικό.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΠΟΠΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

Ἐπέρασαν ἀπὸ στενοὺς καὶ σκοτεινοὺς διαδρόμους, κατέβηκαν σκάλες πολυδαίδαλες καὶ ἔφτασαν σὲ μιά θεοσκότεινη αὐλή.
—Ποῦ με παρασύρετε!, ἐφώνασε γιὰ μιά στιγμή ὁ Ρώσος ἀξιωματικὸς πιάνοντας τὸ περίστροφό του.
—Ἡ νεαρὰ καμαριέρα ἄφησε ἓνα ἡχηρὸ γέλιο:
—Πρὸς τὴν ξεγνοισιὰ καὶ τὴν κραϊπάλη!, τοῦ ψιθύρισε.
Σὲ λίγο, ὁ Μπουραλίν δρέθηκε σὲ μίαν αἰθούσα φωτισμένη ἐκτυφλωτικά. Ὡραίες γυναῖκες με ἔξωμα φορέματα διασκέδάζαν με νεαροὺς Ρώσους ἀξιωματικούς. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν μεθυστική, γεμάτη ἀρώματα, λικνιστικούς ἤχους μίας ὑπόκαψης μουσικῆς, ἐρωτικὸν ἠλεκτρισμό...
—Ποῦ βρίσκομαι; ρώτησε.
—Στὸν ὑπόγειο παράδεισο τοῦ ξενοδοχείου «Μπριστόλ», τοῦ ἀπήντησε ἡ γοητευτικὴ καμαριέρα.
Τὴν ἴδια στιγμή ἄκουσε μιά φωνὴ γνῶριμὴ νὰ τὸν καλῇ:
—Μπουραλίν!
—Στεφάνονιτς!, ψιθύρισε ἀναγνωρίζοντας ἓναν συνάδελφό του.

Ἀλλὰ συγχρόνως ἀνεγνώρισε πολλοὺς ἄλλους συνάδελφους του. Ἦσαν ὅλοι τοῦ ἐπιτελείου καὶ ἔμεναν μαζί του στὸ ξενοδοχεῖο «Μπριστόλ», πού χρησίμευε τὴν ἐποχὴ τοῦ μεγάλου πολέμου, ὡς ἔδρα τοῦ Ἀρχηγείου καὶ ἐπιτελείου τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ.
—Ὁ Μπουραλίν δὲν ἐξήγησε περισσότερες ἐξηγήσεις. Κατάλαβε. Ἡ θερμὴ ρωσικὴ ἰδιοσυγκρασία εἶχε βρῇ ἐκεῖ μέσα ἓναν μοναδικὸ τρόπο ἱκανοποιήσεώς της, ἐνῶ ἔξω, ἐπαινοὶ στὰ πεδία τῶν μαχῶν, ἄλλοι ἄφηναν τὰ κόκαλά τους...

Χωρὶς πολλὴ σκέψι, ἀφέθηκε κι' αὐτὸς νὰ παραδοθῇ στὴν γλυκεῖα μέθη τοῦ κρασιοῦ, τοῦ χοροῦ καὶ τῶν ἐρωτικῶν χαδῶν, πού τόσο ἀφειδωλὰ σκορποῦσαν ἐκεῖ μέσα ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὅλες οἱ γυναῖκες...
... ..
Τὴν ἴδια νύχτα, ἡ μικρὴ καμαριέρα τοῦ «Μπριστόλ» ἔμπαινε μ' ὅλη τὴν ἡσυχία της στὸ δωμάτιο τοῦ ταγματάρχου Μπουραλίν καὶ ἀντέγραφε γιὰ λογαριασμὸ τῆς γερμανικῆς κυβερνήσεως τοὺς στρατηγικοὺς χάρτες καὶ τοὺς μυστικούς κώδικες πού τὸ ρωσικὸ στρατηγεῖο εἶχε ἐμπιστευθῇ σ' αὐτόν.

Ἡ μικρὴ 'Αλεξάνδρα δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν περίφημη Γερμανοπολωνίδα κατὰ σκοποτὸ 'Αλεξάνδρα Πόποβιτς, ἀντιπρόσωπον τῆς Γερμανίας στὴν Βαρσοβία, ὅπου θρικόταν τὸ ρωσογερμανικὸ μέτωπο.
—Ἡ ζωὴ τῆς κραϊπάλης τῶν Ρώσων ἀξιωματικῶν συνεχιζόταν κάθε βράδυ στὴν ὑπόγεια τοῦ «Μπριστόλ». Καὶ ἡ 'Αλεξάνδρα ἐμάζευε τίς πολυτίμες πληροφορίες τῆς...

Στὸ μεταξύ εἶχε γίνῃ ἡ ἀγαπημένη δόλων. Τίς παγερὲς νύχτες τοῦ πολέμου, πού τὸ πυροβολικὸ ἐθέριζε τίς προφυλακὰς καὶ τὸ αἷμα ἔβαφε τὸ λευκὸ σενδνὸν τῆς γῆς, ἡ 'Αλεξάνδρα ἐπαίεζε μ' ἐπιτυχία στὰ ὑπόγεια τοῦ «Μπριστόλ» τὸν σατανικὸ ρόλο τῆς.

Ἀγνώριστη μέσα στὰ κομψὰ βραδυνὰ φορέματά της, ἡ καμαριέρα τῆς ἡμέρας, μεταμορφωνόταν σὲ νεράιδα τῆς νύχτας κι' ἐβρόδισε.
Κι' ἐνῶ ἐχάριζε τίς θερμὲς περιπτήσεις

τῆς στοῦς νεαροὺς ἀντιπροσώπους τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ, ἐσφράγιζε με τὰ φλογογερὰ φιλία τῆς τὴν καταδική τους...

ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΛΕΚΤΑΝΗ

Ἐνα βράδυ, ὁ Μπουραλίν ἐκάλυψε τὸ δωμάτιό του τὴν 'Αλεξάνδρα.
—Θὰ σὲ παρακαλέσω, τῆς εἶπε, νὰ μὲς διευκολύνῃς σὲ κάτι. Μέσα στὸ ξενοδοχεῖο μας βρίσκεται ἓνας Γερμανὸς κατὰ σκοπο. Μιά ἀπ' αὐτὲς τίς μέρες θὰ δειχθῇ τὸ σφαῖρες στὸ κεφάλι καὶ θὰ κλείσῃ τὸ στόμα του γιὰ πάντα.
—Θεέ μου!, ἐτραύλισε τρομάγμενη ἡ 'Αλεξάνδρα.

—Μὴν συγχύζεσαι. Αὐτὰ ἔχει ὁ πόλεμος. Ὁ θάνατος τοῦ ἄλλου εἶνε ἡ ζωὴ μας. Ὁ «κατάδικος» αὐτὸς λοιπὸν βρίσκει τὸν ὅτι ἄριθ. 43 δωματίου. Ὅταν κληθῇ ἀπ' τὴν δικαιοσύνη νὰ τῆς τί ἐγνώριζες γι' αὐτόν, νὰ καταθέσῃς σὰν καλὴ πατριώτισσα πού εἶσαι, ὅτι ἦταν νευρασθενικὸς καὶ ψυχοπαθὴς κι' ὅτι συχνὰ τὸν ἀκούες νὰ μονολογῇ καὶ νὰ λέῃ: «Θεέ μου, τί νὰ τὴν κάμω τέτοια ζῶη!»
Ἡ 'Αλεξάνδρα ὠχρίασε. Ἐγινε πελιδνὴ.
—Ἦθ' ὅτι τὸ καὶ αὐτό!, ἐτραύλισε.

—Ἔτσι! τῆς ἀπήντησε ὁ Μπουραλίν, γλυστρώντας στὰ χέρια της ἓνα χαρτονόμισμα τῶν 100 ζῶτα.

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Ὁ φόνος δὲν ἐπραγματοποιήθηκε. Γιατὶ ὁ ἐνοικὸς τοῦ ὕπ' ἀριθ. 43 δωματίου ἐξαφανίστηκε ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες. Εἶχε βγῇ πολὺ νωρὶς τὸ πρωῒ ἔξω καὶ δὲν ἐπέστρεψε.
Πρὸς τὸ μεσημέρι, ἡ 'Αλεξάνδρα ἐσπείνε στὸ διαμέρισμα τοῦ Μπουραλίν. Ἦταν χαρούμενη καὶ γελαστή:

—Τὸ ξέρω ὅτι εἶνε πολὺ λυπηρὸ γιὰ τὴν πατρίδα μας αὐτὸ πού συνέβη, εἶπε. Ἀλλά, ἐτσι τοῦλάχιστον δὲν θ' ἀναγκαστῇτε νὰ βρῆτε τὰ χέρια σας στὸ αἷμα ἐνὸς ἀθώου...

—Τίνας; ρώτησε ἐκπληκτοὶ ὁ Μπουραλίν.

—Τοῦ Γερμανοῦ κατασκόπου τοῦ ὕπ' ἀριθ. 43 δωματίου... Ἐξαφανίστηκε, ξέρετε.

—Μπα! Ἀ, αὐτὸ δὲν ἔχει σημασίαν πιά!... εἶπε ψυχρὰ ὁ Μπουραλίν.

—Γιατί; ρώτησε περίεργη με τὴ σειρά τῆς ἡ 'Αλεξάνδρα.

—Γιατὶ μετανιώσαμε. Θὰ σκοτώσωμε ἄλλον ἀντὶ αὐτοῦ...

Ἡ 'Αλεξάνδρα ἐκύτταξε περίτρομη τὸν Ρώσο ἐπιτελὴ.

—Εἶνε κατὰσκοπος κι' αὐτὸς;
—Ναί. Καὶ βρίσκεται ἐδῶ μέσα.

—Τὸν ξέρω ἐγὼ μήπως;
—Βεβαίως, ἀφοῦ εἶσαι ἐσύ ἡ ἴδια!...

Τὰ γόνата τῆς καμαριέρας ἐλύγισαν. Καὶ χρειάστηκε νὰ καταβάλῃ μιά τέρας προσπάθεια γιὰ νὰ συγκρατηθῇ.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάστηκαν τέσσερις Ρώσοι ἀξιωματικοὶ καὶ με τὰ περιστρόφα στὸ χέρι...

ΣΚΛΗΡΗ ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ

—Φρίτς!, ἐφώνασε ἑξαλλὴ ἡ 'Αλεξάνδρα ἀναγνωρίζοντας τὸν ἓνα ἀπ' αὐτοὺς. Φρίτς, ἐσύ ἐδῶ... ντυμένος Ρώσος ἀξιωματικός; Σὲ ποῖα παγίδα, Θεέ μου, ἔπεσα!... Ὁ Φρίτς προχώρησε πρὸς τὴν ἐντρομὴ νεά. Καὶ πιάνοντας τὴν ἀπ' τὰ δύο χέρια, τῆς εἶπε με προσποιητὴ τρυφερότητα, γεμάτη πικρόχολη εἰρωνεία:

—Ναί, ἀγάπη μου. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Γερμανὸς κατὰσκοπος τοῦ ὕπ' ἀριθ. 43 δωματίου. Ἡ καλωσύνη σου νάρθηκε νὰ με εἰσπληρῇ τὴν κινδυνεὴ τῆς ζωῆς μου καὶ νὰ μοῦ ὁμολογήσῃς ὅτι κι' ἐσύ «ὑπέφερες» γιὰ τὴν κληρὴ πατρίδα μας, τὴν Γερμανία, ὁμολογῶ δὲ με συγκίπασαν ἐξαιρετικά... Γιατί, ἂν πραγματικὰ ἦμουν Γερμανὸς κατὰσκοπος, θὰ μοῦ ἔσωζες τὴν ζωή!...

Ἀδυστυχῶς, ἦμουν Ρώσος... Ὁ σεβαστὸς προϊστάμενός μου Μπουραλίν με παρέκάλεσε νὰ παῖξω τὸ μικρὸ αὐτὸ παιχνίδι...

δάκι γιὰ νὰ δεβαιωθῇ γιὰ τίς ὑποψίες πού εἶχε γιὰ σένα...

—Ναί, μικρὴ μου 'Αλεξάνδρα, παρενέδῃ ὁ Μπουραλίν. Σ' αὐτὸ δὲν φταίω ἐγώ... Ἀνέκαθεν ἔτρεφα γιὰ σένα τίς ἀγαθότερες διαθέσεις... Καὶ μάλιστα σοῦ ἤμουν εὐγνώμων γιὰ τίς τρελλὲς ἐρωτικὲς βραδιὲς πού μοῦ χάρισε στὸν ὑπόγειο παράδεισο τοῦ ξενοδοχείου μας. Ἀλλά, τὸ μολύβι πού χρησιμοποιοῦσε στὴς ἀντιγραφὰς τῶν ἐγγράφων καὶ τῶν μυστικῶν χαρτῶν μου ἦταν πολὺ σκληρὸ... Καὶ ἄφησε ἀπὸ κάτω ἴχνη...

Ἀκατάλαβα ὅτι κάποιος με κατασκόπευε. Παραμόνεψα, μὰ δὲν κατάφερα νὰ πιάσω τὸν ἐνοχο. Ὑποπτευθήκα τότε ἐσένα. Ἡ στάσις σου, ὁ σκοτεινὸς ρόλος σου, ἡ τετραπέρατη εὐφυΐα σου ἦσαν ὅλα ἐχέγγυα τῆς ἐνοχῆς σου... Τότε σοφίστηκα νὰ σκηνοθετήσω τὴν παρουσίαν ἐνὸς Γερμανοῦ κατασκόπου, πού τὸν εἴχαμε καταδικάσει σὲ θάνατο... Τὸ ἐνδιαφέρον σου γιὰ τὸν «συνάδελφό» σου σὲ ἐπρόδωσε...

Ο ΔΙΠΛΟΣ ΡΟΛΟΣ

—Τὸ περίεργο εἶνε, παρενέδῃ ὁ Φρίτς, ὅτι μέσα σὲ τρεῖς μέρες με ἐρωτεύθηκε τρελλὰ καὶ μοῦ ὁμολόγησε ὅτι ἔδλεπε ἐπὶ τέλους νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ μεγάλο ὄνειρό της νὰ ἐνώσῃ τὴν τύχη της μ' ἓναν συμπατριώτη της...

—Ἀ, ὅσο γι' αὐτό, δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ περίεργο, ἐξήγησε ὁ ταγματάρχης Μπουραλίν. Γιατὶ ἡ 'Αλεξάνδρα ἦταν μιά 5 i π λ ἡ κατάσκοπος. Ἐξυπηρετοῦσε συγχρόνως τοὺς Ρώσους καὶ τοὺς Γερμανοὺς. Ὁ συνάδελφός μου Πομέρκιν εἶχε ἀπὸ καιρὸ τώρα τὴν 'Αλεξάνδρα στὴν ὑπηρεσίαν του καὶ τὴν ἀντάμειβε γενναία γιὰ τίς πληροφορίες πού τοῦ ἔφερνε ἀπὸ τὸ γερμανικὸ ἐπιτελεῖο...

Ἡ 'Αλεξάνδρα Πόποβιτς ἔκαμε ἓνα κίνημα ἀπογνώσεως.

—Ὁμολογῶ ὅτι νικήθηκε, εἶπε. Πιστεύω ὅμως νὰ φανοῦν ἐπιτελῆς ἀπέναντί μου οἱ δικασταί μου, γιατί, ὅπως ὁμολογήσατε πρὶν, ἐξυπρέτησα καὶ τὴ Ρωσσία ὅχι λίγο...

—Θὰ σὲ τουφεκίσωμε καὶ κατόπιν θὰ σὲ παρασημοφορήσωμε γι' αὐτό!, εἶπε σαρκαστικά ὁ Μπουραλίν.

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ



Τὸ μεγαλύτερο κομμάτι χρυσοῦ πού ἀπέσπασε ποτὲ ἀνδρόπιννο χέρι ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, βρέθηκε τὸ 1858 στὴ μακρινὴ Αὐστραλία. Ἡ ἄστια του ἀνῆλθε τὸ σὲ πολλὰς δεκάδες χιλιάδες δολάρια. Στὸ μεταξύ ὅμως ἐτεμαχίσθη καὶ ἀπὸ ἐνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα κομμάτια του, ἓνας χρυσοχόος τοῦ Λονδίνου κατεσκεύασε πρὸ ἡμερῶν ἓνα δαχτυλίδι.

Ἡ Γερμανία, μ' ὅλες τίς νέες χώρες πού προσήρτησε, ἔχει σήμερα πληθυσμὸ 80.000.000. Ἀπέναντι τῶν 80 αὐτῶν ἐκατομμυρίων, ἡ γαλλικὴ καὶ ἡ ἀγγλικὴ αὐτοκρατορία ἔχουν μαζί πληθυσμὸ 600 ἐκατομμυρίων ψυχῶν. Μ' ἄλλα λόγια, οἱ δύο δικτικὲς αὐτοκρατορίες ἔχουν ἐπταπλάσιο τοῦ Ραῖχ ἀνθρώπινο ὕλικό.

Κατὰ τὴν «Ἱταλικὴ Εἰκονογραφία», ἡ μουσικὴ δασκεί ἐπίδραση στὴν συντήρησι τροφίμων, πού ὑπόκεινται σὲ ἀποσύνθεσι. Τὸ ἱταλικὸ περιοδικὸ ἀναφέρει ὅτι μιά ποσότης κρέατος διτηρήθη νωπὴ ὑπὸ τοὺς ἤχους μουσικῆς φουαρμόνικας, ἐνῶ ἄλλη ποσότης ἐκ τοῦ ἴδιου μὲν κρέατος, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ὑποβληθῇ στὴν ἐνέργειαν τῆς μουσικῆς, ἐβρώμισε. Μ' ἄλλα λόγια, ἡ μουσικὴ μπορεῖ ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν πάγο καὶ τὸ ψυγεῖο.

Ἡ στατιστικὴ τῶν γεννήσεων στὸ Παρίσι κατὰ τὸ διάστημα ἀπὸ 15 μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1939 ἐμφανίζει κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν ἀπόλυτην ἰσότητα μεταξύ τῶν δύο φύλων: Ἐγεννήθηκαν 333 κορίτσια καὶ 333 ἀγόρια.

οἱ ἄνθρωποι ἐν πολέμῳ



ΛΟΥΤΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΟΣ

Ὑστερα ἀπὸ τὰ τροχοφόρα στρατιωτικὰ μαγεῖρα, ἔκαμαν τὴν ἐμφανισί τους στὸ Δυτικὸ μέτωπο καὶ τὰ τροχοφόρα λουτρά, χάριν τῶν Ἀγγλῶν στρατιωτῶν ἰδίως. Ἡ Βρετανικὴ Κυβέρνησις, μὴ θέλοντας νὰ στερήσῃ τοὺς «Τόμμυδες» ἀπὸ τίποτε πού νὰ τοὺς θυμίζει παλῆς τους συνήθειες, ἀπέστειλε στὸ Βρετανικὸ μέτωπο δύο φορτηγὰ αὐτοκίνητα τῶν τριῶν τόνων, ἐπάνω στὰ ὅποια εἶνε ἐγκατεστημένα «ντουῦ», ὅπου μποροῦν νὰ παίρνουν τὸ λουτρό τους ἐπτακόσιοι στρατιῶτες τὴν ἡμέρα.

ὍΤΑΝ Ο ΔΑΥΪΔ ΠΟΛΕΜΑ ΤΟΝ ΓΟΛΙΑΘ

Τὰ μέσα πού εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ χρησιμοποιοῦν οἱ Φινλανδοὶ γιὰ νὰ προστατεύσουν τὰ δρεφοκομεία καὶ τὰ μαγειρεία κατὰ τῶν βομβαρδισμῶν, προκαλοῦν τὴν συγκίνησι τοῦ πολιτισμένου κόσμου. Μία παρόμοια κλινικὴ, ἔχει ἐγκατασταθῇ στὴ μέση ἐνὸς δάσους, σὲ πρόχειρα παρατήγματα, σκεπασμένα με ἐπιμέλεια γιὰ νὰ μὴ γίνονται ἀντιληπτά ἀπὸ τὸν ἐχθρό.

Οἱ ἐπίτοκες γυναῖκες μεταφέρονται ἐκεῖ κατὰ τὴ νύχτα με αὐτοκίνητα, δὲν ὑπάρχει ὅμως ἐκεῖ οὔτε ἠλεκτρικὸ φῶς, οὔτε νερὸ ἀρκετό. Διακόσιον μικροὶ Φινλανδοὶ εἶδαν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ὡς τώρα, κατὰ ἀπὸ τίς συνθήκες αὐτές, μιά νύχτα δὲ, ὅποτε οἱ Ρώσοι ἀνεκάλυψαν τὸ ἀστυλό αὐτό, χρειάστηκε νὰ ἐκτελεστοῦν Καιοαρικὲς τομὲς καὶ ἄλλες χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις, κατὰ ἀπὸ βροχὴ βομβῶν.

ΤΙ ΣΤΟΙΧΙΖΟΥΝ ΟΙ... ΚΑΝΟΝΙΕΣ

Ἀπὸ τὴν ἔκθεσι πού ἀνέγγασε ἐνώπιον τῆς Βουλῆς, ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν τῆς Γαλλίας, παίρνομε μιά ἰδέαν γιὰ τὰ ποσὰ πού δαπανῶνται σὲ κανονιοβολισμοὺς τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ. Μιά νάρκη, εἶπε ὁ ὑπουργός, στοιχίζει 75.000 φράγκα. Μία τορπίλλη

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΝ ΠΟΛΕΜῳ



Δὲν μπορεῖτε νὰ με ὑποχρεώσετε νὰ φορῶ καπέλλο ὅμοιο με τίς ἄλλες!...

530.000 φράγκα. Ἐνὸς λεπτοῦ τῆς ὥρας πῦρ ἐνὸς μικροῦ καταδρομικοῦ, τύπου «Φῶς» (60 κανονιοβολισμοί), στοιχίζει 75.000 φράγκα. Ἐνὸς λεπτοῦ πῦρ καταδρομικοῦ, τύπου «Μαρσεγιέζ» (50 κανονιοβολισμοί), στοιχίζει 351.000 φρ. Ἐνὸς λεπτοῦ πῦρ θωρηκτοῦ, τύπου «Δουγκέρκη» (25.000 τόνων), στοιχίζει (20 κανονιοβολισμοί) 1.200.000 φρ. Ἐνὸς λεπτοῦ πῦρ θωρηκτοῦ, τύπου «Ρισελιέ» (35.000 τόνων, 24 κανονιοβολισμοί), στοιχίζει 2.160.000 φράγκα.

ΤΑ ΚΑΛΑ ΤΟΥ... ΠΟΛΕΜΟΥ

Νεαρὲς Γαλλίδες —γράφουν οἱ γαλλικὲς ἐφημερίδες— ἀνέλαβαν νὰ κάμουν μαθήματα γαλλικῆς στοῦς Ἀγγλοὺς Τόμμυδες πού ἀποστέλλονται κάθε τόσο στὸ Δυτικὸ Μέτωπο, στὴ Γαλλία. Ἰδιαιτέρη προσοχὴ θ' ἀποδοθῇ στὸ νὰ διδασθοῦν οἱ Ἀγγλοὶ στρατιῶτες ὠρισμένες φράσεις πού ἐπανέρχονται κάθε τόσο στὶς καθημερινὲς ἐμιλίαι καὶ πού θὰ τοὺς εἶνε ἀπαραίτητες γιὰ νὰ συνεννοοῦνται με τὸν πληθυσμὸ, κατὰ τὰ πρώτα δῆμά τους στὴ Γαλλία.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΔΩΡΑ

Ὁ πόλεμος, ὅπως ἔχει ἤδη ἀποδειχθῇ, ἐπιδρᾷ στὰ ἦθη τῶν ἀνθρώπων. Στὸ Λουξεμβούργο διαδίδεται ὁ λόενας ἡ συνήθεια νὰ προσφέρονται ὡς δῶρα προσωπίδες κατὰ τῶν ἀσφυξιογόνων. Ἡδὴ ὁ δήμαρχος τῆς πρωτεύουσας τοῦ μικροῦ δουκάτου, εἰσηγήθη καὶ ἀντὶ τοῦ καθιερωμένου χριστουγεννιάτικου βοηθήματος ἐδόθη στοὺς ὑπαλλήλους ἀπὸ μιά προσωπὴ κατὰ τῶν ἀσφυξιογόνων ἀερίων.

ΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ ΕΝ ΠΟΛΕΜῳ

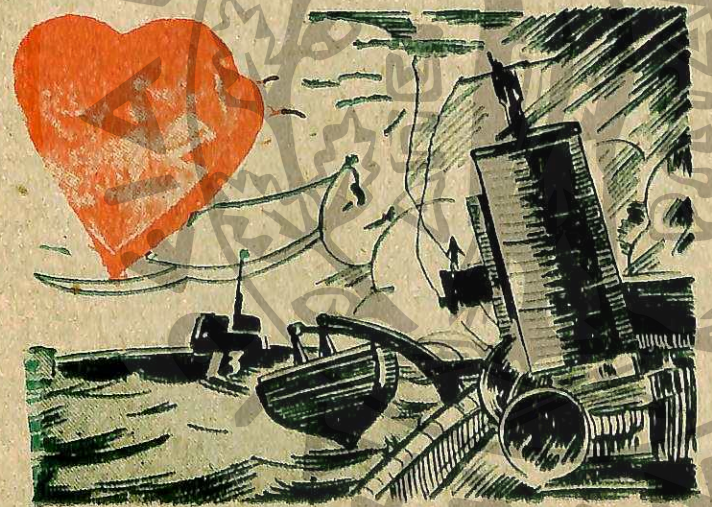
Οἱ θησαυροὶ τῶν Ὁλλανδικῶν μουσειῶν, οἱ πίνακες τῶν Ρωμπινς, Βὰν Ντάικ καὶ ἄλλων διασημῶν Ὁλλανδῶν ζωγράφων μετεφέρθησαν ἀπὸ τὰ μουσεῖα τοῦ Ἀμστερνταμ καὶ τῆς Χάγης καὶ ἐκρύφτηκαν σὲ εἰδικὰ ἀμύητα κατασκευασθέντα μέσα στοὺς ἀμμοσῦρτες, ὅπου θὰ παραμείνουν καθ' ὅλη τὴν περίοδο τῆς ἀβεβαιότητος γιὰ τὴν μικρὴ Ὁλλανδίαν.

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΣΤΟΝ ΗΡΩΪΣΜΟ

Ὁ περίφημος Σουηδὸς ἐξερευνητὴς Σβέν Χεντίν, πού σημειώτεον θεωρεῖται στὸ ἐπαρκὸν γεωγραφικό, προσφέρει ὅλα του τὰ ἐνθύμια στὴν ἱστορικὴ Φινλανδία. Τὰ ἐνθύμια τοῦ διασημοῦ ἐξερευνητοῦ θὰ ἐκτεθῶν σὲ πλειστηριασμὸ. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, στὰ ἐνθύμια του συγκαταλέγονται παράσημα πού ἔλαβε τὸ 1891 ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα τῆς Κορέας, διαμάντια πού τοῦ εἶχε χάρισει ὁ αὐτοκράτωρ Σίινς Λέμι, μοναδικὰ στὸ εἶδος τοὺς γραμματισήματα, καὶ ἡ ὕπ' ἀριθ. 9.999 ἐκδοσις τοῦ διδλίου πού εἶχε γράψῃ κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμο, καὶ στὸ ὅποιον καταδίκασε τὴν Ρωσσίαν.

ME is 24 weeks

27



Λευκή ντέ Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Αδελφείας, στη συνέχεια της λευκής ντέ Μοράν του περασμένου τεύχους μας παρελήφθη ολοκληρωτική επεξεργασία στο κείμενο της προ τελευταίας στήλης, εις τρόπον ώστε να μην υπάρχει σπουδαία σφάλματα. Ζητώντας συγγνώμην από τους αναγνώστες μας, αναδημοσιεύουμε το προηγούμενο κεφάλαιο «Φακέλλος ντέ Μοράν» συμπληρωμένο.

91ον

«ΦΑΚΕΛΛΟΣ ΝΤΕ ΜΟΡΑΝ»

Καταπονημένος απ' όλα έκουσαν ο Ταρντιέ, δεν μπορούσε να συνέλθει ακόμη από την ταραχή του. Τ' όνομα του ντ' Ωμόν, τον βομβούσε απ' αμέσως όλα όσα έκουσε, στον Μαρσιάλ.

Με τις σκέψεις αυτές έφθασε στο δωμάτιό του, όπου, αφού πήρε ένα φακέλλο με την επιγραφή «Φακέλλος ντέ Μοράν» εκάθησε μπρος στο γραφείο του κι' εδούθησε σε συλλογισμούς.

Εμφανικά χτύπησε το μέτωπό του. Μια ιδέα γεννήθηκε στο μυαλό του. Και φώναξε:

—Βρήκαμε το άτομο που κλεψε το παιδί, αφού ο Έρωτευμένος Ισχυρίζεται ότι είναι ο κ. Γκοντράν ντ' Ωμόν!... Κλέφτης!... Νά ο κλέφτης!... Άλλα τα παιδιά; Ποιανό ήταν το παιδί; Γιατί δεν πρόκειται μόνο να μάθω ποιος έκλεψε την μικρή, που ο «σωτήρ» βρήκε σε μια βάρκα στον Σηκουάνα. Ο κ. ανακριτής θέλει ακόμη να θρύνει και τους γονείς! Νά η ουσία της υποθέσεως. Είχε σπαστεί κι' εδάσει, φλεγόμενος από τον πυρετό, μέσα στο δωμάτιο, προσκρούοντας επάνω στα έπιπλα κι' επαναλαμβάνοντας:

—Σε ποιόν άνηκε η μικρή; Σε ποιόν; Στρατήσε ανακρίνοντας. Με τα μάτια προσηλωμένα επάνω στον φακέλλο, που είχε μείνει ανοικτός επάνω στο τραπέζι, έσκέφθηκε:

—Αν ήταν η κόρη... του κόμητος... του κόμητος ντέ Μοράν!

Αφέθηκε τότε να πέσει επάνω στο κάθισμα έως πλήθος ιδεών άλλοποσυγκρουμένων περνούσαν μέσα από το μυαλό του.

—Οτι είχε υποθέσει για μια στιγμή, τώρα τον έτρεφε. Ή προείσθησις που είχε, τον εταίωσε. Να κατηγορήσει τον Γκοντράν ντ' Ωμόν τον προστάτη του ανακριτού!...

Τέλος απορροφημένος από τις σκέψεις του, που δόλινα γίνονταν πιο άσυνάρτητες και άοριστες, αποκοιμήθηκε...

Όταν ξύπνησε ύστερα από δυό ώρες πήρε όρεξη της απόφασις του: «Θα περιμένω, είπε μέσα του, πριν κάμω τίποτε, να ιδώ τον Έρωτευμένο».

Επίσης σκέφθηκε ότι έπρεπε από την ημέρα εκείνη να επιτηρήσει άργυνα το πρόσωπο που του υπέδειξαν ως έθλιο, και να μάθι τί έκανε ο Γκοντράν ντ' Ωμόν.

Μετά, αφού πρόσθεσε μερικές ακόμη σημειώσεις στον «Φακέλλο ντέ Μοράν», βυθίστηκε πάλι σε σκέψεις...

Η ΑΔΕΛΦΗ ΘΗΡΕΣΙΑ

Ύστερα από την συζήτησή του με τον Περιέ, βέβαιος πια ο Γκοντράν ντ' Ωμόν, ότι στο μέλλον θα μπορούσε να βασίζεται στην συνεργασία του ανθρώπου αυτού, θέλησε ν' ανακοινώσει στην κόρη του το αποτέλεσμα του διαδήματός του και να μάθι επίσης από την Λευκή τί είχε κάμει.

Όταν πατέρας και κόρη θρέθηκαν ο ένας αντίκρου στον άλλον, ο Γκοντράν ανέφερε στην Λευκή το σατανικό του σχέδιο την εκτέλεσις του οποίου είχε αναθέσει στον Περιέ.

Η Λευκή διηγήθηκε, με την σειρά της, στον πατέρα της, ότι είχε πάει στην εκκλησία των φυλακών όπου συνήντησε την αδελφή Θηρεσία, με την οποία ήσαν άλλοτε συμπαθήτριες και στενές φίλες σε βαθμό που η μία ήξερε τα μυστικά της άλλης.

Η αδελφή Θηρεσία άνομαζόταν άλλοτε «Ιρμα ντ' Ετάν», είχε δε αγαπήσει τρελή ένα ακόλουθο πρεσβείας, που σκοτώθηκε από κάποιον αντίζήλο του σε μονομαχία. Ύστερα από τον θάνατο του έρωμένου της, εγκαταλείποντας ή «Ιρμα» τον

κόσμο φόρεσε το μοναχικό σχήμα και πήρε το όνομα αδελφή Θηρεσία.

Το μυστικό αυτό το ήξερε ή Λευκή. Χάρη λοιπόν στην πολλή γνώριμία τους κατώρθε να πείσει την καλόγρια να την μπάση στο νοσοκομείο όπου νοσηλεύεται ή Τζέννη, την οποία για λόγους εύπλασχύας —όπως Ισχυρίστηκε— ήθελε να την σώσει και να την απαλλάξει από την ντροπή να παρουσιασθή στο κακοργιοδικείο για να δικασθή.

Γελασμένη ή αδελφή Θηρεσία από το υποκριτικό ύφος της δέχθηκε να την οδηγήσει στο κρεβάτι της Τζέννης. Ήπειδή όμως απαγορευόταν αυστηρά σ' όλους ή εισόδος ή Λευκή βρήκε τον τρόπο να εισαχθή. Θα φορούσε φορεσιά δόκιμης καλογριάς για να μπορεί να συνοδεύει την αδελφή Θηρεσία την ωρισμένη μέρα. Κι' επειδή ακόμη ή καλόγρια αντίστοιχόταν στην πράξι αυτή, ή Λευκή σκόπευε να την πείσει ότι αυτό δεν ήταν Ιερουσαλήμ, γιατί μελετούσε δίδεν να γίνη πράγματι καλόγρια, αφού θάσωσε την Τζέννη.

—Όστε είσαι βέβαιη ότι θα επιτύχεις; έπαι ο Γκοντράν χαμογελώντας, όταν ή Λευκή τελείωσε την ομιλία της.

—Βεβαίωτά! —Όραιο! τότε, φώναξε ο Γκοντράν, θαρρώ ότι κανένας από τους δυό μας δεν έχασε τον καιρό του σήμερα.

Και ευχαριστήμενοι και οι δυό από το αποτέλεσμα των ενεργειών τους, χωρίστηκαν για να θέσουν σ' έφαρμογή το κοινό τους σχέδιο.

ΜΙΑ ΕΠΕΙΓΟΥΣΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Είχαν περάσει αρκετές μέρες από την συνάντησι του Ταρντιέ με τον Έρωτευμένο και όμως ο γέρο γραφεύς της Εισαγγελίας άδικα έψαχνε να τον συναντήσει, όπως είχαν συμφωνήσει. Ο Έρωτευμένος είχε καταντήσει άπολύτως δυσχερής.

Και κάθε μέρα που περνούσε, μ' όλο που ο δυστυχος Ταρντιέ έπαιρνε την απόφασι να μιλήσει στον ανακριτή, πάντα το ανέβαλλε.

Όστόσο, επειδή ο καιρός είχε περάσει ο Ταρντιέ έκρινε πως θάταν κουταμάρα εκ μέρους του να μην πάρη την μόνη απόφασι, που του φαινόταν συγχρόνως έντιμη και ώφελιμη ότα συμφέροντά του, καθώς ήλπιζε προαγωγή από την αποκαλιψή αυτή.

Περίμενε λοιπόν μ' άνυπομονήσιν την άφιξη του ανακριτού, αποφασισμένος πια την ημέρα αυτή ν' αναφέρει στον ανακριτή όλα όσα ήξερε.

Και για να σκοτώσει τον καιρό του τακτοποιούσε τα γράμματα της ημέρας, όποτε διαβάζοντας τους φακέλλους είδε ένα που άπευθυνόταν προς τον κ. Μαρσιάλ Μπερέν, ανακριτή, με την ύποσημειωσι στην άριστη γωνία: «Προσωπική και επείγουσα».

Ο γραμματέας κύτταξε τον φακέλλο αυτό με περιέργεια γιατί ήταν πολύ σπάνιο να πάρη στην εισαγγελία ο Μαρσιάλ τέτοιο γράμμα.

Την στιγμή εκείνη έμπαινε ο Μαρσιάλ, που παίρνοντας τα γράμματα, έπαι στον Ταρντιέ:

—Θα σάς φωνάξω σε λίγο. Θα μιλήσω με γιά την υπόθεσι που σκέπτομαι να σάς αναθέσω όπως σάς έχω πη.

—Είμαι στις διαταγές του κ. ανακριτού...

—Καλά, κ. Ταρντιέ, άποκριθηκε ο Μαρσιάλ, ενώ συγχρόνως κύτταξε τα γράμματα.

Εμφανικά το βλέμμα του έπεσε επάνω σ' εκείνο με την ύποσημειωσι: «Προσωπική

και επείγουσα», και τινάχθηκε καθώς έξερε τον χαρακτήρα.

Μπήκε όρμητικά μέσα στο γραφείο του τρέμοντας μήπως μάθι καμμία κακή είδησι. Μόλις όμως διάβασε τις πρώτες γραμμές άφησε στεναγμό άνακουφισέως. Το γράμμα προερχόταν από τον γιαντρώ Βαλενύ.

Ο γιαντρός τον ειδοποιούσε ότι είχε εκτελέσει μ' επιτυχία την έγχείρησι στα μάτια της μητέρας του και ήλπιζε ότι το πολύ σε δέκα μέρες ή Φραγκίσκα Μπερέν θαδύρισκε την όρασί της.

Επίσης τον πληροφορούσε ότι ο πληγμένος μπάμπια Βισέτρ βρισκόταν ήδη στο στάδιο της αναρρώσεως και ότι κι' αυτός σε δέκα μέρες θα μπορούσε να ύποβληθι σε άνάκρισι.

Ο Βαλενύ, άνέφερε ακόμη στο γράμμα του ότι ο πληγμένος, μόλις τούπεσε ο πυρετός, έκαμε διάφορες έρωτήσεις στον νοσοκόμο, που νυχθημερόν καθόταν κοντά στο προσκέφαλό του. Ο νοσοκόμος όμως, σύμφωνα με τις διαταγές που είχε, παρέμενε σιωπηλός πράγμα που έκανε τον πληγόμενο να πέσει κι' αυτός σ' άπόλυτη σιγή.

Επί πλέον, ειδοποιούσε ο γιαντρός τον ανακριτή, ότι ο πληγόμενος μόλις ανέλαβε τις αισθήσεις του, έζητήσε να του φέρον την μπλούζα του και, κάποια στιγμή που νόμιζε πως ήταν μόνος του, έδωσε από την τσέπη της μπλούζας κάτι που, αφού το έφίλησε μ' έδολήσεις ζωηράς χσρας, τώκρυψε μετά σε μια γωνία του στρώματος που είχε ξηλώσει. Όστόσο όμως, δεν μπόρεσε να δη τί ήταν το πράγμα εκείνο.

Αφού με ζωηρή συγκίνησι, διάβασε το αρκετά μεγάλο γράμμα του γιαντρού ο Μαρσιάλ, σηκώθηκε και άρχισε να δηματίζει αρκετά ταραγμένος.

Άρχισε ν' ανησυχί για την κατάστασι της μητέρας του. Και την άνησυχία αυτή την έκαμε μεγαλύτερη ή σκέψις για τον πληγόμενο, που ο δόκτωρ Βαλενύ είχε συγκατατεθή να κρατήσι στο νοσοκομείο του, τόσον ως άρρωστο όσο κι' ως φυλάκιζόμενο.

Και κυριευμένος ο Μαρσιάλ από την συγκίνησι του αυτή που όλοένα γινόταν μεγαλύτερη, άρχισε να συλλογίζεται την θέσι του, όταν ως δικαστής θα βρισκόταν στην άνάγκη να προβή στην αντιπαράστασι της Τζέννης και του μπάμπια Βισέτρ.

Ρίγος διέτρεξε τις φλέβες του στη σκέψη των ήθικων μαρτυριών και της άπελπίσας της Τζέννης. Ενόμιζε πως το μυαλό του πήγαινε να του φύγη!... Πώς θα μπορούσε να κατορθώσι ν' απαλλάξη την Τζέννη, από την βίκη και το σκάνδαλο... Κι' αναγνωρίζοντας τον εαυτό του άνίσχυρο για μια τέτοια πράξι, κυριεύονταν από μανία κι' άπελπισία!... Άγαπούσε όχι πια με την ποίησι των πρώτων έρωτών αλλά με κάποιο είδος σεβασμού για την συμφορά της έργατριάς καθώς έπίσης και με την βασανιστική τύχη ότι έθελά του και τυχαίως συνέτεινε κατά τι στην συμφορά αυτή!...

Εμφανικά θυμήθηκε την συζήτησή του με τον Ντεγκαλά και τις διάφορες υποθέσεις πουκάμε σχετικά με την εξαφάνισι του κόμητος ντέ Μοράν και της κόρης του, της μικρής Λευκής. Και σαν από πράσισημα θυμόταν τον μπάμπια Βισέτρ, τον μυστηριώδη φυτόν άνθρωπο, που χρόνια όλόκληρα έμενε σιωπηλός!...

Με ποιο μέσο θα κατώρθε να τον πείσει να μιλήσι;

Στάθηκε λίγο σκεπτικός και μετά χαμόγελασε ευχαριστημένος. Νόμιζε πως όρρηκε τον τρόπο που θα έπειτύγχανε.

Θα επανελάμβανε με τον μπάμπια Βισέτρ το πείραμα που τόσο καλά είχε έπιτύχει με τον Γκοντράν ντ' Ωμόν.

Ο Μαρσιάλ δεν είχε παρά να κανονίσι εκ των προτέρων την σκηνοθεσία, σε τρόπο που ο μπάμπια Βισέτρ να μπορεί να διαβάσει ένα έγγραφο που θ' άρρηε τυχαίως δίδεν στα χέρια του. Το έγγραφο αυτό θα περιείχε την λεπτομερή περιγραφή σκηνης πυρκαϊάς και φόνου. Κάτι σά

μιά δεύτερη έκδοσι του δράματος του μεγάρου ντέ Μοράν.

Και δέβαινα για την έπιτυχία του πειράματός του ο Μαρσιάλ, έπέμενε στην ιδέα αυτή, άποφασισμένος να περιμένη την τελεία άνάρρωσι του πληγωμένου.

Για να έπιτύχη όμως το σχέδιο αυτό έπρεπε να κατορθώσι ώστε οι ένδιαφερόμενοι για την συγκάλυψι της αλήθειας, να μην ύποψιασθούν τίποτε. Κι' άναμεσα σ' αυτούς ο Μαρσιάλ κατέτασε και τον Γκοντράν ντ' Ωμόν.

Πήρε λοιπόν την απόφασι ο Μαρσιάλ να μη συναντηθι όπωσδήποτε, στο μεταξύ αυτό, με τον Γκοντράν και έσήμανε το κουδούνι του κλητήρος για να δώσι σχετικές διαταγές.

Με μεγάλη του όμως έκπληξι είδε να παρουσιάζει ο Ταρντιέ που όλποντας την έκφρασι του άνακριτού έτοιμάσθηκε ν' άποσπώρη ζητώντας συγγνώμη.

Ο Μαρσιάλ όμως τον κράτησε με μια χειρονομία.

—Αφού είσαθε εδώ, είπε, θα σάς δώσω άμέσως μια άσστασι.

—Είμαι στις διαταγές του κ. ανακριτού.

—Άκούστε, λοιπόν, καλά αυτά που θα σάς πω: Έπιθυμώ για μερικές μέρες και μέχρι ότου έγώ ο ίδιος άποσώρη την διαταγή μου, να μείνη ή πόρτα του γραφείου μου κλειστή σε όλους, εκτός έννοιασι των μελών της εισαγγελίας και των δικηγόρων που θα με ζητήσουν ως ανακριτή. Έπιθυμώ όμως να μη με δη κανένα πρόσωπο ξένο, καταλαβαίνετε; Σας παρακαλώ λοιπόν να δώσετε τις σχετικές διαταγές στον κλητήρα.

—Κατάλαβα, κύριε ανακριτά, άπντησε ο γραφεύς, θα δώσω όλους και δεν θα γίνη εξαίρεσις για κανένα. Μήτε γιά... Ένα όνομα του έρχοταν στα χείλη. Σταμάτησε όμως έγκαιρος, εκφράζοντας με ύπερφυη τον σκέψι του:

—Έξω πράγματι, είπε, ότι ο κ. ανακριτής έχει την συνήθεια να δέχεται, κάθε φορά που παρουσιάζεται ένα πρόσωπο...

—Τον κ. Γκοντράν ντ' Ωμόν;

—Άκριβώς! Έκαμε ο γραμματέας με παράδοξη ταραχή, που δεν διέφυγε τον Μαρσιάλ.

—Λοιπόν, κ. Ταρντιέ, δεν θα έπιτρέψετε την είσοδο και σ' αυτόν όπως και σε κάθε άλλον, μ' έκταλαβασε;

—Μείνετε ήσυχος, κ. ανακριτά.

Ο Ταρντιέ σκούπισε με τρεμάμενο χέρι το μέτωπό του από το όποιο έσταξε ήδη ο ιδρώτας.

Ήταν φανερό ότι ήθελε να έπωφεληθι από την ευκαιρία αυτή για να μιλήσει στον Μαρσιάλ, για τις πληροφορίες που του είχε δώσει ο Έρωτευμένος. Δεν είχε όμως το θάρρος.

Πιέζοντας τέλος τον εαυτό του, κατώρθε με πολλές ύπερφυές και διαταγμούς να διηγήθι ές τον ανακριτή λεπτομερώς ότι ήξερε για την κλοπή του παιδιού και την διάσασί του, κατά τις ύπονοιες πάντοτε που εξέφραζε ο Έρωτευμένος.

—Άλλα ο κλέφτης; ρώτησε ζωηρά ο ανακριτής.

—Τον ξέρω, καθώς σάς είπα.

—Μή τ' όνομά του;

—Μάλιστα! άπντησε σταθερά ο Ταρντιέ.

Έπειτα μιλώντας με σκόπητη δραστήτητα, για να προσλάβει ύφος προέδρου κακοργιοδικείου που έκφέρει καταδικαστική απόφασι:

—Ο ένοχος, όσο κι' αν στέκεται ύψηλά, είτε δεν πρέπει να διαφύγη την δικαιοσύνη. Κι' έν ιδίωσας ν' αναφέρω τ' όνομά του, αυτό έφειλεται στο τί ήθελε να πείσθι ότι το καθήκον καθετί μόνον άνθρωπου είναι να συντείνη στην άποκαλιψή του έγκληματος, όταν μπορεί.

—Τότε, άντεπει ο Μαρσιάλ έπιτακτικά, τίποτε δεν σάς έμποδίζει πια να όνομάσετε τον ένοχο...

—Απαίτώ να μου πητε τ' όνομά του...

—Είπε ο κ. ντ' Ωμόν!

—Ο κύριος Γκοντράν ντ' Ωμόν;

—Μάλιστα, το δεβαί!

Ο Μαρσιάλ τινάχθηκε μ' ένα πήδημα. Και με τα μπράτσα σταυρωμένα στο στήθος και το βλέμμα προσηλωμένο στο πρόσωπο του γραφεύς:

—Θα μου άπαδείξετε αυτά που λέτε κύριε, θα μου τα άποδείξετε και πολύ γρήγορα μάλιστα.

Ο Ταρντιέ υπέμενε χωρίς να σαλεύη το κεσανόβολο βλέμμα του ανακριτού. Άρκείσθηκε ν' άπαντησθι:

—Ο κ. ανακριτής θα μου παραχωρήσι, αν δεν άμφισβήλω, τον καιρό που μου χρειάζεται να δρώ το πρόσωπο που μούδωσε την πληροφορία αυτή.

—Πώς; Δώσατε τόση σημασία σε πληροφορίες που πήρατε από άνθρωπο το όποιο δεν γνωρίζετε καν; Μα αυτό είναι υε γάλη άπερισκέψια, κύριε!...

Ο Ταρντιέ λίγο έλειψε να τ' άχσει. Άποφασισμένος όμως ν' άποδείξη την κανονική του ως ανακριτικού, άντεπει με σταθερότητα που ούτε ο ίδιος δεν περίμενε από τον εαυτό του.

—Δέχθηκα τις πληροφορίες ως καλές,

Ρωσική ΑΓΑΠΗ

Παράξενο διηγημάκι υπό ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

Ο νεαρός Γάλλος Λουσιέν Μπωμόν δεν ήταν καθόλου ρωμαντικός τυπος... Αυτό όμως δεν τον έμποδισε να είναι έρωτευμένος με την πιο όμορφη κυρία του ξενοδοχείου, όπου είχε πάει να ξεκουραστή έναν μήνα.

Η κυρία αυτή ήταν γυναίκα του Σεργίου Πρικώφ, ενός πολύ πλούσιου Ρώσου, με σκληρά χαρακτηριστικά και που δεν χαμογελούσε ποτέ.

Ο Πρικώφ ήταν κάτι περισσότερο από άγριοκος. Άπειρες φορές ή νέα γυναίκα του άναγκάστηκε να φύγη από το τραπέζι, γιατί οι λυγμοί την έπιγναν. Και τότε ο Μπωμόν έσφιγγε τις γροθίες του με λύσσα, για να συγκατάρη την τρελή έπιθυμία που έννοιθε να στραγγαλίσι την Ρωσική αυτή άρκουδα.

Δυό γεγονότα τρομερά έστερέωσαν αυτό το μίσος...

Το δωμάτιό του βρισκόταν κοντά στο διαμέρισμα των Πρικώφ.

Οι τοίχοι ήσαν χονδρόι και ταπεταρισμένοι. Όστόσο, κάπου-κάπου



του φαινόταν πως άκούγε κάτι σαν έναν λυγμό μακρόσυρτο, ένα παράπονο άβάσταχτο. Κι' έπειτα, άλλη μια φωνή βαρεία, που έκδοε το παραπονο όπως οι κοφτές νότες του άκομπανιαμένου στη μελωδία. Ύστερα πάλι το παραπονο γινόταν πιο καθαρό, πιο παραπνοτικό, σε μίαν άτελειωτή γκάμ, με πόνου και ή άνδρική φωνή πιο άπότομη...

—Την κακομεταχειρίζεται!, σκεφτόταν ο Λουσιέν... Άχ! το κήνος! Και να μην μπορεί να την βοηθήσω...

Περνούσε ο έρωτευμένος Λουσιέν πολλές άγρυπνες νυχτες σκεπτόμενος την όραία του.

Το πρώτο από τα δυό γεγονότα ήταν το έξης:

Η όραία Ρωσίδα προτιμούσε τα κλειστά φορέματα, όπως οι περισσότερες Ρωσίδες... Όστόσο όμως, κάποτε, που κατέβαινε με βραδυνή τουαλέττα, ή κάπα της έγλύστρησε κι' έπεσε χαλά.

Ο Λουσιέν Μπωμόν, που έφρόντιζε να βρισκείται πάντα κοντά της, τσα

κίστηκε να την σηκώσει. Μα καθώς την έρριχνε στους ώμους της νέας γυναικας, μια κραυγή του ξεφυγε.

Μια βαθεία ούλη, μια πρόσφατη ούλη έσκίζει την πλάτη, απ' άκρη σ' άκρη.

Η γυναίκα έγινε κατακόκκινη και κατέβηκε γρήγορα τις σκάλες χωρίς καν να τον ευχαριστήσι. Τόση ήταν ή ταραχή της.

Το δεύτερο γεγονός ήταν, που μια φορά, ριχνοντας μια γρήγορη ματιά στο διαμέρισμα των Ρώσων, καθώς ή καμαριέρα έκράτησε λίγες στιγμές από πόρτα άνοιχτή, είδε ένα κνουτό στον τοίχο. Ένα άληθινό ρούσικο μαστίγιο, απ' αυτά που χτυπούσαν άλλοτε τους μουζίκους.

—Το τέρας!, έσκέφθηκε. Ποιος ξέρει ποιά τρομερή ύποχρέωσις την δένει μ' αυτόν! Ποιος ξέρει! Ίσως να φοβάται μην την σκοτώσι.

Και μια βραδυά έγινε το δράμα.

Κάποιος έχτυπησε την πόρτα του. Ήταν μεσάνυχτα περασμένα. Ήταν αυτή!

—Κρύψε με! Θα με σκοτώσι!, είπε άπλά, χωρίς ταραχή, χωρίς άγωνα.

Ο Μπωμόν βγήκε άμέσως στον διάδρομο και ή Ρωσίδα τον άκουσε να χτυπή στο διαμέρισμά τους...

Έπέστρεψε ύστερα από δέκα λεπτά. Ήρεμος, πολύ ήρεμος.

—Τον έσκότωσα! μουρμούρισε. Γιά χατήρι σας έγινε φονιάς. Άλλά τί μ' αυτό; Σας έδωσα την έλευθερία σας!

Άσφαλώς ο δυστυχής Λουσιέν πιατε δεν θα μπορούσε να φαντασθι τί έπηκολούθησε...

Η γυναίκα τον έκτύπησε λίγες στιγμές σαν να μην έκαταλάβαινε τί έλεγε κι' έπειτα με μιάς δρέθηκε όρθια...

—Εσκότωσες! Εσκότωσες τον Σέργιο; Μου σκοτώσες τον Σέργιο; έμουγγρισε μ' έναν λυγμό...

Είδε τόση άπειλή στα μάτια της, που άναγκάστηκε να χαμηλώσι τα δικά του.

—Μά... σάς έκακομεταχειρίζοταν, ήταν βάρβαρος... Κακός... Ένα τέρας!...

—Ίσα-Ίσα, που ήταν ένας σκλάβος μου. Ένα ύποταχτικό ζώο, που δεχόταν όλες μου τις σκληρότητες... Για να τον κάμω να επαναστατήσι, τον έδερνα άπάνθρωπα με το κνουτό. Πονούσε... το έννοιαθα. Μα έπιγνε τον πόνο του στην άπέραντη άγάπη που έτρεφε... Μόνο ύστερα από πολύ μαστίγωμα, ξυπνούσε ο δικός του άνδρις σμός. Και τότε μ' έχτυπούσε κι' αυτός... Άχ, ποσο άπολάμβανα το θυμό του, πόσην ίκανοποίησι έννοιθα αν με χτυπούσε κι' εκείνος, αν τον έβλεπα να γίνεται θηρίο... να φαίνεται πως θέλει να με βασανίσι... έστω να με σκοτώσι, όπως τώρα πριν από λίγο.

Άλλά έγώ έδειχτηκα δειλή... και τον έχασα... Τον έχασα! Έχασα για πάντα την άγάπη μου. Τί θ' άπογίνω τώρα; Μη μένετε κοντά μου, δολοφονέ, σκυληκι, άνανδρε, τιποτένιε!... Φύγετε πριν σας σκοτώσω κι', έγώ έσας... που δε νοιάζεστε τί θα πη! Άγάπη, άφου την σκοτώνετε...

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

α' από τότε με την σκέψι μου έσυγχέθησα τα γεγονότα ώστε να φθάσι σε συμπεράσμα που νομίζω πιθανώτατο.

—Τί συμπέρασμα; ρώτησε ο Μαρσιάλ.

Ο Ταρντιέ έξέθεσε τα γεγονότα που άφωρούσαν τον θάνατο του ντέ Μοράν, τα

έσυγχέτισε με τη διάσασί του παιδιού και με κάποιο ύπαινιγμό παρετήρησε στον ανακριτή πως μπορούσε κανείς να υποθέσι ότι οι δυό υποθέσεις μπορούσαν να συγχωρευθούν σε μίαν μόνη.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Έχασα συνέχεια,

ΠΟΣΟ ΣΤΟΙΧΙΖΕΙ Ο ΣΗΜΕΡΙΝΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Μερικές όμιλητικές ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ

Στις 27 Σεπτεμβρίου 1939, μόλις τρεις εβδομάδες μετά την έναρξη των έχθροπραξιών, ο Άγγλος υπουργός των Οικονομικών, παρουσιάζοντας στη Βουλή τον πρώτο πολεμικό προϋπολογισμό, είπε τα εξής:

«Είτε μακρὸς είτε σύντομος θὰ εἶνε αὐτὸς ὁ πόλεμος, εἶνε δεδιανὸν πὼς ἡ δαπάνη του θὰ εἶνε τρομακτικὰ μεγάλη. Γιατὶ τὰ σημερινὰ συστήματα κατασκευῆς πολεμικῶν εἰδῶν καὶ ἡ μηχανοποίησης τοῦ στρατοῦ, ἐνῶ μεγαλύνουν τὴν ἀποτελεσματικότητά τοῦ στρατοῦ τόσο γιὰ τὴν ἐπίθεσις ὥς καὶ γιὰ τὴν ἀμυνα, αὐξάνουν καὶ τὴν δαπάνη τῆς συντηρήσεώς του».

Ο ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Τὴν ἴδια περίπου ἐποχὴ, ὁ Γάλλος ὑπουργὸς τῆς Ἀμύνης, σ' ἓνα λόγο του ποὺ μεταδόθηκε καὶ ἀπὸ ραδιοφῶνον, εἶπε μεταξὺ τῶν ἄλλων ὅτι τὰ ἐξοδα τῆς Γαλλίας σὲ διάστημα ἑνὸς ἔτους θὰ ἔφθαναν τὰ 400 δισεκατομμύρια φράγκα, ποὺ ἀναλογοῦν ἀπὸ 10 χιλιάδες σὲ κάθε πολίτη, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν δρεφῶν.

Ἡ Γερμανία, ὥς τώρα, δὲν ἔδωσε καμμία σχετικὴ πληροφορία, πάντως ὅμως τὰ ἐξοδα τοῦ πολέμου θὰ εἶνε καὶ γι' αὐτὴν τεράστια. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ στρατιωτικὴ προετοιμασία ἐστοίχισε στὴ Γερμανία, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη χρόνια, 90 δισεκατομμύρια μάρκα, ὅπως ἐδήλωσε ὁ Χίτλερ στὸν λόγο ποὺ ἐξεφώνησε τὴν πρώτη τοῦ περασμένου Σεπτεμβρίου.

Σύμφωνα μὲ μίαν ἀμερικανικὴ στατιστικὴ, ποὺ ἔγινε ἐπὶ τῇ βάσει ἐπισήμων πληροφοριῶν, ὁ πόλεμος στοίχισε καὶ στοὺς τρεῖς ἐμπόλεμους περὶ τὰ 100 ἑκατομμύρια δολλάρια τὴν ἡμέρα. Ποσόν, βέβαια, ἀρκετὰ ὑπερόγκο, ὅχι ὅμως καὶ ὑπερβολικόν.

ΜΙΑ ΣΤΡΑΤΙΑ, ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΧΟΜΕΝΟΥΣ

«Ἄλλως τε, ὁ πόλεμος αὐτὸς δὲν μπορεῖ παρά να στοίχισι δισεκατομμύρια δισεκατομμυρίων. Καὶ γιὰ νὰ πεισθῇ κανεὶς, ἀρκεῖ νὰ σκεφθῇ ὅτι γιὰ κάθε στρατιώτη ποὺ πολεμεῖ σὲ μέτωπο εἶνε ἀπαιτητὴ τὸ ἄλλοι 10 ἕως 13 ἐργάτες σὲ ἐργοστάσιον. Γιατὶ ὁ σύγχρονος πόλεμος γίνεται πρὸ παντὸς μὲ μέσα μηχανικά. Πίσω ἀπ' τοὺς μαχομένους στρατιώτας καὶ τὰ ἐπιτελεῖα πρέπει νὰ φαντασθῶμε μίαν ἀτελείωτη σειρὰ ἐργοστασίων ποὺ ἐργάζονται μέρα καὶ νύχτα γιὰ νὰ τροφοδοτοῦν τὸν στρατὸ μὲ πυρομαχικά, τροφίμα, ρουχισμό, ὅπλα καὶ ἀεροπλάνα.

Δὲν εἶνε εὐκόλο νὰ φανταστῇ κανεὶς τὰ πυρομαχικά ποὺ ἀπαιτοῦνται ἑστῶ καὶ γιὰ μίαν ἀπλὴ ἀμφιμαχίαν. Ἐνα ὀπλοπολυβόλο, σὲ διάστημα δέκα δευτερολέπτων ἐκσφενδονεῖ δόληματα βάρους 30 χιλιogram, ἓνα πολυβόλο 56 χιλιogram καὶ ἓνα ὀμβρόλο χαρακωμάτων 130 χιλιogram.

Τὸ ὅλκον ἑνὸς συντάγματος πεδινῶ πυροβολικῶν (τηλεβόλα, τρακτέρ, πυρομαχικά, ὀπτικά ὄργανα) ἀντιπροσωπεύει μίαν δαπάνη 50 ἑκατομμυρίων φράγκων. Μονάχα δὲ ἓνα τηλεβόλο τῶν 75 στοίχισι 300 χιλιάδες φράγκα.

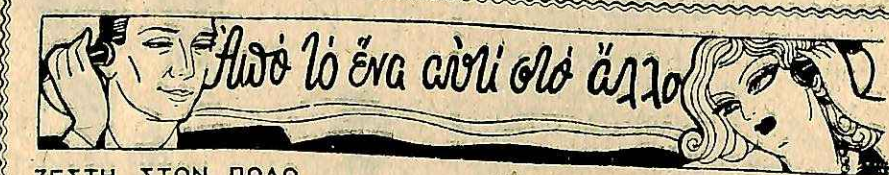
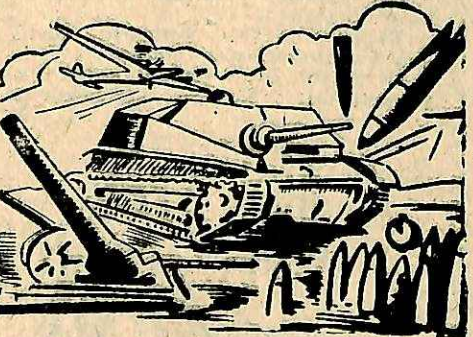
Στὴν προετοιμασίαν μιάς ἐπιθέσεως, τὸ πυροβολικὸ παίζει τὸν σπουδαιότερον ρόλον. Γιὰ νὰ βρεθῇ ὁ στόχος καὶ νὰ καταστραφῇ μίαν ἐχθρικὴ θέσις ἀπαιτοῦνται ἀπὸ 30

500 ἕως 700 δόληματα τῶν 155 καὶ ἀπὸ 700 ἕως 800 δόληματα τῶν 75 γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ προέλθῃ τὸ πεζικὸ χωρὶς νὰ συναντήσῃ τὴν παραμικρὴν ἀντίστασι.

ΜΙΑ ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ

Γιὰ τὴν προετοιμασίαν τῆς γαλλικῆς ἐπιθέσεως τῆς 16ης Ἀπριλίου 1917, ἀπαιτήθηκαν πυρομαχικά 60 χιλιάδων τόνων, ποὺ ἐστοίχισαν τότε 450 ἑκατομμύρια χρυσὰ φράγκα, σύμφωνα μὲ τὴς τιμὰς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Σήμερα ὅμως μὴ παρόμοια ἐπιθέσεις θὰ ἐστοίχιζε δισεκατομμύρια, γιατί ἡ δαπάνη κατασκευῆς πυρομαχικῶν εἶνε πολὺ μεγαλύτερη τώρα παρὰ τότε.

Ἐνα σύγχρονο πολεμικὸ ἀεροπλάνο, ὅπως εἶπε ὁ Ἀγγλος ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, στοίχισι ἀπὸ τρεῖς ἕως ἑπτὰ φορές περισσότερο ἀπὸ τὸ 1918, καθὼς ἐπίσης ἔχουν αὐξηθῇ τὰ ἐξοδα συντηρήσεως καὶ ἐπιδιορθώσεως τῶν πολεμικῶν μηχανῶν. Γιὰ τὴν κατασκευὴ ἑνὸς συγχρόνου ἀεροπλάνου εἶνε ἀπαραίτητες τοὐλάχιστον 9.000 ὥρες ἐργασίας, ἐνῶ ἓνα δομωδωδιστικὸ ἀεροπλάνο ἀπαιτεῖ 18.000 ὥρες. Ἡ κατασκευὴ ἑνὸς ἀεροπλάνου ἀπαιτεῖ τὴν χρησιμοποίησιν 12 ἕως 20 ἐργατῶν. Τὸ ἱ-



ΖΕΣΤΗ ΣΤΟΝ ΠΟΛΟ

Ο Νορβηγὸς ἐξερευνητὴς Βίλναρμονα Στέφανσον σὲ μίαν πρόσφατην μελέτη του ὑποστήριζει ὅτι ἡ περιοχή τοῦ Βορείου Πόλου δὲν εἶνε καθόλου ψυχρὴ, ἀγόνη καὶ σιωπηλὴ, ὅπως βέλουν ἄλλοι συνάδελφοί του καὶ ὅπως πιστεῖται ὁ περισσότερο κόσμος. Τὸ καλοκαίρι πετοῦν στὸν αέρα τοῦ Πόλου δισεκατομμύρια ἐντόμα καὶ ἑκατομμύρια πουλιὰ. Στὴν Ἀρκτικὴ ὑπάρχουν ἀπέραντοι κάμπου, ποὺ γεμίζουν χορτάρια καὶ θάμνους, τὸ δὲ καλοκαίρι φύονται περὶ τὰ 700 εἶδη φυτῶν ποὺ ἀνθίζουν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν χειμῶνα ἡ κατάσταση δὲν εἶνε πολὺ χειρότερη ἀπὸ ἄλλου. Ὑπάρχουν περιφέρειες τῶν Ἡν. Πολιτειῶν ὅπου τὸν χειμῶνα κάνει πολὺ περισσότερο κρύο παρὰ στὶς κανονικὰς ἀκτὲς τῆς ἀρκτικῆς θαλάσσης. Ἐνα καλοκαίρι ποὺ ὁ Στέφανσον εἶμενε στὴν περιφέρειαν τοῦ Πόλου ἡ θερμοκρασία εἶχε ἀνεθί στου 32 βαθμοὺς ὑπὸ σκίαν καὶ ὁ ἐξερευνητὴς ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ τὰ κουνούπια. Καὶ δὲν μπορούμε νὰ μὴ τὸν πιστέψουμε.

ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΗ ΜΥΤΗ

Μερικοὶ ἐπιστήμονες ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ ὁσφρησι εἶνε πολὺ πρὸ ἀνεπτυγμένη στὸς τυφλοὺς καὶ τοὺς κουφοὺς παρὰ σ' ἐκείνους ποὺ ἔχουν ὕλεις τὴς αἰσθήσεως των. Καὶ αὐτὸ τὸ ἀποδεικνύει τὸ ἐξῆς γεγονός:

Στὸ χωριὸ Πάρκερμποργκ τῆς Βιργινίας μένει ἓνας κωφάλογος, κάποιος

διο ἀκριδῶς συμβαίνει μὲ τὰ ἄρματα μάχης.

ΕΚΑΤΟ ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΤΟΝ ΜΗΝΑ !

Ἐνὰς σύγχρονος στρατός, μηχανοποιητὸς καθὼς εἶνε, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ δυνάμει γιὰ νὰ κινήσῃ τὰ μοτέρ του. Ἄν παρῶμε ὡς βάσιν τὸν μέσον ὅρον τῶν 75 ἱππῶν κατὰ μοτέρ καὶ πορείαν 6 ὥρων τὴν ἡμέρα, γιὰ κάθε φορτηγὸ αυτοκίνητο ἡ τάνκ, ἔχει υπολογισθῇ ὅτι γιὰ τὴς 835.000 δόληματα ποὺ ἔχει ἀνάγκη ἓνα τέλειος στρατός, ἀπαιτοῦνται σὲ ἓνα χρόνο ἀπὸ 30 ἕως 40 ἑκατομμύρια τόννοι καυσίμου ὕλης.

Ἐπειτα εἶνε ἡ διατροφή καὶ τὸ ντύσιμὸ τοῦ στρατοῦ.

Ἐνα Σῶμα Στρατοῦ ἔχει καθημερινῶς ἀνάγκη γιὰ τὴν διατροφή τῶν ἀνδρῶν ἀπὸ 80 δαμάλια καὶ 50.000 κουραμάνες. Αὐτὰ ὅμως δὲν ἀρκοῦν. Χρειάζονται ἀκόμη μεγάλες ποσότητες ἀπὸ ὀσπρία, ζάχαρη, καφέ, ἀλάτι, καυσίμη ὕλη γιὰ τὸ μαγειρεῖν κλπ. Ἐνα Σῶμα Στρατοῦ ἐν καιρῷ πολέμου ἀπαιτῆται ἀπὸ 100.000 ἀνδρες, ὥστε χρειάζονται 200.000 καθημερινὰ συσσίτια, τὰ ὅποια πρέπει νὰ εἶναι πάντα κατασκευασμένα ἀπὸ ἐκλεκτὰ ὑλικά, γιατί μονάχα ἐστὶ ὁ στρατός θὰ κρατήσῃ ψηλὰ τὸ ἠθικόν του.

Αὐτὲς εἶνε, μὲ λίγα λόγια, οἱ δαπάνες τῶν τριῶν ἐμπολέμων. Ἄλλα δὲν πολέμου μονάχα αὐτοί. Ἄν υπολογίσωμε καὶ τὰ ἐξοδα τοῦ ρωσοφινλανδικοῦ πολέμου, καθὼς καὶ τῶν κρατῶν ποὺ εἶνε ὑποχρεωμένα νὰ δρίσκονται ἐπὶ ποδὸς πολέμου, οἱ δαπάνες ἀνέρχονται σὲ τεράστιον ποσὸν τῶν ἑκατὸ δισεκατομμυρίων φράγκων τὸν μῆνα. Καὶ ὅμως, κατὰ τὴν κοινήν ἀντίληψιν, ὁ πόλεμος δὲν ἔχει ἀκόμη ἀρχίσει.

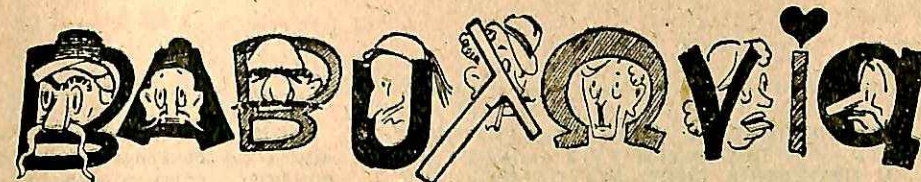
ΑΡΕΙΟΣ

Τῶν Μόσμαν, ποὺ εἶνε προκείμενός μὲ τέτοιαν ὁσφρησι ὥστε ἐξ ἀποστάσεως διακοσίον μέτρων μπορεῖ νὰ μαντέψῃ τὴν παρουσίαν ἑνὸς ἀνθρώπου καὶ νὰ διακρίνῃ ἂν εἶνε ἀντρας ἢ γυναίκα. Ὁ Μόσμαν αὐτὸς ὁσφραίνεται τὸ πετρελαιο ὀσμά καὶ ἂν τοῦτο δρίσκεται σὲ βάθος 300 μέτρων κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἀνεκάλυψε πολλὰς πηγὰς πετρελαίου, τὴς ὁποίας ὑπεδεῖε στὶς ἐνδιαφερόμενες ἐταιρίες, κερδίζοντας ἔτσι μὲ τὴ μύτη του τὸ τεράστιον ποσὸν τῶν 500 χιλιάδων δολλαρίων.

ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ἀπὸ καιρὸ τώρα ἡ Φινλανδικὴ κυβέρνηση ἔλαβε μέτρα γιὰ ν' ἀπομακρύνῃ τοὺς ὁσφρῆεις καὶ τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὴς πολιτείας ποὺ δομωδίζονται ἀπ' τοὺς Ρώσους. Ἡ ἀπομακρυνεὶς αὐτὴ συνεχίζεται καὶ τὴν τελευταίαν ἔγινε πρὸ ἐντονῆ, μὲ τὴν χρησιμοποίησιν ἀεροπλάνων, ἀφοῦ τὰ ἄλλα συγκοινωνιακὰ μέσα ἔγιναν πολὺ ἐπικίνδυνα.

Ἐστὶ, ἔχει συσταθῇ μίαν εἰδικὴ ὑπηρεσία ἀπὸ ἀεροπλάνων ποὺ μαζεύουν τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὴς πολιτείας καὶ τὰ χωρὶς τῆς Φινλανδίας καὶ τὰ μεταφέρουν σὲ οὐδέναιες χώρες. Τὰ ἀεροπλάνα αὐτὰ εἶνε κατασπρά γιὰ νὰ μὴ διακρίνονται ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ καὶ νὰ μὴ διατρέχουν ἔτσι τὸν κίνδυνον ἐπιθέσεως ἐκ μέρους του. Χαρακτηριστικὰ εἶνε ἀκόμη τὰ ὀνόματα ποὺ δόθηκαν στὰ ἀεροπλάνα αὐτὰ, ὀνόματα παρμένα ἀπὸ μικροὺς ἥρωες ποὺ ἀναφέρονται στὴν ἱστορίαν τῆς Φινλανδίας.



Κουδέντες τῆς Συμυρίας

ΚΟΥΔΟΥΝΑΤΙΕΣ



ποὺ ἔχεις.

—Τί θὰ τὸ κάνῃ;

—Καλὲ τοιοι καλέσανε καὶ τοιοι δύο μου κόρες σὲ χορὸ ποὺ θὰ γίνῃ στὸν καφενὲ τοῦ Παρδάκα αὐριο θρόνου, καὶ θὰ πάνε οὕτῃ ἡ παρέα ντυμένοι κουδουνάτοι.

—Ἀ, κατὰλαθα.

—Τὸ λοιπόν, ἡ μιά, ἡ Οὐρανία μου, θὰ ντυθῇ νύχτα. Ἐχει μιά μαύρη ρόμπα ψιλλὴ καὶ ἀγόρασε χαρτί χρυσοῦ νὰ ράψῃ ἄστρα καὶ μισοφύγαγα πουλουδάτα.

—Ὁμορφὴ ποὺ θάναί, μάτια μου!

—Ἡ Ἀλεξάντρα μου δὲν ἔχει τὸ καὶ μόνον τίποτα. Ἡγύρεψα λοιπὸν ἓνα κοντὸ δελουδένιο τῇ Μαργαρετῇ, θὰ βάλλῃ μίαν κόκκινη φοῦστα καὶ τὸ μπρούσανι ποικίμοιο, μίαν ζώνη μὲ πεταλάκια καὶ μίαν κουφία στὸ κεφάλι. Θὰ γίνῃ Βουργάρα.

—Μπράβο! Καλὰ τὸ σκεφτήκατε. Πάω νὰ στὸ φέρω. Μετὰ λίγο, ἡ Ζαμφὼ ἦρθε μ' ἓνα μεταξωτὸ ποικίμοιο φαρδουδάκι.

—Νά! Πάρτο, κόνα Κακουλή μου, μὰ τὰ μάτια σου τέσσερα νὰ μὴ μοῦ τὸ σκίσουνε.

—Καλὲ, ἐννοια σου! Παιδιὰ εἴμαστε νὰ τὸ σκίσωμε;

—Καμμία φορὰ κανέναν χωρὶς νὰ θέλῃ...

Ἡ Κακουλή τὴν καθυσύχασε.

—Αὐριὸ ποὺ θὰ ντυθοῦνε, ἔλα νὰ τοιοι δὴς!

Ἦρθε τὸ ποικίμοιο κι' ἐφυγε διαστικὴ. Ὅλη ἡ γειτονία ἐτοιμαζόταν νὰ πάῃ τὴν ἄλλη μέρα στὸν καφενὲ τοῦ Παρδάκα, ποὺ φατωγαγωγημένος, γεμάτος σημαίες, μυρτίες καὶ φαναράκια, εἶχε ἓνα μεγάλο πανὸ ἀπ' ἔξω.

«Μαὶ γὰρ ὁσφρῆεις ὡς ὁσφρῆεις μετεμψίεσιν»

Εἰσῶδως ἐλευθαίρα. Τὸ θρόνον τῆς ἡμέρας τοῦ χοροῦ εἶχανε μαζευτῇ σὲ σπῆτι τῆς Κακουλῆς ὅλες οἱ γειτονισσες καὶ οἱ κόρες τους ποὺ θὰ πῆγαν νὰ χορεύουν.

Μεταμφιεσμένες κάθε μιά, ὅπως μπορούσε: Μοῖρες, Κολομπίνες, Πιερρότες, Ἀμαλίες, Μεγαρίτισσες, Χανούμισσες, δὲ τι ζήτοῦσε κανέναν στὴν παρέα τῶν ἄλλων.

Ἡ μεγάλη κόρη τῆς Κακουλῆς, μίαν ψιλλὴ, παλαιά, πελάσια σὰν τὸ ἀγαλμα τοῦ Κολοκοτρώνη, ντυμένη μαύρα καὶ χρυσὰ ἄστρα, παρίστανε τὴ Νύχτα.

—Δέ τινε, καλὲ Ζαμφὼ μου.

—Ὁραία, μπράβο, πολὺ πιτυχημένη.

Ποῦ εἶνε ἡ ἄλλη;

—Ἡ Ἀλεξάντρα μου; Νά τινε, ἔρχεται.

Ὅλοι γύρισαν νὰ δοῦνε τὴν Βουργάρα, ποὺ τὰ μαλίκια τοῦ μεταξωτοῦ ποικίμοιο τῆς ἐκρέμονταν μακριὰ ὡς τὰ γόνατα.

Σιγὰ - σιγὰ ὅλες ἐφυγαν.

—Κορίτσια, ὦρα εἶνε νὰ πηγαίνετε, εἶπε ἡ μάνα. Ἄν πάτε ἀργά, δὲ θὰ δρῆτε καθαλιέρο νὰ χορεύετε. Ὑστερα, φοδοῦμαι νὰ μὴν ἔρχῃ ὁ μπαμπὰς σας καὶ τὸ πάρῃ χαμπάρι.

—Δὲν τοῦ τῶπες; ῥώτησε ἡ Ζαμφὼ.

—Ποῦ νὰ τοῦ τὸ ποῦμε! Ὅα μὰς πετρώση. Τοῦπα μονάχα πῶς θὰ πάνε στὴν ἀξιοδρόφη μου, ποὺ ἔχει τραπέζι.

—Δὲν ἦκανε καλὰ, εἶπεν ἡ Ζαμφὼ.

—Καὶ μὲν Ζαμφὼ. Δὲν τὸν ξέρεις τὸν Παντελῇ. Ὅσους πῶς εἶνε σὰν τὸν ἀντρα σου, πέσε πῆττα νὰ σὲ φάω; Αὐτὸς εἶνε ἀράβμος. Νὰ μάθῃ πῶς θὰ πάνε νὰ χορεύουνε στὸν καφενὲ, θὰ μὰς κάνῃ σκία-ἐτία ἐδῶ μέσα.

—Εἰμ' τότες φύγετε, κορίτσια!

Τὰ κορίτσια σηκώθηκαν καὶ ὄγχαν ἔξω. Ἡ μάνα τους καὶ ἡ Ζαμφὼ τὴς συνώδεσαν λίγο.

—Καλὴ διασκέδασι!, φώναξε ἡ Ζαμφὼ καὶ τραβῆξε γιὰ τὸ σπῆτι τῆς.

Μόλις ἔστριψε τὴ γωνία ἡ Ζαμφὼ, ἓνας ἀνθρώπος σὲ κέφι λιγάκι, παρὰ λίγο νὰ πῆσῃ ἐπάνω τῆς:

—Κόνα - Ζαμφὼ, γειά σου! Ἐσὺ 'σαι:

—Καλὲ μαστρο - Παντελῇ μου, μὲ τρώμαξες. Ἦμουνε σπῆτι σου.

—Ἀλήθεια! Ἀπόψε ἦπαμε κάτι παραπάνω. Ἀποκρῆθ ἄλεις.

—Βέβαια. Πρέπει κανέναν νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἀποκρῆθ. Γι' αὐτὸ κι' ἐκεῖνα τὰ καὶ μὲν τὰ κορίτσια σου ἦδγαν ἀπόψε καὶ πάνε λίγο νὰ χορεύουνε.

Ὁ Παντελῇς γούρλωσε τὰ μάτια.

—Δὲν πάνε δὰ μακριὰ. Ἐδωκανὰ στὸν καφενὲ τοῦ Παρδάκα. Εἶνε οὕτῃ ἡ γειτονία. Ντυθήκανε, κουδουνάτοι, ἡ Οὐρανία Νύχτα κι' ἡ Ἀλεξάντρα Βουργάρα! Ὁμορφες ποὺ ἦταν, νὰ μὴν ἀδασκαθοῦνε.

Καλὴ νύχτα μαστρο - Παντελῇ μου, ἡ κόνα - Κακουλή τώρα πάει σπῆτι τῆς.

Ὁ μεθυσμένος πατέρας τῶν κοριτσιῶν ἀλλάξε διεύθυναι καὶ τραβῆξε κατὰ τὸν

—Πρῶι - πρῶι, ἡ Κακουλή χτύπησε τὴν πόρταν τῆς Ζαμφῶς μ' ἓνα ποικίμοιο κου-

ρελισμένο σὲ χέρι.

—Πάρ' τὸ, μαρή, τὸ ρημαδιασμένο σου!

Κοιμάτια, τῆσανε καὶ τοιοι δύο μέσα σὲ ξένο μαγαζὶ ὁ μπαμπὰς τῶς. Μωρὴ, δὲν ἦφοδῆθηκε τὸ Θεὸ νὰ τοιοι καταδῶσης, σκύλα;!!

—Ἄγου! Κι' ἐγὼ τῶπα γιὰ καλὸ ἡ κακομοῖρα γιὰ νὰ μὴν τὸ μάθῃ ἄξανα! Ἄκου τοῦ λαλοῦ καλὸ, νὰ σὲ δρίσῃ καὶ νὰ φύῃ!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Τὰ δάσανα τοῦ Καραμπέτ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

Σουρπουτίτσα πολὺ ἀγαπᾷ ἐμένα.

Σήμερα εἶπε:

—Καραμπέτ, ἔχτες βί-

ζιτο ἦκανα, Κιρκὸρ Ἰσπίτι

ἡπῆγα, Βιλκινὴ ἀδρεφῇ

του νὰ ντῶ. Ἀμὰ ἀντρε-

φῇ του ἐκεῖ ντὲν ἦταν.

Κιρκὸρ μοναχὸς τοῦ ἦδρα.

—Ἐ, καλὰ, ὕστερα!

—Ὑστερα Κιρκὸρ

μπουλασικλὴ ἐμένα ἦκα-

νε, κόρτε ἦτελε, ἀγαπη-

μένος ἦτελε.

—Ζαί, βαί, ἐτεψίξ' ἄν-

τρωπος! Ἐσὺ τί εἶπες

αὐτόνε;

—Ἐγὼ, ντροπῆς πράματα εἶπα ντὲν τέ-

λω. Κάτσε ἦσυχ, Κιρκὸρ. Αὐτὸς μιλῶ-



Τὸ λακρινιὶ τοῦ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ ΕΞΗΓΗΣΙΣ



Πῆρα τὸ γράμμα σου, (Καίτι, κι' εἶδα τὰ «ποῦ» καὶ «πῶς» καὶ «τί» ποὺ γράφεις μέσ' στὴν

Κι' ἀπὸ τὰ θεοπάλαβα τὰ λόγια σου, κατὰλαθα, πῶς μοῦ δηγιέσαι σκάρτα.

Κι' αὐτὰ στὰ λέω, ἐπει- (δὴς) μέχρι στιγμῆς, σοῦ τῶπα

νὰ μὴ ρωτᾷς ποῦ πάω, (κάρτα) κι' ἂν ἔχω κι' ἄλλους ἐ- (ρωτες)

καὶ νύχτες ἀξημέρωτες τὰ πίνω καὶ τὰ σπᾶω.

Κι' ἂν θέλῃς, πάλι, κι' ἐπιμὲ— νὰ μάθῃς νέα γιὰ τὰ με ὀρθά, στὰ λέ—καὶ ντῶιπρα, πῶς ἐπρόχθες ξεθάρρεψα ἀλλ

ΜΙΑ ΝΕΑ ΖΗΤΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ...

Όλη η Αμερική συζητεί σήμερα για την παράδοση περιπέτειας μίας ώρας και μίας Λεόνας Ζαϊού.

Κουρασμένη όπως ήταν από τη ζωή που έζησε και άηδιασμένη από τις απολαύσεις που της προσέφερε, έδημοσίευσε μία μέρα στις εφημερίδες την ακόλουθη άγγελη:

«Νέα, κουρασμένη από την κοσμική ζωή, ζητάει κάτι που θα μπορούσε να της δώσει την περιπέτεια ή τη δράση. Είπε πρόθυμη να συνοδεύσει έναν κυνηγό ή επιστήμονα σε μακρινά μέρη. Θα ήταν ακόμη εις θέσιν να χρηματοδοτήσει την επιχείρησή της».

«Επειτα απ' αυτή την περίεργη άγγελη, η μίς Ζαϊού έπεριμενε χωρίς μεγάλη έλπίδα τα αποτελέσματα, γιατί και η έλπίς ακόμη την είχε εγκαταλείψει».

ΚΑΤΑΓΙΣΜΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

Ενόμιζε ότι ήταν τελείως άπιστο να λάβει απαντήσεις στην άγγελη της, αλλά σ' αυτό έκανε μεγάλο λάθος. Γιατί, σε λίγο, άρχισαν να της φέρνουν το ταχυδρομείο της μέσα σε δολοκλήρους σάκους. Ποτέ άσπρη του κινηματογράφου δεν έλαβε τόσο πολλά γράμματα. Σε δύο ημέρες είχε λάβει περισσότερα από πέντε χιλιάδες!

Ανάμεσα σ' όλον αυτό τον καταγισμό, η μίς Ζαϊού ένοιωσε και πάλι την απογοήτευσή και την αποθάρρυνσή να την κυριεύουν. Γιατί οι περισσότερες από τις επιστολές που άνοιξε προέρχονταν ή από τρελούς ή από τυχοδιώκτες, που έννομιζαν ότι είχαν βρή την ευκαιρία να εκμεταλλευθούν την ευπιστία μίας πλουσίας νέας.

Τέλος, έπειτα από πολλόν κόπο, η μίς Ζαϊού κατώρθωσε να ξεχωρίσει καμμία έκταστη επιστολή, που της έφάνηκαν σοβαρές και αξιοπρόσεχτες.

Ανάμεσα απ' αυτές, η νεαρά Αμερικανίδα κατόρθωσε πάλι να ξεχωρίσει μίαν επιστολή, που προερχόταν από έναν φυσιοδίφη, ασχολούμενο με τη λήψη κινηματογραφικών ταινιών, επιστημονικού περιεχομένου.

«Είμαι 39 ετών, έγραφε ο άνθρωπος αυτός και ενδιαφέρομαι από πολλά χρόνια για τα άγνωστα ζώα άρισμένων έξωτικών περιοχών και ιδιαίτερα για τα έντομα. Από άρκετον καιρό τώρα, προσπαθώ να οργανώσω μίαν αποστολή για να κινηματογραφήσω μερικά είδη έντομων της Νέας Γουινέας. Εάν επιθυμήτε κτλ.».

Η πρότασις αυτή ήταν άσφαλώς τελείως διαφορετική από όλες τις άλλες που της έκαναν οι επιστολογράφοι της και που άφωρούσαν κυνήγια τίγρεων, ελεφάντων, φαλαγγιών, ανεύρεσιν κρυμμένων θησαυρών κτλ.

Γι' αυτό, η επιστολή του φυσιοδίφου έκίνησε ιδιαίτερος την προσοχή της μίς Ζαϊού. Ο άνθρωπος που την υπέγραφε λεγόταν Μίλλερ.

Η ΕΚΠΑΝΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΜΙΑΣ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΟΣ.— Η ΠΡΟΣΦΥΓΗ ΣΤΙΣ «ΜΙΚΡΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ».— Η ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΕΝΟΣ ΦΥΣΙΟΔΙΦΟΥ.— ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΣ ΕΡΩΣ.— Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΓΟΥΙΝΕΑΣ ΠΟΥ ΜΕΤΑΒΑΛΛΕΤΑΙ ΞΑΦΝΙΚΑ ΣΕ ΚΟΛΑΣΙ.— ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΚΑΝΝΙΒΑΛΩΝ.

Η Λεόνα απέφασκε τότε να του άπαντήσει και τον παρεκάλεσε να την επισκεφθή στο ξενοδοχείο «Αστωρ», όπου έμενε.

Ο ΝΕΑΡΟΣ ΦΥΣΙΟΔΙΦΗΣ

Ο φυσιοδίφης δεν έδράδυνε να παρουσιασθή. Ήταν πολύ συμπαθητικός και από την πρώτη στιγμή έκέρδισε την εμπιστοσύνη της μίς Ζαϊού.

Αμέσως κατεστρώθη το σκέδιον της επιχειρήσεως και άρχισαν οι αναγκαίες προετοιμασίες.

Η μίς Ζαϊού και ο Μίλλερ, αφού συνεκέντρωσαν τα απαραίτητα τρόφιμα και έφωδιάσθηκαν με τα απαιτούμενα όπλα και μηχανήματα, ξεκίνησαν ένα πρωί για τη Γιάδα.

Αλλά ένα γεγονός, έντελώς άπρόοπτο, συνέβη κατά την διάρκεια του ταξιδίου. Η μίς Ζαϊού που ήταν κουρασμένη από όλους και από όλα, άντελήφθη ξαφνικά ότι είχε άγαπήσει τον σύντροφό της. Ο Μίλλερ ήταν γι' αυτήν ο ιδεώδης τύπος του άνδρος, που είχε

πάποτε όνειρευθή.

Από το άλλο μέρος και ο νεαρός φυσιοδίφης δεν είχε μείνει άσυγκίνητος από τα θέληγτρα και έτσι, όταν έφθασαν στη Γιάδα, απέφασαν να πανδρευθούν.

Αυτό όμως δεν τους έμπόδιζε να πραγματοποιήσουν το άρχικό τους σχέδιο. Έναύλωσαν, λοιπόν, ένα μικρό άτμόπλοιο και άρχισαν να άνεβαίνουν τον ποταμό Μαρώκ.

Οι έργασίες άρχισαν σε λίγο. Η κυρία Μίλλερ έβροθύσε το σύζυγό της στην άνεύρεσι των σπανίων έντομων, τα όποια ήθελε να κινηματογραφήσει και οι μίνες έπερνούσαν χαρούμενοι και εύτυχισμένοι.

Η έπιτυχία της αποστολής έφαινόταν έξησφαλίσμένη και η νεαρή Αμερικανίδα ήταν κατενθουσιασμένη για την ώρα έμπνευσις που είχε και στην όποια άφειλε τη σημερινή εύτυχία της.

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ

Αλλά τα πράγματα δεν άργησαν ν' αλλάξουν.

Οι Ιθαγενείς της Νέας Γουινέας είχαν διατηρήσει μερικές συνήθειες καννιβαλισμού στα μέρη όπου έμενε η μικρή άποστολή.

Ένα βράδυ, ένας από τους άνθρώπους που συνάδευαν το νεαρό ζεύγος έκαμε το σφάλμα να άπομακρυνθή άρκετά άπό τους συντρόφους του. Την άλλη μέρα, βρήκαν το πτώμα του χωρίς κεφάλι.

Από τη στιγμή αυτή, ο παράδεισος της κυρίας Μίλλερ είχε μεταβληθή σε άληθινή κόλασι. Δεν έτολμούσαν πιά να κάμουν ούτε ένα βήμα μακριά από τη σκηνή τους.

Όστόσο, οι δύο σύζυγοι ήσαν άποφασισμένοι να φέρουν εις πέρας το έργο που είχαν άναλάβει.

Έξακολούθησαν, λοιπόν να άνεβαίνουν τον ποταμό και τέλος βρέθηκαν άνάμεσα σε μιά φυλή άγρίων Μαρίντ, που είχαν τη φήμη καννιβάλων.

ΤΟΥ ΠΡΟΣΦΕΡΑΝ ΤΟ ΘΡΟΝΟ

Τους έκαμαν όμως καλήν άποδοχή και τους έδωκαν άφθονα τρόφιμα.

Αλλά, έπειτα από μερικές ημέρες, η φυλή των Μαρίντ έξεστράτευσε έναντιόν μίας άλλης γειτονικής φυλής και τότε ο άρχηγός τους υπέκρεωσε τον Μίλλερ να λάβη και αυτός μέρος στην έκπαρτεία και μάλιστα να συμπεριφερθή ως καννιβάλας. Διαφορετικά, του έδήλωσε ότι θα τον άτεκεφάλιζε, καθώς και όλους τους συντρόφους του.

Ο Μίλλερ άναγκάσθηκε να άποκύψει και έγύρισε φέρνοντας τρεις κεφαλές έχθρών των Μαρίντ.

Αλλά οι περιπέτειες του νεαρού ζευγαριού δεν έτελείωσαν στο σημείο αυτό. Γιατί, κατά τη μάχη, ο άσπίλευς των Μαρίντ είχε σκοταθή και οι ύπηκοοί του έπέμεναν να τον διαδεχθή ο Μίλλερ στο θρόνο.

Ο φυσιοδίφης κατόρθωσε με πολλόν κόπο να άποκρούση την τιμητική αυτήν προσφορά και έπειτα από λίγον καιρό ξαναγύρισε μαζί με τη σύζυγό του στην Αμερική.

ΜΟΥΙΣ ΤΖΕΦ

ΕΒΡΑΙΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΛΙΡΕΣ Ή ΦΡΑΓΚΑ;

Ο Μποχώρ τηλεγραφεί στον πατέρα του:

«Άρραβωνιάσθηκα. Προίκα δέκα χιλιάδες. Ζητώ εύχην σας».

Ο πατέρας του άπαντά:

«Η προίκα σε λίρες ή σε φράγκα;»

Ο Μποχώρ του τηλεγραφεί και πάλιν:

«Λίρες».

Ο πατέρας του τότε σπεύδει να του τηλεγραφήσει:

«Συγχαρητήρια!».



Όχωρισμός

Τ' άχεις όλα έτοιμα; Άληθινά, έπιθεώρησε τις βαλίτσες του.

Πήρες φανέλες; Όλες σου τις φορεσιές;

Άνοιξε τη ντουλάπα και σταμάτησε. Τα άδεια κρεμάστρια της έκοψαν την άναπνοή... Καί θα περνούσαν τρεις μήνες πριν ζωντανέψουν τα πράγματά του πάλι αυτά τα συρτάρια. Τρεις δολοκλήροι μήνες και να είνε παντρεμένοι λιγώτερο από έναν χρόνο.

Στράφηκε σ' αυτόν μ' έναν λυγμό.

—Άγάπη μου, δε μπορώ να το άποφέρω.

—Δε θα σου φανή ο καιρός.

—Δε θα μου φανή;

Της χαμογέλουσε μ' ένα ύφος γεμάτο έπιείκεια και συγκατάβασι, όπως συνήθιζον οι μεγάλοι να χαμογέλανε στα παιδιά.

Εσφίξε η γυναίκα τις γροθιές της.

«Μούρχεται να σε σκοτώσω, σκέφθηκε. Να στέκης έτσι ψηλός, έναβός, άπαθής, και να χαμογέλεις...»

—Βέβαια, έπτε δυνατό, για σένα είνε μοναχά μιά περιπέτεια.

—Μα είνε σπουδαία τύχη, δεν καταλαβαίνεις;

—Ξέρω, ξέρω...

Τον δέκοψε άνυπόμονα, γιατί δεν μπορούσε να τον ξανακούση να της λέη ότι ήταν τύχη πρωτοφανής, νέος αυτός είκοσιεπτά ετών να σταλή από το Λονδίνο για να διοργανώση ένα άποκατάστημα στη Νέα Υόρκη.

Ήταν Άγγλος, βέβαια, με τα όλα του, άφογος, άδιάπραστος. Τί της ήλθε να τον άγαπήσει; Άυστραλή αυτή, δεν έβρισκε κανέναν πατριώτη της; Δεν είνε τόσο άφωγα πολιτισμένοι οι άνθρωποι στην Άυστραλία, αλλά είνε τουλάχιστον ζωντανοί.

—Έλα γρήγορα, έπτε άπότομα, δεν έχωμε καιρό.

Ο Φρέντυ έκλεινε τη βαλίτσα του. Αλλά το άπότομο ύφος της του άκανε έντύπωσι. Έδιστσε μιά στιγμή, έπειτα ήρθε κοντά της κι' άκούμπησε τα χέρια του στους ώμους της.

—Άκουσε, κοιτά!

Προσπάθησε να τραβηχθή. Δεν ήθελε να την χαϊδέψη τώρα.

Ήταν πολύ άργα.

—Άσε με, έπτε, δε τελειώνωμε τις βαλίτσες.

Τα χέρια του την έσφίξαν δυνατά.

—Δε θ' άποχαιρετιστούμε έτσι.

—Άγωνίστηκε μάταια. Ήταν λεπτοκαμωμένη, κι' αυτός τόσο δυνατός, που μπορούσε να την κρατήσει με το ένα του χέρι. Με το άλλο χέρι της έσώκωσε το σαγόνι, άναγκάζοντάς την να τον κυττάξη.

—Νομίζεις πως είμαι χαρούμενος εγώ; ρώτησε σιγά.

Η φωνή του έτρεμε, τα μάτια του έλαμπαν.

—Νομίζεις πως δε θάδινω την ψυχή μου για να σε πάρω μαζί μου; Νομίζεις πως αυτή δεν είνε η πιο δυστυχισμένη στιγμή της ζωής μου;

—Ό, άγάπη μου, άλήθεια;

—Η φωνή του ήταν βαθιά, θερμή. Δε μπορούσε να της λέη

φέματα. Την άγαπούσε. Της έπτε ακόμα:

—Νομίζεις πως δε θα μου λείπης κάθε μέρα;... κάθε στιγμή;

«Ακόμα μιά λέξη του και δε θα βαστάζω, συλλογιζόταν η Βαρβάρα. Θ' άρχισω να του λέω πόσο τον άγαπώ. Και δεν πρέπει. Αυτός πρέπει να μου το πη».

Τα χέρια του την έσφίξαν πιο πολύ. Της ψιθύριζε στο αυτί λέξεις γεμάτες λατρεία.

—Άγάπη μου, μωρμούρισε η γυναίκα, άγάπη μου!

Στο άδειανό σπiti

Ηταν τέσσερις το άπόγευμα. Μιά γλυκειά μέρα του Σεπτέμβρη. Ο ήλιος έγερνε κατακόκκινος επάνω από τις στέγες.

Όταν, γυρίζοντας από το σταθμό, η Βαρβάρα άνοιξε την πόρτα της, τα πόδια της έλύγισαν. Το μικρό τους διαμέρισμα ήταν σε μιά θλιβερή άκαταστασία!... Φαινόταν σα νατάν δόλοτα άδεια. Κι' όμως κάθε γωνία ήταν γεμάτη από τη θύμισή του.

—Τί θα γίνω μόνη; άναστενάξε η γυναίκα.

«...Άγάπη μου, έκάθησε κι' έγραψε, δε θα μπορέσω να το βαστάζω. Ό, Φρέντυ, Φρέντυ, αν ήξερες πόσο άδειο είνε το σπιτάκι μας χωρίς εσένα!».

Κι' όλος αυτός ο πόνος άδικα. Αυτή η σκέψις της έφερνε τρέλα.

Από μιά περηφάνεια μονάχα. Γιατί θα μπορούσε περήφωνα να ζητήσει από τον πατέρα της λεπτά για να πάη κι' αυτή στη Νέα Υόρκη. Αλλά ήξερε πως ο άντρας της θα γινόταν έξω φρενών. Όταν της έπρότεινε να την παντρευθή, δεν τη ρώτησε πόσα έχει. Έκανε το λογαριασμό με βάσι το μισθό του, χωρίς ν' αντιλαμβάνεται πως για τα φορέματά της μόνο ζώδεις τουλάχιστον το μισό από το ποσόν που είχε αυτός για μισθό.

Ο πατέρας της έσυμπλήρωνε τα κενά χωρίς να το παίρνει είδησι ο Φρέντυ. Καμμία διαφάνεια ένα χρόνο που ήσαν παντρεμένοι. Μοναχά το ύφος του το άδιάπεραστο... Της έδενε κι' αυτής τη γλώσσα. Ποτέ δεν κατώρθωσε να του άνοιξη την καρδιά της. Στο χαρτί όμως ήταν πιο εύκολο.

«...Άγάπη μου, έγραψε, να μπορούσες να διαβάσεις στην καρδιά μου, να ίδης τί σκέπτομαι...».

Ενα χτύπημα στην πόρτα της την έκανε να σταματήσει. Μιά εύθυμη συντροφιά ώρμησε στο δωμάτιο. Πέντε-έξη άνθρωποι μ' έπι κεφαλής τη Μάρθα Μάρκ, τη φίλη της.

—Δεν δέχομαι άντίρρηση, έφώναζε αυτή.

Βαρβάρα, θάρρης μαζί μας! Θα γλεντήσωμε. Ποιον δεν ξέρεις από τη συντροφιά; Ο κύριος Φάρτζον... η δεσποινίς Σίμονς...

Η Βαρβάρα δεν άκουγε τις συστάσεις. Έκυτόταξε έναν άντρα που τον έγνώριζε από τις έφημεριές.

Ήταν ψηλός, μελαχροινός, με μαλλιά μακριά, κυματιστά. Τα μάτια του όμως την έμαγνητίζαν, πολύ σκοτεινά, ύγρα, βαθούλα, με μίαν έκφρασι κουρασμένη μαζί και γεμάτη ζωή.

—Είμαι βέβαια, έπτε τελειώνοντας τις συστάσεις η Μάρθα, πως κι' αν δεν τον γνωρίζεις προσωπικά, δεν είνε άνάγκη να σου παρουσιάσω τον κύριο Λάιτον Σάιμονς.

«Ένα τηλεφώνημα στις δύο το πρωί

Πραγματικά όλοι έγνώριζαν τον άθλητή Σάιμονς. Πότε με τα όκι, πότε στο δολάν, άλλοτε σε κολυμβητικούς άγώνες. Είχε άποκτήσει μιά δική του προσοχή, χωρίς σε έντακτη δουλειά, σε άφάνταστη προσπάθεια και στην έλκυστική του φυσιογνωμία.

Τον έκυτόταζε μαγνητισμένη η Βαρβάρα. Έκείνος της έριξε μιά γρήγορη ματιά. Έπειτα, έπτε με φωνή κυριαρχική:

—Να πάμε στο Σάν-Μάρκο.

Στο δρόμο, όταν συζητούσαν πως θα μπούνε στ' αυτόκίνητα...

—Εσείς νάρήτε μαζί μου, έπτε ο Λάιτον στη Βαρβάρα.

Όδηγούσε ο ίδιος με μιά ταχύτητα που θα την έτρόμαζε σ' άλλη περίπτωση.

Τώρα όμως ένοιωθε ένα παράξενο συναίσθημα άσφαλείας κοντά του.

Όταν έκάθησαν να φάνε, της έπτε κοφτά:

—Εσείς θα καθήσετε κοντά μου. Άφήστε τους άλλους να βρούνε τις θέσεις τους.

Ήταν δύο μετά τα μεσάνυχτα όταν την έφερε με το αυτόκίνητο στην πόρτα της.

—Παράξενο, της ψιθύρισε σφίγγοντάς της το χέρι. Πριν έξη ώρες να μην ξέρω πως υπάρχεις!...

Όταν μετά μισή ώρα έκάθησε στον καθρέφτη της κι' άρχισε να χτενίζεται για βράδυ, κουδούνισε το τηλέφωνο. Πεταχτηκε θυμαμένη. Ποιος τηλεφωνούσε τέτοια ώρα; Μιά γελαστή φωνή ή άκούστηκε:

—Μήπως σάς ζήτησα; Ήθελα τόσο να σας πω τί ώραίκα που πέρασα στη συντροφιά σας. Πρέπει τώρα να γνωριστούμε πιο πολύ. Φεύγω αύριο για όκτώ μέρες. Θα ξαναρθώ σε μιά βρομάδα, την Τρίτη. Θέλετε να φάμε μαζί την Τρίτη το βράδυ; Μη μου άνηθήτε τώρα. Θα σας ξανατηλεφωνήσω την Τρίτη. Καληνύχτα.

Δεν της έδωσε καιρό να πη ούτε μιά λέξη. Έκυτόταξε βουβή το άκουστικό. Στο γραφείο της δρισκόταν το άρχινισμένο γράμμα. Της έφάνηκε πως έπέρασε ένας αιώνας από τότε που το είχε άρχισει. Πως θα το τελείωνε; Να του γράψη άπλά:

«Θέλεις ή δέν θέλεις, πιστεύεις πώς αση τη στιγμή, δυόμιση μετά τα μεσάνυχτα, μου τηλεφώνησε ο Λάιτον Σάιμονς;».
«Αλλά θάπρεπε τότε να τού τα εξηγήση όλα. Καλύτερα να τελειώση διαφορετικά:»
«...Αγάπη μου, πρέπει να κλείσω τὸ γράμμα. Εἶνε ἀργά. Ἡρ-θε ή Μάρθα κι' ἐπέμεινε να πάω μαζί της σέ κάποια διασκέδασι. Ποιον νομίζεις πώς ἐγνώρισα ἐκεί; Τὸν Λάιτον Σάιμονς.»

Ἴσως μᾶς ὠφελήση ὁ χωρισμός

Ἄ ἐκα μέρες ἐπέρασαν. Στὸ δωμάτιο ἐνὸς ξενοδοχείου στή Νέα Ὑόρκη, ὁ Φρέντυ Σέρλαντ ἔδενε τὴ γραβάτα του. Τὸν εἶχαν καλέσει σ' ἓνα ἐπίσημο γεύμα. Ἐπρεπε νὰ κάνει καλὴ ἐντύπωση ἂν ἤθελε νὰ τελειώση εὐκόλα τὴν ἀποστολὴ του.
«Μὰ μποροῦσε νὰ ἦταν κι' ἡ Βαρβάρα ἐδῶ!».
Δέν θὰ ἦταν νευρικός ἂν τὸν εἶχε κοντά του. Ἡζερε πάντα νὰ φορῇ μὲ ψυχραιμία στὸν κόσμο αὐτῇ. Ἀς μποροῦσε νὰ ἦταν ἐ-δῶ!... Καὶ θὰ μποροῦσε! Αὐτὴ ἡ σκέψις τούφερνε τρέλλα. Θὰ ἦταν τόσο ἐυκόλο. Μοναχὰ νὰ τὴς ἔλεγε: «Ἀγάπη μου, δέν ἔχω λεφτά νὰ σέ πάρω μαζί μου. Ἀλλά τὸ θέλω τόσο. Δέ θὰ μπο-ροῦσε νὰ μᾶς βοηθήσῃ ὁ πατέρας σου;... Κι' ὅμως δέν τὴς τὸ εἶπε. Ἀπὸ μιά κουτὴ υπερηφάνεια. Ὅπως δέν τὴς μιλοῦσε ποτὲ γιὰ τίς δουλειές του. Ἐπειδὴ εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς αὐτὴ θα-ροῦταν. Κι' ἔτσι, ἡ δουλειά του, ὁ κόσμος ποὺ ἀπασχολοῦσε τὴ μισὴ ζωὴ του, τὴ μισὴ ψυχὴ του, ἔμενε ἀγνώστος γι' αὐτὴν. Σ' ἓνα γράμμα ὅμως, ἦταν πιὸ εὐκόλο νὰ τὴς τὸ πῇ.

Ἡταν τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα ὅταν ἐγύρισε ὁ τὸ ξενοδοχεῖο του. Τὸ γράμμα τὴς τὸν ἐπερίμενε. Ἐδιάβασε τίς πρώτες λέξεις.
«Ἀν μποροῦσε νὰ διαβάσης μέσα στήν καρδιά μου...»
Χαμογέλασε μὲ συγκίνησι. Ἐκάθισε κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ:
«Ἀγάπη μου, θάθελα τόσο νὰ ἦσουν ἐδῶ ἀπὸψε! Μὲ εἶχαν καλέσει σὲ δείπνο. Ἐπρόκειτο νὰ συζητηθῇ μὴ σπουδαία ὑπό-θεσις...».

Ἡ πέννα του ἔτρεμε. Ἀρχισε νὰ τὴς γράφῃ λεπτομέρειες γιὰ τὴ δουλειά του. Καὶ γράφοντας συλλογιζόταν:
—Ἴσως μᾶς ὠφελήσῃ ὁ χωρισμός. Ἴσως ἀνοίξωμε πιὸ πολὺ τὴν καρδιά μας ὅ ἔνας στὸν ἄλλον.

Δύο γράμματα

Κ ρατοῦσε τὸ γράμμα του στὸ χέρι, μὲ τρεμουλά. Τὸ ἀνοίξε. Τὰ μάτια τὴς ἔπεσαν στὶς πρώτες φράσεις:
«Νὰ ἦσουν κι' ἐσύ κοντά μου!...»
Ἀναστένανε εὐτυχισμένη κι' ἐξακολούθησε νὰ διαβάξῃ.
Σὲ λίγο ὅμως ἐδίστασε. Τί τὴς ἔλεγε; Γιὰ δουλειές, ὅλο γιὰ δουλειές. Νὰ τὰ πηδῇ αὐτὰ... πέρα κάτω, πέρα κάτω... Δεύ-τερη, τρίτη, τέταρτη σελίδα... ὅλο γιὰ τὴν περίφημη ὑπόθεσι.
Ἐπτὰ σελίδες ὅλο γιὰ δουλειές. Καὶ στὸ τέλος, δύο λόγια τυπι-κά: «Μοῦ λείπετε τόσο! Πόσο θάθελα νὰ εἶσαι κοντά μου!»
Ξανακῦττασε τὸ γράμμα μὲ δυσπιστία. Ἡταν δυνατόν νὰ μὴν ἔγραφε τίποτε ἄλλο; Γι' αὐτὸ τὸ γράμμα καρδιοχτυποῦσε τόσες μέρες; Ἐγέλασε πικρά.
Τὸ τραπέζι βρισκόταν ἄλλο ἓνα γράμμα, ξεχασμένο. Δέν ἐ-γνώριζε τὸ γράμμα.
Τὸ ἀνοίξε ἄεφα. Τὴν ἄλλη στιγμή, ἡ καρδιά τὴς χτυποῦσε γοργά. Εἶχε διαβάσει τὴν ὑπογραφή «Λάιτον Σάιμονς».
«Βρίσκομαι πάλι ἐδῶ, ἔγραφε. Πότε μπορῶ νὰ σᾶς δῶ; Αὖ-ριο; Προσπαθήστε».
Ἀνάσανε θαθειά, μὲ ἀνακούφισι. Νά, κάποιοι, ἐπὶ τέλους, ποὺ νοιάζονταν γι' αὐτὴν.

Ἰλιγγος

Ἡταν μιά θαυμασιά ἡμέρα τοῦ Ὀκτώβρη. Τὸ χρώμα τοῦ στί-δου λαμποκοποῦσε χρυσαφί. Τὰ δένδρα ἀστραφταν στὴν ἀ-κρὴ τοῦ ὁρίζου.
—Ἐφτάσαμε, εἶπε ὁ Λάιτον. Θὰ σᾶς παραγγεῖλω ἓνα τσάι ζεστό.
—Ἐσεῖς τί θὰ πάρετε; ρώτησε ἡ Βαρβάρα.
—Τίποτα. Ποτὲ δέν παίρνω τίποτα πρὶν ἀπὸ τίς κούρσες, γιὰ νὰ μὴν ἐκνευρισθῶ.
Τὸν ἐκῦτταξε μὲ ἀπορία. Ποτὲ δέν εἶχε σκεφθῇ πὼς μπορού-σε νὰ εἶνε νευρικός. Κι' ὅμως, τώρα, παρατηροῦσε πὼς τὸ χέρι του ἔτρεμε καθὼς κρατοῦσε τὸ τσιγάρο του.
—Μὰ ἀσφαλῶς. Δέν ἔχετε νεῦρα κι' ἐσεῖς!, τοῦ εἶπε.
—Βέβαια κι' ἔχω.
—Δέν ὑπάρχει ὅμως κίνδυνος, φαντάζομαι...
—Πάντοτε ὑπάρχει κάποιος κίνδυνος.
—Εἶχα τὴν ἰδέα πὼς δέν ξέρετε τί θὰ πῇ φόβος.
Ὁ Λάιτον χαμογέλασε. Ἐνα φιλικό, ταπεινὸ χαμόγελο...
—Ποιὸς δὲ φοβάται;
Τὴς ἔδωσε μιά ζώνη.
—Δεθθε καλὰ, τὴς εἶπε. Ὁ στίβος θὰ σᾶς φανῇ σὰν χωράφι ἀκαλλιέργητο ὅταν ἐκινήσωμε. Τώρα, ἐμπρός! Ἀναβήτε!
Ἡ καρδιά τὴς χτυποῦσε, νὰ σπάσῃ. Γιὰ μιά στιγμή, τὴς ἤρ-θε ἡ ἰδέα νὰ τοῦ πῇ πὼς μετάνιωσε, πὼς τὸ ἔβρισκε ἀσκοπο νὰ κάνει ἔτσι, ἀπὸ μιά περιέργεια, τὴν ἐπικίνδυνη διαδρομὴ. Ντρά-πηκε ὅμως, κι' ἀνέθηκε στὸ αὐτοκίνητο μὲ γέλιο.
—Προσεῖτε! τὴς εἶπε. Κρατηθθε καλὰ. Πάμε!
Ἡ μηχανὴ ἐκίνησε φωνάζοντας. Σὲ λίγο, ἡ Βαρβάρα χαμο-γέλασε. Αὐτὸ ἦταν ὅλο;
—Εἶσαι κοντὸ παιδί νὰ φοβάσαι, τοῦ εἶπε χαϊδευτικά.
Μὰ τότε, χωρὶς προειδοποίησι, τὸ αὐτοκίνητο ἄρχισε ν' αὐ-ξάνῃ τὴν ταχύτητα. Ταχύτης! Λέξεις ἀβεια γι' αὐτὴν ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή. Τώρα ἐνοιοῦθε δὴ τὴς τὴν τρομακτικὴ σημασία. Ἐ-κῦτταξε τὸν Λάιτον. Τὸ στόμα τοῦ ἦταν σφιγμένο, τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνέκφραστο, σὰν πρόσωπο ρομπότ. Νὰ τὴν ἐκῦτταξε μονα-χά, νὰ τὴς χαμογελοῦσε ταπεινά, φιλικά... Τὰ μάτια του ὅμως

ἦσαν καρφωμένα στὸ δρόμο... Ἐκλείσε τὰ μάτια τὴς. Σὲ λίγο τὰ ξανόκλεισε μὲ τρόμο. Αὐτὴ ἡ κατηφορία... λίγο ἔλειψε νὰ ξεφωνί-σῃ καθὼς τὸ αὐτοκίνητο ὥρμησε σὰ δαιμονισμένο. Ξανακλείσε τὰ μάτια τὴς. Πάλι τὰ ξανόκλεισε... Ἡταν πιὸ τρομερὸ νὰ μὴ βλέπῃ.

Ἀξαφνα, στὸ στίβο, κοντά τὴς, εἶδε ἓνα ἄλλο αὐτοκίνητο. Ἡ θέα του τὴν καθυσόχασε. Δέν θάναί καὶ τόσο φοβερό, ἀφοῦ κι' ἄλλοι ἄνθρωποι τρέχουν ἔτσι.
Ὁ Λάιτον ἔκρυψε λίγο τὴν ταχύτητα, νομίζοντας πὼς ὁ ἄλλος ὀδηγὸς θὰ τοῦ ἀφνε δρόμο νὰ διαθῇ. Ὁ ἄλλος ὅμως, ποὺ προ-γυμναζόταν γιὰ ἀγῶνες, κατέλαβε τὴ μέση τοῦ δρόμου, κι' αὐ-ξησε τὴν ταχύτητά του. Τὰ δύο αὐτοκίνητα ἀρχισαν τὸ συναγα-νισμό. Ἀγῶνες σὲ μικρὴ γράφια. Ἐπὶ τέλους, τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Λάιτον προσπέρασε τὸ ἄλλο.

Ἡ Βαρβάρα δὲ φοβόταν πιά καθόλου.
—Ἡταν ἔκτακτα, ἔκτακτα!, ἐφώνασε ἐνθουσιασμένη.
—Ὅταν ἐγύρισαν στὴν ἀφετηρία, ξανάπε εὐχαριστημένη:
—Ἡταν θαυμάσια.
Ἐκείνος δέν ἀποκρίθηκε. Ἄναψε ἓνα τσιγάρο. Τὸ χέρι του δέν ἔτρεμε τώρα.

Τὴς χαμογέλασε γλυκά.
—Δέν τρομάξατε;
—Λίγο, στὴν ἀρχή.
Ἐγέλασε.
—Πὼς σᾶς φάνηκε ὅταν προσπέρασαμε τὸ ἄλλο αὐτοκίνητο;
—Τότε ἀρχισα ν' ἀπολαμβάνω.
—Αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη ἐπικίνδυνη στιγμή. Τότε μπορούσε νὰ συμβῇ ὅ,τι ἤθελε. Ἴσως δὲ θάπρεπε νὰ σᾶς πάρω μαζί μου...
Ἄλλα θέλω νὰ μὲ ἴδῃτε στοὺς ἀγῶνες. Καὶ θὰ εἶνε διαφορετικὸ ὅταν μπορῇτε νὰ καταλάβετε τὰ συναισθήματά μου.

Ἐνα μπουκέτο γαρδένιες

Μ έσα σ' ἓνα μπουκέτο γαρδένιες, τὴς ἔστειλε δυὸ λόγια:
«Θὰ εἶμαι εὐτυχὴς ἂν φάμε μαζί ἀπόψε».
Τὸ βράδυ, ὅταν τὴν ἀγκάλιασε γιὰ νὰ χορέψουν, ἐκείνη ἐσκέ-φθηκε:
—Αὐτὴ ἡ βραδυὰ θὰ εἶνε σταθμὸς στὴ ζωὴ μου.
—Ὅταν μετὰ τὰ μεσάνυχτα τὴν συνώδευσε σπῆτι τὴς, ἐκείνος τὴς ψιθύρισε:
—Αὐτὴ τὴ βραδυὰ τὴν ἐπερίμενα μέρες.
Ἡ φωνὴ του εἶχε μιά παράξενη δυνάμη.

—Ἀρχίζει, ἐσκέφθηκε ἡ Βαρβάρα.
Τὰ δαχτυλά του σφίχτηκαν τρυφερά στὸ μπράτσο τὴς. Τὸ μυαλὸ τὴς Βαρβάρας ἐδούλευε γρήγορα, παραγμένο. Ἐμάνευε τί θάρχεσαν μετὰ. Καθὼς ἔβγαλε τὸ κλειδί τὴς ἀπὸ τὴν τσάντα τὴς, τὸ χέρι ἔτρεμε. Τὸ ξεκλειδίσωμε... αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ ἀποφρα-στικὴ στιγμή τὴς ζωῆς τὴς... Δίχως νὰ τὸ ὁμολογῇ στὸν ἑαυτὸ τὴς, ἐνοιοῦσε πὼς δέν ἔαχε τὴ δύναμη νὰ περιφρονῇ μιά μονα-δικὴ στιγμή εὐτυχίας... Μετὰ;... Δέν ἤθελε νὰ τὸ σχολιάσῃ αὐτὸ τὸ σημεῖο.

Ὁ τὸς, ὁ Λάιτον, τὴς ἐνάπε μαλακά.
—Βρήκαμε τὸ κλειδί σας; Ὁραά! Δέν θὰ ξεχάσω ποτὲ αὐ-τὴ τὴ βραδυὰ. Πρέπει νὰ ἀλεποῦμαι συχνά. Θὰ ἤθελα νάρθῃ-τε νὰ ἴδῃτε τοὺς δικούς μου... στὸ κτήμα μας, ἔξω, στὴν Τσάρντ.
Θὰ τὰ ξαναποῦμε. Ξεκλειδύσατε; Ἐν τάξει!
Τὴς ἔσφιξε τὸ χέρι σταθερά, θερμά.
—Καληνυχτα... κι' εὐχαριστῶ, τὴς εἶπε ἄπλα.
—Ἐπειτα ἐφυγε μὲ μεγάλη δέηματα.
Ἄν ἦταν ἀπογοητευμένη ἡ εὐτυχισμένη, ὅταν βρέθηκε μόνη στὸ διαμέρισμά τὴς ἡ Βαρβάρα, οὔτε κι' ἡ ἴδια θάξερε νὰ πῇ. Τόση προσδοκία, τόση ἀγωνία, τόσες προκαταβολικὲς τύψεις, ἀ-σκοπα! Μὰ πάλι, ἡ καρδιά τὴς μαλάκωσε στὴ σκέψι πὼς θὰ μπορούσε νὰ κυττάξῃ τὸν ἄντρα τὴς στὰ μάτια.
Χαμογέλασε. Τὸ γράμμα τοῦ Φρέντυ περιέμενε ἀκόμα ἀπάν-τησι. Ἐκάθισε κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ:
«Ἀγάπη μου, πόσο χάρηκα ποὺ πέρασε καλὰ στὸ δείπνο καὶ ποὺ πῆγε καλὰ ἡ δουλειά σου...»
Ἐτέλειωσε μὲ τὰ ἴδια του τυπικὰ λόγια:
«...Πόσο μοῦ λείπετε! Μὲ ὅλη μου τὴν ἀγάπη...»
—Ὅα τοῦ δεῖξαι ἐγὼ τί θὰ πῇ ψυχρὸ γράμμα!, συλλογίστηκε.

Μιά δεξίωσις στὴ Νέα Ὑόρκη

Ἡ Τζούλια Λύκαστον ἐπιθεώρησε γιὰ τελευταία φορὰ τὰ σαλῶ-νιά τὴς. Εἶχαν περάσει δεκαπέντε μέρες ἀπὸ τότε ποὺ πρῶ-τογνησίστηκε μὲ τὸν Φρέντυ Σέρλαντ, κι' εἶχε διοργανώσῃ πρὸς τιμὴν του τὴ σημερινὴ δεξίωσι.
Ἀπὸ τὸ πλατὺνὸν δωμάτιο, ὁ Χάρρυ Λύκαστον, ὁ ἄντρας τὴς, τὴς ἔλεγε:
—Εἶμαι εὐχαριστημένος ποὺ γνώρισες κι' ἔγαν συμπατριώτῃ σου, ἔγαν Ἀγγλό. Ὅσο καὶ νὰ πῇς, μὲ τοὺς Ἀμερικανούς δέν μπορεῖς νὰ ταιριάσῃς πολὺ.
—Μὴν εἰσαι κουτὴ, συλλογιζόταν ἡ Τζούλια. Τί εἶνε αὐτὸς ἐπὶ τέλους; Ἐνας ἐμπορευόμενος. Γιατί δίνει τόση σημασία σ' αὐτὴ τὴ δεξίωσι;»
Ἐνα χέρι ἀκούμπησε μαλακὰ στὸν ὦμο τὴς.
—Τί ἔχεις; ρώτησε ὁ Χάρρυ. Γιατί δὲ μοῦ ἀπαντᾷς;
Ἡ φυσιογνωμία του ἦταν ἀπλὴ καὶ γλυκεῖα, τὸ σῶμα του ἀ-θλητικό.
—Δέν ἔχω τίποτα, τοῦ εἶπε ἐκείνη γελαστή. Νά, κουράστηκα λιγάκι.

Ἡταν κοντούλα, μελαχροινὴ, πεταχτὴ κι' ἀνάλαφρη σὰν πουλί. Στὸ πρόσωπό του ἐφάνηκε κάποια ἐγνοῖα.
—Τώρα τελευταία ἀνησυχῶ λίγο γιὰ σένα, τὴς εἶπε. Φαίνε-σαι κουρασμένη. Φοβάμαι μὴπως δέν εἶσαι εὐτυχισμένη ἐδῶ στὴ Νέα Ὑόρκη... μακριὰ ἀπὸ τοὺς δικούς σου...
Ἐκείνη τὸν διέκοψε:
—Κυοτό! Γιατί τὰ λὲς αὐτά;
—Μοῦ φαίνεται ἀλλαγμένη τὸν τελευταῖο καιρὸ.
Τὰ χέρια του σφίχτηκαν στοὺς ὤμους τὴς μὲ λατρεῖα.

«Μ' ἀγαπᾷ ἀληθινά, ἐσκέφθηκε ἡ γυναῖκα. Εἶμαι τυχερή. Στὸ Φρέντυ Σέρλαντ θὰ φαίνεται λίγο ἀέσπτος, λίγο θορυβώδης, ἀλλὰ κατὰ βάθος εἶνε ὁ πιὸ λεπτὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.
—Φαντάζομαι πὼς θάθελες κάποια ἀλλαγὴ, τὴς ψιθύρισε φι-λῶντας τὴν ὁ Χάρρυ. Τί θάλεγες ἂν σοῦ ἐπρότεινα νὰ πᾶμε στὴ Φλωρίδα λίγο ἀργότερα;
Τὰ μάτια τὴς ἀστράφταν.
—Θὰ εἶνε ὁμορφα, ἀποκρίθηκε ζωηρά.

Ὁ Φρέντυ Σέρλαντ ἔφτασε τελευταῖος ἀπ' ὅλους τοὺς καλε-σμένους. Ἐκῦτταξε μ' εὐχαρίστησι γύρω τὰ σαλόνια.
—Τί ὁμορφα!, ἐφώνασε. Μοῦ θυμίζουν τὸ σπῆτι μου.
Ἡ φωνὴ του ἦταν θερμὴ, κι' ἡ Τζούλια εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς τὸν ἐγνώριζε χρόνια.
Ἐῖποτε παντρεμένος, δέν εἶνε ἔτσι ; τὸν ρώτησε μετὰ τὸ δείπνο.

—Μάλιστα.
—Γιὰ μιλήστε μου γιὰ τὴ γυναῖκα σας. Τί τύπος εἶνε;
Ἐκείνος ἐδίστασε.
—Εἶνε μάλλον κοντούλα, μελαχροινὴ, Αὐστραλὴ...
—Αὐστραλὴ; ἐφώνασε ἡ κυρία Λύκαστον. Τί συμπτώσεις! Νὰ παντρευτῇ κι' ἐσεῖς μιά ξένη. Κι' ἔτσι, ὁ γάμος γίνεται πιὸ δύσκολος. Τί λέτε κι' ἐσεῖς;
—Βέβαια, εἶπε, κυττάζοντας τὸν ξεφνιασμένον.
—Σὲ ποῖο σημεῖο διαφωνεῖτε; τὸν ρώτησε πάλι μ' ἐνδιαφέρον.
—Δέ μπορῶ νὰ πῶ ὅτι διαφωνοῦμε, ἀποκρίθηκε ὁ Φρέντυ ἀρ-γά. Τὰ πράγματα εἶνε βαρύτερα.

Προσπάθησε νὰ τὴς ἐξηγήσῃ πὼς ἡ Βαρβάρα δέν ἔδειχνε κα-νένα ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ἐργασία του, γιὰ τὴν ἐπαγγελματικὴν του ζωὴ. Ἄν καὶ στὸ τελευταῖο τὴς γράμμα ἔδειχνε κάποιο ἐν-διαφέρον.
—Νά, ἔχω τὸ γράμμα στὴν τσέπη μου, εἶπε στὸ τέλος. Δια-βάστε το.
Ὅταν τὴν εἶδε νὰ διαβάξῃ ἀπληστα, ἀπόρησε κι' ὁ ἴδιος τί τὸν εἶχε στρώσει νὰ δώσῃ γράμμα τὴς γυναίκας του στὰ χέρια μιάς ξένης.

Τὸν ἐκῦτταξε ἡ Τζούλια μὲ δυσπιστία ὅταν ἐτέλειωσε τὴν ἀ-νάγνωσι.

—Πόσον καιρὸ εἰσατε παντρεμένοι; ρώτησε.
—Σχεδὸν ἓνα χρόνο.
—Καὶ λέτε πὼς τὸ γράμμα αὐτὸ σᾶς ἱκανοποιεῖ;
Ἐκῦτταξε ὁ Φρέντυ μακριά, δίχως λέξι. Ἐμεινε κι' ἡ Τζούλια σιωπηλή.

—Δέν εἶνε καὶ τόσο εὐτυχισμένοι, συλλογιζόταν. Κρίμα...
Καὶ τὰ μάτια του δείχνουν πὼς εἶνε πλασμένοι γιὰ εὐτυχία.

Ἐξήντα ὥρες μαζί

Ε ρχεσθε τὴν Παρασκευὴ στὸ κτήμα μας, στὴν Τσάρντ; ρώτησε ὁ Λάιτον. Θὰ εἶνε ὁλόκληρη συντροφιά. Θὰ μείνωμε ὡς τὴ Δευτέρα.

Ἐδίστασε ἡ Βαρβάρα. Ἐπειτα ἀποκρίθηκε γλυκά:
—Τὸ ξέρετε πὼς θάρῶ.
Τὴν ἐκῦτταξε στὰ μάτια, καὶ μὲ φωνὴ μαλακὰ τὴς ψιθύρισε:
—Ξέρεις, δέν εἶνε καὶ μικρὸ μαρτύριο νὰ σὲ βλέπω μισὴ ὥρα μόνον, πότε σ' ἓνα ἐστιατόριο, πότε σ' ἓνα ντάνσιγκ. Ἐνῶ ἐκεῖ ἔαχουμε ἐξήντα ὥρες δικές μας, ἐξήντα ὥρες συνέχειας!
Χαμογέλασε ἡ Βαρβάρα κι' ἐνοιοῦσε ἓνα παράξενο σφίξιμο στὴν καρδιά. Στὴν Τσάρντ, λοιπόν, θὰ γινόταν ἐκεῖνο ποὺ φοβο-ταν, ποὺ ἐνῶ τὸ φοβόταν, τὸ ποδοῦσε, δίχως νὰ τὸ ὁμολογῇ οὔ-τε στὸν ἑαυτὸ τὴς.

Ὅταν σὲ λίγες μέρες βρέθηκε στὸ πάλιν ἀρχοντικὸν δωμάτιο, μὲ τὸ πελῶριο τῆς, ἀναστένανε εὐτυχισμένη. Τί ὁμορφα ποὺ ἦταν ὅλα ἐδῶ! Κι' ἐξήντα ὥρες μαζί μὲ τὸν Λάιτον!
—Αὐτὴ εἶνε ἡ θέσις σας, κυρία Σέρλαντ, τὴς εἶπε μιά κυρία στὸ τραπέζι.
Ἐκάθισε ἡ Βαρβάρα χαρούμενη, σίγουρη πὼς κοντά τὴς θὰ καθόταν ὁ Λάιτον.
Ἀλλὰ κατὶ ἐσφίχτηκε μέσα τὴς ὅταν τὸν εἶδε τέσσερα καθι-σματα πιὸ μακριά.

Μετὰ τὸ γεῦμα, τὴς εἶπε:
—Δέ μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ καθῶ περισσότερο ὅπν μιά φορὰ κοντά στὴν ἴδια κυρία. Τὰ κανόνισα λοιπόν νὰ καθῶμε μετὰ τὴν τελευταία μέρα.

Ὅστε τέσσερα γεύματα θὰ ἐπῆγαιναν χαμένα, ἀφοῦ θὰ καθό-ταν μακριὰ ἀπὸ τὸν Λάιτον! Τούλάχιστον τίς ἄλλες ὥρες θὰ ἦ-ταν στὴ διάθεσί τὴς!... Ἀμέσως ὅμως κατάλαβε ἡ Βαρβάρα πὼς τίς «ἐξήντα ὥρες» δέν ἔπρεπε νὰ τίς πᾶν καὶ τόσο κατὰ γράμ-μα. Μόλις ἀρχίζει μιά κουβέντα μαζί του, ἀμέσως μαζεῦσαν γύ-ρω ὅλη ἡ συντροφιά, γυναῖκες καὶ κορίτσια, κι' αὐτὸς φερνόταν εὐγενικά μὲ ὅλες, τοὺς ἔλεγε ἀστεῖα, τοὺς διηγόταν ἀθλητικὰ ἐ-πεισόδια, καὶ φαίνονταν νὰ ξεχνᾷ ὁλόκληρα τὴν παρουσία τὴς.

Μὰ τὴν τρίτη μέρα ἐπέπασε μιά ὁλόκληρη ὥρα κοντά του. Εἶ-χε βρῇ ἐπάνω στὸ δίσκο, στὸ πρόγευμά τὴς, ἓνα σημεῖμά του: «Δέν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτό. Δέν σᾶς εἶδα οὔτε ἓνα λε-πτὸ. Κατεβήτε στὸν κήπο ναρῖς. Θὰ σᾶς δείξω τὸ κτήμα».

—Ε, πὼς σᾶς φαίνονται ὅλα αὐτά; τὴ ρωτοῦσε σὲ λίγο μὲ χαμόγελο.
—Πὼς νὰ μοῦ φανοῦν; ἀποκρίθηκε ἡ Βαρβάρα μὲ ὕψος διφο-ρούμενο.

—Εγὼ τὸ λατρεῦω αὐτὸ τὸ μέρος, εἶπε ὁ Λάιτον. Θυμάμαι, ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ πεζούλι, πῆγα μιά φορὰ νὰ σκοτωθῶ, ὅταν ἦ-μουν δέκα ἐτῶν, γιὰ ν' ἀποδείξω σὲ κάποιο παιδί πὼς εἶμαι ἀ-ξιος νὰ ἱσσορροπῶ ἐκεῖ ἐπάνω.

—Λοιπόν, πάντα ριψοκίνδυνος, εἶπε ἡ Βαρβάρα ὅπως θὰ μι-λοῦσε σὲ μικρὸ παιδί. Κι' ὅμως, δέ μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ πὼς δέν ξέρετε τί θὰ πῇ φόβος. Θυμάμαι τότε ποὺ ἐκάναμε τὸ γύρο τοῦ στίβου... Τὸ χέρι σας ἔτρεμε.

Τὴν ἐκῦτταξε μὲ ματιά τρυφερὴ μαζί καὶ εἰρωνική.
—Δέν ἔτρεμε ἀπὸ φόβο, εἶπε σὲ λίγο.

—Ἄλλα; Δέν μπορεῖτε ν' ἀρνηθῇτε πὼς ἦσατε ἐκνευρισμέ-νος.

—Ἡμουν, ἀλλὰ ὄχι ἀπὸ φόβο.
—Ἀπὸ τί λοιπόν;
Τὴν ἐκῦτταξε θαθειά, κι' ἀποκρίθηκε σιγά:
—Κάποτε θὰ σᾶς τὸ πῶ, ἴσως πολὺ σύντομα.
Ἐκείνη τὸν ἐκῦτταξε, πῆγε κατὶ νὰ τὸν ρωτήσῃ, μὰ τὴν ἔστα-μάτησε αὐτὸς μὲ μίαν ἐρώτησι:
—Ποῦ θὰ βρισκεσθε τὸ Φεβρουάριο;
—Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ἄντρα μου, ἀποκρίθηκε ἡ Βαρβά-ρα σαστισμένη.
—Τὸν ἄντρα σας... μὰ βέβαια, πάντα ξεχνῶ πὼς εἰσατε παν-τρεμένη.

—Γιατί μὲ ρωτᾶτε ποῦ θὰ βρισκώμαι τὸ Φεβρουάριο;
—Πρόκειται νὰ πάω στὴν Ἑλβετία, καὶ θὰ ἦταν γιὰ μένα ἀ-ληθινὴ εὐτυχία νάρθῃτε μαζί μου... Μὴ διασθῇτε νὰ μοῦ ἀρνηθῇ-τε... ἔχομε ἀκόμα δυόμιση μῆνες ὡς τότε.

Ἐνα φιλί

Β ρίσκονταν μόνον γιὰ τελευταία φορὰ, ὁ Λάιτον κι' ἡ Βαρ-βάρα. Θάφευγε αὐτὸς γιὰ τὴ Γαλλία, νὰ πᾶν νὰ λάβῃ μέρος σὲ ἀγῶνες.

—Μοῦ φαίνεται σὰν ψέματα πὼς φεύγεις, εἶπε ἡ νέα γυναῖκα σιγά.

Ἐκείνος στεκόταν μπροστά τὴς χλωμός, παραγμένος, κι' ἄρ-γως νὰ τὴς ἀποκριθῇ:

—Θυμάσαι ποῦ τὸ χέρι μου ἔτρεμε τότε; τὴ ρώτησε ἐπὶ τέ-λους.

—Ναί, μὰ δέ μοῦ εἶπες γιατί.
—Θὰ στὸ πῶ τώρα. Κρατοῦσα στὰ χέρια μου κατὶ πολῦτι-μο, κατὶ ἐξαιρετικὰ ἀγαπητὸ... Μὲ καταλαβαίνει;... Καὶ φοβό-μουν γι' αὐτό, ὄχι γιὰ μένα.

—Μὰ, Λάιτον...
Τὸν ἐκῦτταξε σαστισμένη. Ἐκείνος ἐξακολούθησε σιγά:
—Ὁ κόσμος μὲ θεωρεῖ ἀτίθασσο, ἀγριο, ἐπειδὴ δὲ λογαριά-ζω τὸν κίνδυνο. Τραβῶ, κι' ὅπου μὲ βγαλεῖ ὁ δρόμος. Μὰ τώρα, ξέρω ποῦ ἔφθασα.

—Μὰ, Λάιτον, τί ἐνοεῖς;
—Αὐτὸ ἐννοῶ.
Τὴς ἔπιασε τὸ χέρι. Ἐπειτα, τὸ χέρι του ἀνέθηκε ἀπαλὰ στὸ μπράτσο τὴς, στὸν ἀγκῶνα τὴς, στὸν ὦμο τὴς. Ἐπειτα τὴς ἐ-χαῖδεψε ἀνάλαφρα τὸ μάγουλο, τὰ μαλλιά. Στὸ τέλος, τὰ δυὸ του χέρια σφίχτηκαν πίσω στὸ λαιμὸ τὴς.

—Αὐτὸ ἐννοῶ!, τὴς ψιθύρισε μὲ φωνὴ βραχνή.
Ὅταν τὴς ἐλευθέρωσε τὰ χεῖλη τὴς, ἀκούμπησε ἐκείνη λαχα-νισμένη σὲ μιά καρέκλα. Ἡταν τόσο ἀπροσδόκητο, ποὺ ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένη. Ἀλλὰ καὶ τὸ εἶδος τοῦ φιλοῦ τοῦ ἦταν παρά-ξενο. Θὰ περιμένε ἀπ' αὐτὸν ἓνα φιλί ἄγριο, ὀρμητικό, κυριαρ-χικό. Τὸ φιλί ὅμως τοῦ τὴς ἔδωσε ἦταν γεμάτο τρυφερότητα καὶ καὶ πάθος, πάθος καὶ καλωσύνη.

—Καὶ τώρα πιά ξέρεις τί σκέπτομαι γιὰ σένα, τὴς εἶπε σιγά.
Τώρα δέν μπορεῖς νὰ μὴν ἐρῶς τὸν ἄλλο μῆνα μαζί μου στὴν Ἑλβετία.

Ἐνα τηλεφώνημα πέρα ἀπὸ τὸν ὠκεανὸ

Ἡ φωνὴ τοῦ Φρέντυ ἀκουγόταν μόλις. Στὴν ἀρχὴ μὲ δυσκολία ξεχώρισε ἡ Βαρβάρα τίς λέξεις. Ἡ καρδιά τὴς σταμάτησε. Τηλεφώνημα ἀπὸ τὴν Ἀμερική;

Κατὶ φοβερὸ θὰ συμβαίνει.
Καὶ εἰσαι, Βαρβάρα;
Κατάλαβε ἐπὶ τέλους τὴ φωνὴ του... καὶ κατὶ ἐσκήρτησε μέσα τὴς μὲ τρελλὴ χαρά. Ἀφοῦ τὴς μιλοῦσε, ἦταν καλὰ, ἦταν ζων-τανός.
—Ἀγάπη μου, ἐφώνασε. Τί τρέχει;
—Ἀκουσε, γυναικούλα μου. Μὰς ἤρθε μιά σπουδαία ἰδέα. Θὰ πᾶμε ὅλοι μαζί, ἡ συντροφιά, στὴν Κούβα. Ἐρχεσαι κι' ἐσύ;
—Στὴν Κούβα; Τρελλάθηκες;

θησε:
—Βαρβάρα, πιστεύεις πώς σ' αγαπώ θαθεία. μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ;
—Ἐκείνη τὸν ἐκύτταζε τὰ μάτια, δίχως ν' ἀποκριθῇ.
—Ἐπειδὴ, ἂν τὸ πιστεύεις, πρέπει νὰ καταλάβῃς πὼς μερικά πράγματα εἶναι ἀδύνατα πιά.
—Τί ἐννοεῖς;
—Ἡ φωνὴ του ἦταν ἤρεμη, τὰ χέρια του ὅμως ἔτρεμαν ἀνεπαίσθητα:
—Δὲν καταλαβαίνεις τί ἐννοῶ; Πρέπει ν' ἀποφασίσῃς. Θέλω ν' ἀρχίσῃς μαζί μου μιὰ καινούργια ζωὴ. Θέλω νὰ χωρίσῃς καὶ νὰ παντρευτοῦμε. Δόσε μου ἀπάντησι ὅταν τ' ἀποφασίσῃς.

Στὴ χώρα τῆς ἀγάπης

Η Τζούλια ἀναστέναζε ἡδονικά. Ἐπὶ τέλους, ἡ εὐτυχία! Ὅκτὼ μέρες μὲ τὸν Φρέντυ, μακριὰ ἀπὸ τὶς φιλοπόπτες ματιές του Χάρρυ! Ἡ τύχη τὰ εἶχε φέρεי ὅλα τόσο εὐκόλα! Τὴν τελευταία στιγμὴν, ἐνῶ εἶχαν ἀποφασίσῃ νάρθῃ κι' αὐτὸς στὴν Κούβα, ὁ Χάρρυ εἶχε ἀλλάξῃ γνώμη. Δὲ βασάνειε τὸ μυᾶλό της ἡ κυρία Λύκαστον νὰ βρῇ τὴν θαῦτερη αἰτία αὐτῆς τῆς ἀλλαγῆς. Τῆς εἶχε πῶς τὸν ἐμπόδιζε κάποιος ἀντιπρόσωπος ἀπὸ τὸ Σικάγο. Οἱ φιλενάδες της ὅμως, τῆς εἶχαν κάμει ἀρκετοὺς ὑποινιγμούς γιὰ κάποια μικρὴ πωλήτρια, μιὰ Σουζάννα μὲ ξανθὰ μαλλια... Ἀδιαφοροῦσε ὁλότελα ἡ Τζούλια. Ἐνα μονάχα ἦταν βέβαιο, πὼς βρισκόταν στὴν Ἀβάνα, στὴν ταρατάσα ἐνὸς ξενοδοχείου, μὴν μὲ τὸν Φρέντυ Σέρλαντ. Ὅλο τὸ πρωὶ τὸν εἶχαν περᾶσει γυρίζοντας καὶ τὴν πόλι.

—Λένε πὼς ἡ Κούβα εἶνε ἡ χώρα τῆς ἀγάπης, εἶπε ὁ Σέρλαντ κυττάζοντας μακριὰ. Δὲν εἶνε σωστὸ ἐδῶ νὰ μὴν εἶνε κανεὶς ἐρατευμένος.

Τούρριζε μιὰ γρήγορη, ἀστραφτερὴ ματιά, περιμένοντας νὰ ἐξακολουθήσῃ.
Μὰ ὁ Φρέντυ ἐκύτταζε πάντα μακριὰ. Ἀναστέναζε ἡ Τζούλια. Τί ὥφελε νὰ βρίσκειαι στὴ χώρα τῆς ἀγάπης, δίχως ἀγάπη; Ἡ καρδιά της σφίχτηκε. Ἐνοίωσε γύρω της μὲ μιὰς τὴν ἐρημία.

Τὴν ἴδια ὥρα, ἕνας ἄντρας ὠρμούσε, βαστώντας τὴ βαλίτσα του, σὲ τὸ κῶλλ τῶ ξενοδοχείου.
—Ἐδῶ κατοικεῖ ἡ κυρία Λύκαστον;
—Μάλιστα, βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὴ βεράντα, μ' ἕναν κύριο.

—Μὲ ποιὸν κύριο;
—Μὲ τὸν κύριο Σέρλαντ.
Ἐσφίξε ὁ Χάρρυ τὰ δόντια του. Ὅποτε δὲν ἦταν ψέματα ἐκεῖνο ποὺ τὸν εἶχε πετάξει ἡ μικρὴ Σουζάννα: Πὼς ἡ γυναῖκα του μὲ τὸν Φρέντυ περνᾶνε ὥραια τὸν καιρὸ τους... Ὅταν τὸ πρωταίκουσε, ἐσῆκωσε τὸ χερί του νὰ χτυπήσῃ τὴ μικρὴ πωλήτρια, κι' ἐνοίωσε ξαφνικά πὼς τὴ μισοῦσε. Μὰ τὴν ἄλλη στιγμὴ, τὸ μίσος ἐστράφηκε πρὸς τὴν γυναῖκα του. Ναί, ἔτσι θὰ ἦταν τὰ πράγματα... Τυφλὸς, νὰ μὴν τ' ἀντιληφθῇ τόσο καιρὸ!... Ἡ ὄχι! Τὰ εἶχε ἀντιληφθῇ, κι' ἀπὸ θυμὸ δὲ θέλησε νὰ πάῃ κι' αὐτὸς μαζί της στὴν Κούβα. Ἐνόμιζε πὼς, ἀφήνοντας τοὺς μόνους, καὶ μένοντας μὲ τὴ Σουζάννα, ἔλεγε τὸ ζήτημα. Ἐνόμιζε πὼς μοναχὰ ἀδιαφορία ἐνοίωσε γιὰ τὴ δύστροπη γυναῖκα του, τὴ λεπτοκαμωμένη Τζούλια, ποὺ δὲν εὐχαριστιόταν μὲ τίποτα, καὶ ποὺ ἔπαιρνε ἕνας ὀφθαλμὸς χαροῦντο μοναχὰ ὅταν ἀντίκρυζε τὸν Φρέντυ. Κι' ὅμως δὲν ἦταν ἔτσι τὰ πράγματα, ἀφοῦ δὲν τὸ ἀεροπλάνο κι' ἔβγαζε στὴν Ἀβάνα, τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Τζούλια δὲν τὸν ἐπέριμενε.

—Θὰ τελειώσω μιὰ γιὰ πάντα! συλλογιζόταν σὲ τὸ ἀσπασέρ. Ἀλλοίμονο σ' αὐτὸν τὸν Ἀγγλό. Ἀλλοίμονο της κι' αὐτῆς! Ἐστάθηκε στὴν ἄκρη τῆς ταρατάσας καὶ τοὺς ἐκύτταξε. Ἐστεινόνταν κοντὰ-κοντὰ κι' ἦσαν τόσο ἀπορροφημένοι, ποὺ δὲν τὸν ἀκούσαν.

—Τζούλια!
Ἡ φωνὴ ἀντήχησε σὰν στρατιωτικὸ πρόσταγμα. Ἐπῆδησε ἡ Τζούλια, σὰ νὰ εἶχε πέσει καμμιὰ πέτρα σὲ τὸ κεφάλι της. Στὸ πρόσωπό της ζωγραφίστηκε ἡ ἐκπληξίς. Αὐτὸ ἦταν φυσικό. Μὰ γρήγορα, συλλογιζόταν ὁ Χάρρυ, ἡ ἐκφρασίς της θάλλαζε, θὰ διαβάσε τὴν ἐνοχὴ στὴ φυσιογνωμία της. Ἀπὸ τὴ ματιά της θὰ τὰ καταλάβαινε ὅλα. Ἐπείρμενε ἀκίνητος, μὲ τὰ χέρια σφιγμένα. Ἡ ἐκπληξίς της ἐδόταζε λίγα δευτερόλεπτα. Ἐπειτα, ξαφνικά, ὅλο της τὸ πρόσωπο μεταμορφώθηκε, ὄχι ὅμως ἀπὸ τὴν ἐκφρασίς της ἐνοχῆς, ἀλλὰ ἀπὸ μιὰ θυελλώδη, ἀβάσταχτη εὐτυχία. Ἐπείσε στὴν ἀγκαλιά του.

—Ἀγάπη μου! ψιθύρισε μ' ἕναν λυγμό.
Ὁ Χάρρυ δὲ μίλησε. Ἐνοίωσε ἕναν κόμπο σὲ τὸ λαιμὸ του. Ἐτράβηξαν ἀγκαλιασμένοι, ξεχνώντας τὸν Φρέντυ, ποὺ ἔμενε ἀκίνητος παράμερα. Τὰ ἄκρα ἐτρεχαν θουβὰ ἀπὸ τὰ μάτια τῆς γυναίκας. Μὰ ἡ ψυχὴ της δὲν ἐνοίωσε πιά τὴν ἐρημίαν.

«Νὰ μὲ θυμᾶσαι»

Ναί, ἀγάπη μου, εἶνε καιρὸς ν' ἀποφασίσῃς, ἐπέμενε ὁ Λαίτον.
Ἡ Βαρβάρα κρατοῦσε σὲ τὸ χερί της τὸ τηλεγράφημα τοῦ Φρέντυ ποὺ τῆς ἀνῆγγελεν ὅτι ἔφθανε τὴν μεθεπομένη.
—Καλύτερα θὰ ἦταν νὰ τ' ἀποφασίσῃς πρὶν τὸν θῆς, ξανάπε ὁ Λαίτον.
Ἐκούνησε ἐκείνη μὲ διαταγμὸ τὸ κεφάλι της.
—Ὅχι, δὲ μπορῶ, πρέπει νὰ τὸν δοῶ, γιὰ ν' ἀποφασίσω ἐλεύθερα.
Ἦταν ἡ τελευταία ἡμέρα ποὺ περνοῦσαν μαζί στὴν Ἑλβετία.
—Γιὰτὶ δὲ μπορεῖς νάρθῃς κι' ἐσύ σὲ Λονδίνο; ρώτησε ἄξαφνα ἡ Βαρβάρα.
—Πρέπει νὰ πάω σὲ τὸ Μόντε-Κάρλο, ἀποκρίθηκε ὁ Λαίτον.
—Τί σ' ἀναγκάζει;
—Τίποτα, μὰ τῶχω ἀποφασίσῃ ἀπὸ πέρυσι αὐτὸ τὸ ταξίδι.
—Ἀλλάζει νῦναι πολλές φορές ὁ ἄνθρωπος...

—Μόνον ὅταν εἶνε ἀπόλυτη ἀνάγκη. Ἐπειτα, ἔχει κάποιον κίνδυνο αὐτὴ ἡ διαδρομὴ, ποὺ μὲ τραβᾷ.
Τὰ μάτια του ἀστράφταν καθὼς τᾶλεγε αὐτά. Ἐτσι ἀστράφταν καὶ τὰ μάτια τοῦ Φρέντυ, ὅταν τῆς μιλοῦσε γιὰ τὶς δουλειές του. Στὸ κάτω-κάτω, ποῖα ἦταν ἡ διαφορά; Ἐμπόριο ὁ ἕνας, σπὸρ ὁ ἄλλος.
—Τί σημασία ἔχουν ὅλα αὐτά; ἐφώναξε ἄσφανα ὁ Λαίτον ἀνυπόμονα. Ἐνα μόνο πρέπει νὰ ξέρῃς. Πὼς θὰ εἶσαι κοντὰ μου εὐτυχισμένη. Ἐνα μόνο σοῦ ὑπόσχομαι: Ζωὴ, ζωὴ!
—Μὴν ἐπιμένῃς, Λαίτον, εἶπε ἡ Βαρβάρα γλυκά. Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ ἰδῶ τὸν Φρέντυ πρὶν τ' ἀποφασίσω.

Ἄστρο.
Ὅταν εἶδε τὸν ἄντρα της, ψηλὸ, γερό, ἡλιοκαμμένο, ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του μ' ἕναν λυγμό.

—Ἀγάπη μου!
Τὴν ἐφίλησε διασπαστικά, τὴν χαίδεψε ἀπαλά, ἔπειτα ἐγύρισε πολυάσχολος, νὰ φροντίσῃ γιὰ τὶς ἀποσκευές του. Γονάτισε, κι' ἀρχισε ν' ἀνοίγῃ τὶς βαλίτσες του.

—Αὐτὸ τὸ πήρα γιὰ τὸ γραφεῖο, αὐτὸ γιὰ τὴν κρεββατοκάμαρα... Ἐκεῖνο τὸ βαζο γιὰ τὸ μπουφέ...

Τὸν παρατηροῦσε δουλῆ.
—Δὲν εἶνε δυνατόν, συλλογιζόταν... Δὲν εἶνε ἀλήθεια πὼς ἐγύρισε ἔτσι ἀπὸ τεσσάρων μηνῶν ταξίδι... Ὅχι. εἶνε ἀβάσταχτο, εἶνε ἀπελπιστικό...

—Νά, αὐτὸ τῶφερα γιὰ σένα, ἐφώναξε ὁ Φρέντυ.
Ἀνοίξε ἕνα κουτάκι καὶ τῆς ἔδειξε ἕνα θαυμάσιο βραχιόλι.

Ἡ ἀπάντησή της ἐκόπηκε.
—Ἀγάπη μου, γιατί; ψιθύρισε. Αὐτὸ εἶνε πανάκριβο.

Ἐξακολουθοῦσε ἐκεῖνος ν' ἀνοίγῃ κι' ἄλλα κουτιά. Τῆς ἐρχόταν νὰ ξεφωνίσῃ. Ἄν ἔδειχνε κάποια συγκίνησι, ἂν τὴ φιλοῦσε δίνοντας της τὸ δώρο!...

—Καί, τώρα, ἐφώναξε ὁ Φρέντυ, ἕνα μπάνιο, κι' εἶμαι ἔτοιμος. Σὲ δυὸ λεπτὰ, τὸν ἀκούσε νὰ πλατσουρίζῃ σὲ τὸ νερό. Ἀξάφνα, ἀκούστηκε τὸ τηλέφωνο.

—Ἀγάπη μου, πόσο μοῦ λείπεις, ἔλεγε ὁ Λαίτον.
—Ὁ, Λαίτον!...

Ἐπὶ τὴν ἀπάντησίν της, ὁ ἄνθρωπος δίπλα σου, σοῦ φαίνεται μίλια μακριὰ, κι' ἄλλες, ποὺ μιὰ φωνή, ποὺ σούρχεται πίσω ἀπὸ ἐκατὸ δουνά, σοῦ φαίνεται τόσο κοντὰ... Ἄν βρισκόταν κοντὰ της, ἂν τὴν ἔβλεπε, ἂν ἐνοίωθε τὸ σφίξιμό του...
—Περμένο, εἶπε ὁ Λαίτον, ἀποφασισέ;
—Ὁ, δὲν ξέρω...

—Ὅα σοῦ ξανατηλεφωνήσω...
Ἄστρο.

Ἐκάθισαν νὰ φάνε. Ὁ Φρέντυ εἶχε κέφι φοβερό. Ἀρχισε νὰ τῆς διηγῆται λεπτομερῶς τὶς ἐπιχειρήσεις του, τὰ σχέδιά του γιὰ τὸ μέλλον. Οὔτε μιὰ ἐρώτησις ἀτομικὴ, δική της... Μάταια ἐπείρμενε ἡ Βαρβάρα. Μὰ τὰ μάτια του ἀστράφταν, κάθε του νεῦρο φαίνονταν νὰ χαίρεται τὴ ζωὴ... Τί τῆς εἶχε ὑποσχεθῇ κι' ὁ Λαίτον; Ζωὴ! Ζωὴ!... Ναί, μὰ ὁ Λαίτον ἀπέσυγε τὴ ζωὴ, κυνηγώντας τὸν κίνδυνο, ἐνῶ ὁ Φρέντυ τὴ ζητοῦσε ἀληθινά.

Ὅταν σπῆκώθηκαν ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ τράβηξαν στὴν κἀμαρά τους, τὴν ἀγκάλιασε ὁ ἄντρας της σφιχτὰ, σφιχτὰ. Δὲν εἶπε λέξι... Μὰ σὲ τὴν ἀγκάλιασμα αὐτὸ ἐνοίωσε ἡ γυναῖκα ὅλη τὴν ὑπάρξιν νὰ δονῆται... Τί χρειάζονται τὰ λόγια, ὅταν μὴν ποιεῖς νὰ μιλήσῃ μὲ φιλία;... Τὸν εἶδε ν' ἀποκοιμιέται σὰν παιδί σὲ τὸ πλᾶϊ της, κι' ἐνοίωσε τὴν καρδιά της νὰ πλημμυρίζῃ μὲ μιὰ συγκινημένη ἀγάπη, ἀγάπη μῆτερας, γυναικας κι' ἐρωμένης μαζί. Ὅχι, ποτὲ δὲν εἶχε νοιώσει τέτοια συναισθήματα κοντὰ σὲ τὸν Λαίτον.

Ὅταν ἔφυγε ὁ Φρέντυ γιὰ τὶς δουλειές του, τὸ πρωὶ, ἔστειλε ἡ Βαρβάρα ἕνα τηλεγράφημα σὲ τὸ Μόντε-Κάρλο.
«Συγχώρησέ με, Λαίτον. Πρέπει νὰ μείνω ἐδῶ. Νὰ μὲ θυμᾶσαι, ὅπως θὰ σὲ θυμᾶμαι κι' ἐγώ. Ὁ Θεὸς μαζί σου. Βαρβάρα».

ΤΕΛΟΣ

Ἀπόδοσις: Ἰωάννης Μπουκουβάλα—Ἀναμνήστου.

ΚΑΜΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ, ΚΑΝ. ΙΣ ἈΝΔΡΑΣ

δὲν πρέπει νὰ παραλείψῃ νὰ παρακολουθήσῃ

τὴν ΚΑΣΣΙΑΝΗ

τὸ αἰσθηματικώτερο, τὸ πιὸ δραματικὸ ρομάντσο ποὺ ἐπλέχθηκε σ' ὁλόκληρη τὴν ἱστορία.
ΕΝΑΣ ΣΠΑΡΑΓΜΟΣ ΨΥΧΗΣ, ΠΟΥ ΣΥΓΚΙΝΕΙ ἈΝΑ ΤΟΥΣ ΑἰΩΝΑΣ ΤΙΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΕΣ ΥΠΑΡΞΕΙΣ

» »

ΕΝΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΑΥΘΕΝΤΙΚΩΝ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΠΗΓΩΝ

ΕΙΔΙΚΩΣ ΓΙΑ ΤΟ «ΘΗΣΑΥΡΟ»

ἀπὸ τὸν συγγραφέα

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟ

ΘΑ ΑΡΧΙΣΗ ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΜΑΣ



11ον

Εἶχε πλησιάσει τὸ πιάνο, καί, ἀνοίγοντάς το μηχανικά, ἀρχισε νὰ παίζῃ ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν «Μανόν».

—Πόσο γλυκεῖα εἶνε ἡ γαλλικὴ μουσική, ψιθύρισε. Ἐρεῖ νὰ συγκινήῃ ὡς τὰ καταβάθα τῆς ψυχῆς. Πὼς νὰ μὴν ἀγαπᾷ κανεὶς μιὰ χώρα ποὺ γεννᾷ καλλιτέχνες ἱκανοὺς νὰ διερμηνεύσουν τόσο ἔξοχα τὸν ἐρωτα;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνη μῆτρε ὁ Γκρέχαμ.
—Δὲν εἶνε τὸ χερί σου, τὸ χερί ποὺ σφιγγώ, σιγοτραγουδοῦσε γελαστός. Ἀ! δεσποινίς, εἶμαι ὅπως ἐσεῖς. Λατρεύω τὶς γαλλικὲς ὕμνες. Ὁμολογῶ ὅμως ὅτι ἐκτιμῶ ἐπίσης καὶ τοὺς Ἱταλοὺς συνθέτας. Καί, ἀλήθεια, ἐκράτησα δυὸ θέσεις γι' ἀπόψε στὴν «Μετροπόλιταν». Παίζεται ἡ «Μποέμ». Θὰ θεωροῦσα τὸν ἐαυτὸ μου ἐξαιρετικὰ εὐτυχισμένον ἂν μοῦ ἐκάνετε τὴν τιμὴ νάρθῃτε μαζί μου...

Ἡ πρότασις αὐτή, μ' ὅλο ποὺ φάνηκε φυσικωτάτῃ στὴν Λίλιαν, ποὺ εἶχε ἀνατραφῇ μὲ τὴν ἐλευθερίαν, ἔκαμε τὴν νέα νὰ παρατηρήσῃ δειλά:
—Ἀλλὰ, δὲν εἶνε ἀκόμη πολὺ νωπὸ τὸ πένθος μου, ἀγαπητὴ μου Χάρδε; Δὲν νοιώθω καμμιὰν ἐπιθυμίαν διασκέδασεως, σὰς δεδαίω, καί ἡ θλίψις μου ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε θαθεῖα!...

Ὁ νέος ἐπέμεινε:
—Ἐχω θεωρεῖ, δεσποινίς, δὲν θὰ μᾶς δοῦν. Λίγη μουσικὴ πιστεύω ὅτι θὰ σὰς ἀφελήσῃ. Ἀλλὰς τε, πρόκειται περὶ παρυστάσεως φιλοφροντιστικῆς, πρὸς ὄφελος τοῦ Ἐρμούου Σταυροῦ. Μοῦ ἐπιτρέπετε νάρθω νὰ σὰς πᾶρω κατὰ τὶς ἐννέας;

Ἦταν πόσο ἱκετευτικός ὁ τόνος τῆς φωνῆς του, ἐπιθυμοῦσε προφανῶς τόσο πολὺ νὰ γινόταν δεκτὴ ἡ πρότασίς του, ὥστε ἡ νέα δὲν βρῆκε τὸ θάρρος ν' ἀρνήσῃ:
—Ἐστὼ, ἔκαμε χαμογελώντας, θὰ εἶμαι ἐτοιμὴ.
—Τότε, σὰς ζητῶ τὴν ἄδεια ν' ἀποσυρθῶ. Μόλις ἔχω καιρὸ νὰ δειπνήσω καὶ νὰ ντυθῶ.
Μὲ χαριτωμένη κίνησι ἐκείνη τοῦδωσε τὸ κατάσπρον χερί της.

Ὁ χημικὸς τὸ ἔφερε ἀπαλά στὰ χεῖλη του, ἀλλὰ τὸ φίλημα ποὺ ἀφῆνε ἐπάνω σ' αὐτὰ ἦταν τόσο παρατεταμένο καὶ συνάμα τρυφερό, κάτω ἀπὸ τὴν φαινομενικὴ τυπικὴ φιλοφροσύνην, ὥστε ριγώντας ξαφνικά χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἡ Λίλιαν τὸ τράβηξε ἀπότομα.
Γιὰ μιὰ στιγμὴν, οἱ δυὸ νέοι ἄλληλοκυττάσθηκαν κοκκινίζοντας, σαστισμένοι. Γρήγορα ὅμως συνῆλθε ἡ Λίλιαν. Ἡ ἀδιάρακτὴ φλόγα ποὺ σὰν ἀστραπὴ εἶχε λάμψει πίσω ἀπὸ τὶς μακρυὰς τῆς θλεφαρίδας, ἐσθυσε ἀμέσως καὶ μὲ φωνὴ ἀφύρτου ἤρεμη, ψιθύρισε χαμογελώντας:
—Ὁρῶσαί, λοιπόν, ἀγαπητὴ μου φίλε...

Ὁ χημικὸς ὑποκλίθηκε καὶ βγῆκε εὐχαριστημένος καὶ γελαστός.
Μεγάλῃ θὰ ἦταν ὡστόσο ἡ ἐκπληξίς του ἂν μπορούσε νὰ ἰδῇ ποῖα ἀλλόκοτη σκηνὴ διαδραματιζόταν, τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμὴν, στὰ σπίτι του.

Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ἀντροῦ, ποὺ ἐξέφευ

γὲ ἀπὸ ἕνα δοχεῖο γεμάτο θρασὺ νερό, ὁ νεαρὸς Γιαπωνέζος ὑπηρετῆς του, εὐκολὰ ἀπεσφράγισε τὸ γράμμα ποὺ πρὶν λίγες στιγμὲς εἶχαν φέρει γιὰ τὸν κύριό του.

Μετά, ἀφοῦ ἐβγάλε προσεκτικὰ τὸ διπλωμένο χαρτί μέσα ἀπὸ τὸν ἀνοικμένον πιά φακέλλο, ἐδιάβασε διασπαστικά:
«Κύριε Χάρδε Γκρέχαμ,

Ἐλάβομεν τὸ ἄρθρον ποὺ εὐχερεστήθητε νὰ μᾶς ἀποστείλετε, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐκρίναμε ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον, ὥστε τὸ κα ταχυρίσωμεν εἰς τὴν ἐφημερίδα μας.
Ἐμὲ θερμούς χαιρετισμούς.

ΤΖΑΚ ΕΝΤΙΣΩΝ».

Δυσανεστημένος ἀσφαλῶς γιὰτὶ δὲν βρῆκε ὅτι ἐπερίμενε, ὁ νεαρὸς Γιαπωνέζος ἔκαμε ἕναν χαρακτηριστικὸ μορφασμὸ καὶ μετὰ ξανάκλεισε πάλι προσεκτικὰ καὶ ξανάκλώπησε τὸν φακέλλο.

—Ὁραία! ἔκαμε εὐχαριστημένος, δὲν τὰ κατὰφερα κι' ἄσχημα. Ὁ ἀφέντης δὲν θὰ καταλάβῃ τίποτε.

Κάποιος, ὅμως, ποὺ πρὶν ἀπὸ μιὰ στιγμήν εἶχε κολλημένον τὸ μάτι του στὴν κλειδαρότρυπα τοῦ ἐσωτερικοῦ αὐτοῦ διαμερίσματος τοῦ χημικοῦ καὶ δὲν ἔχανε τὴν παραμικρὴ κίνησιν τοῦ μικροῦ ὑπηρετῆ, ψιθύρισε ἐκπληκτικὰ μὲ χαμηλὴ φωνή:
—Ἀχά!... Ἐνας συνάδελφος!...

Ἦταν ὁ θαρώνας φὸν Ρατάιμ.

Ὁ Γερμανὸς πράκτορ ἦταν ἄνθρωπος ἀποφασιστικός. Ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητο τὸν ξανάφερνε στὴ Νέα Ὑόρκη, εἶχε σκεφθῇ ὅτι εἶνε ὅλο τὸν καιρὸ, πρὶν ὁ Γκρέχαμ ἐγκαταλείψῃ τὸ μέγαρο Οὐάιλνταν, νὰ καμῇ μιὰ μικρὴ ἐπίσκεψιν στὴν ἰδιαιτέρη κατοικία τοῦ χημικοῦ καὶ νὰ προβῇ σὲ μιὰ πρόχειρη ἐρεύνα.

Τίποτε τὸ εὐκολώτερο, ἐσκέφθηκε, ἂν δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ κανεὶς. Ὁ θαρώνας, ἄλλωστε, ἦταν συνηθισμένος σὲ παρόμοιες ἐπιχειρήσεις. Κι' ἐπὶ τέλους, ἂν ἐβρίσκε ἐκεῖ κανέναν ὑπηρετῆ, μὲ ἀπειλὲς ἢ μὲ ὑποσχέσεις θὰ τὸν καθιστοῦσε ἀκίνητο.
Ἐνα καλὸ μπράδονικ ἢ ἕνα δεματάκι χαρτονομίσματα, εἶνε μέσα ἀκαταμάχητα. Δὲν ἐχτύπησε καθόλου τὸ κουδοῦνι.

Μὲ ἕνα ἀντικλεῖδι, ἀπὸ ἕναν ὀρθογώνιο κλειδιὸν ποὺ εἶχε, ἀνοίξε τὴν ἐξωτερικὴν πόρταν, μῆτρε ἀφοδα σὲ διαμερίσμα, ἔβγαζε σὲ σαλὸν καί, ἀκούοντας θόρυβο μέσα σ' αὐτό, ἔσκυψε καὶ ἐκόλλησε τὸ μάτι του στὴν κλειδαρότρυπα.
Ὅτι εἶδε τοῦ ἐφάνηκε ἄρκετό.

Ἐσπῶξε τὴν πόρταν κι' ἐπῆδησε ἐπάνω στὴν ὑπηρετῆ ποὺ πᾶχασε ξαφνιασμένος.

Κι' ἀρπάζοντας τὸν ἀπὸ τὸ χερί, τοῦ φώναξε ἀπότομα:

—Σὲ συλλαμβάνω ἐπ' αὐτοφώρῳ!...

—Διάβολε, μουρμούρισε ἐκεῖνος τρέμοντας, πὼς μῆτρε ἐδῶ, κύριε;

—Τί σὲ μέλει; Στὸ μέλλον, κάθε φορὰ ποὺ θέλεις νὰ κυφοδιαβάξῃς τὰ γράμματα τοῦ κυρίου σου, νὰ προφυλάγῃς καλότερα...

—Ποιὸς εἶσθε, λοιπόν;

Ὁ φὸν Ρατάιμ τὸν ἀφῆσε ἐλεύθερον καὶ ἔξασπε σὲ γέλια.

—Ἀνθρώπος τοῦ ἰδίου ἐπαγγέλματος μ' ἐσένα, ἀγόρι μου... Συνεπῶς θὰ συνεν-

νοηθοῦμε μιὰ χαρά... Δεῖξε μου αὐτὸ τὸ γράμμα.

Ὁ ὑπηρετῆς δὲν ἐτόλμησε ν' ἀντισταθῇ καὶ τοῦ τὸ παρέδωσε.

Ὁ θαρώνας, ἀφοῦ ἀφῆρεσε τὰ γάντια του, πρὶν τὰβαλε ἐπάνω σὲ τραπεζί, ἀπεσφράγισε καὶ πάλι μὲ προσοχὴ τὸν φακέλλο καὶ ἐδιάβασε διασπαστικά.

Ἐβγάλε μετὰ ἕνα σημειωματάριο ἀπὸ τὴν τσέπη του, τὸ ἀνέγραψε μέσα σ' αὐτὸ καί, παραδίδοντας τὸν φακέλλο στὸν συνομιλητὴν του, ἀφοῦ τὸν ξανάκλεισε, ρώτησε:

—Δὲν σοῦ λείει τίποτε αὐτό;

—Μὰ τὴν πίστι μου, ὄχι...

—Βλάκας εἶσαι, λοιπόν; Εἶνε γράμμα συμβολικό... Πρέπει νὰ βροῦμε τὴν ἀληθινὴν του σημασίαν... Τὸ ἀναλαμβάνω...

Καί, ὑψώνοντας τὸ ἀνάστημά του μπροστά του, εἶπε σεδαρά:

—Ἀκούσε! Θὰ μοῦ πῆς ποιὸς σὲ πληρῶνει. Σοῦ δίνα τὰ διπλά γιὰ ν' ἀναλάβῃς δική μου ὑπηρεσίαν...

Ἐνα ξαφνικὸ κουδούνισμα τὸν ἔκαμε ν' ἀναστήσῃ.

—Ὁ κύριός μου, ἐφώναξε τρομαγμένος ὁ μικρός. Γιὰ ὄνομα τοῦ Οὐρανοῦ, κύριε, κρυφθῇ!... Τί θάλεγε ἂν σὰς ἐβρίσκε ἐδῶ; Μοῦ ἀπήγγειλεσε ν' ἀφήσω νὰ μῆ κανεὶς...

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ὁ θαρώνας προχώρησε πρὸς τὸ παράθυρο καὶ κρυφθῆκε πίσω ἀπὸ τὸ μακρὸν παραπέτασμα.
Ἀπ' ἐκεῖ μπορούσε νὰ τὰ βλέπῃ καὶ νὰ τ' ἀκούῃ ὅλα καὶ νὰ ἐπιβλέπῃ συγχρόνως τὸν χημικὸ καὶ τὸν ὑπηρετῆ του.

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΑΡΝΕ

Εἰς μάτην ὁ Γκρέχαμ εἶχε προσπαθήσει ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρταν τοῦ διαμερίσματος του μὲ τὸ κλεῖδί του. Τέλος, κατάλαβε ὅτι ἡ κλειδαριὰ εἶχε παραδισσθῇ.

—Ποῦν περίεργον, ψιθύρισε. Μήπως τυχόν...; Ἀς προσέξωμε, ἐπρόσθεσε ἀπότομα καθὼς ἀρχισε νὰ ὑποψιάζεται...

Μῆτρε κι' ἐκύτταξε ὁλόκληρον τὸ δωμάτιο μὲ ἐρευνητικὸ βλέμμα.

τρέχε από το πρόσωπό του. Είχε αντίληψη κι' αυτός τα γάντια του βαρώνου.

Επλησίασε στο τραπέζι, όπισθοχωρώντας, τ' άρπαξε επιδέξια, και τ' άβαλε στην τσέπη του.

Με την άκρη όμως των ματιών του και χωρίς να δείξει τίποτε, ο Χάρβεϊ είχε παρακολουθήσει όλον αυτό τον έλιγμό.

—Ολοι, λοιπόν, με κατασκοπεύουν....

Ψιθύρισε σηκώνοντας το κεφάλι.

Μετά, όταν ο Γιαπωνέζος δγήκε, ξανά-δγαλε το μικρό κόκκινο καρνέ, έγραψε έπάνω σ' αυτό τήν φράση που είχε μεταφράσει, και, αφήνοντάς το έπάνω στο τραπέζι, άρχισε να χαράσσει έπάνω σ' ένα χαρτί την άπάντησή που έπρεπε να δώσει στο γράμμα που είχε πάρει.

Τή στιγμή εκείνη εμφανίσθηκε και πάλι ο μικρός Γιαπωνέζος.

—Τά ρούχα του κυρίου είναι έτοιμα, εί-

πε...

—Όλα αυτά τα γεγονότα είχαν άσφαλώς συγχύσει κάπως το μυαλό του χημικού, γιατί, φεύγοντας από το δωμάτιο, ζέχασε να πάρη μαζί του και το πολύτιμο καρνέ.

—Υστερα από πέντε λεπτά ήταν ντυμέ-

νος.

Πήρε από το συρτάρι του γραφείου του τ' ό περιστροφό του, τ' άβαλε στην τσέπη του, και, άφοι έσύστησε στον υπηρέτη κυ-ρίως να μην έπιτρέψη σέ κανέναν να μπη, δγήκε.

★

Δέν είχε όμως άκόμη χαθή έντελώς, και ο Γιαπωνέζος υπηρέτης έτρεξε προς τον βαρώνο, και, ρίχνοντάς του τα γάντια του, τού έφώναξε:

—Φύγετε. Καταλαβαίνετε τί θα συνέ-

δαιαν άν ο κύριος ύπαιπευόταν τίποτε.

Ο φόν Ρατάιμ όμως τόν δέκοψε απο-φασιστικά.

—Δέν θα φύγω προτού έξετάσω τ' ό μικρό κόκκινο καρνέ που έξέχασε ο άφέντης σου...

—Α, όχι, όχι, διαμαρτυρήθηκε θυμω-μένος ο υπηρέτης. Όχι, αυτό πάει πολύ. Έργασθήτε άν θέλετε γιά λογαριασμό σας... Έγώ δέν σ' άκολουθώ. Φύγετε. Φύγετε άμέσως, γιατί άλλωθς φωνάξω τήν άστυνομία...

Ο Γερμανός άνασκήκωσε τούς ώμους:

—Μή λες βλακείες, είπε χλευαστικά. Θά προδινώσουν κι' εσύ μαζί μου, άγίοι μου. Άσε με να ιδώ τ' ό καρνέ αυτό. Σου ύπόσχομαι πώς δέν θα χάσης τίποτε άπ' αυτό.

Ο υπηρέτης όμως δέν έννοούσε ν' άκούση. Στάθηκε έμπρός στον κατάσκοπο γιά να τόν έμποδίσει να φτάση ως τ' ό τραπέζι όπου βρισκόταν τ' ό καρνέ.

Με μιάν άπότομη χειρονομία εκείνος έ-δούκμασε να τόν άπομακρύνη.

Είχαν πιασθή στ' ό χέρι, όπότε ξαφνικά αντίηχε τ' ό κουδούνι τού τηλεφώνου.

—Αφσαν μηχανικά ο ένας τόν άλλον.

Ο μικρός έτρεξε προς τ' ό τηλεφώνον.

—Αλλά!..., άκούστηκε μιά γυναικεία φωνή. Είμαι ή μς Ουάλντων. Έπιθυμώ να μιλήσω στον κ. Γκρέχαμ.

Ο φόν Ρατάιμ δρρήκε τήν εύκαιρία γιά ν' άρπάξη τ' ό καρνέ που έπωφθαλμιούσε.

Ο μικρός όμως υπηρέτης δέν τόν έχανε από τ' ό μάτια.

Και καθώς ο βαρώνος τού έγύριζε τήν πλάτη, έτράβηξε από τήν τσέπη τ' ό πιστόλι του.

Μέσα από τόν καθρέφτη όμως ο Γερμανός πράκτωρ άντελήφθη τήν κίνησή αυτή και προτού ο υπηρέτης προλάβη να χρησιμοποιήση τ' ό όπλο του, έτράβηξε τ' ό δικό του και γυρίζοντας άπότομα, τ' ά-δούκμασε έναντιόν του.

Χτυπημένος κατάσθηθα, ο μικρός Γιαπωνέζος έπεσε προς τ' ό πίσω.

—Ήταν νεκρός!

Ο κρότος τής έκπυρσοκροτήσεως είχε ξεσπάσει σαν κεραυνός σ' τ' αυτιά τής νέας, που άκουσε στην άλλη άκρη τού σύμ-

ματος.

—Αλλά!, έπανέλαβε άνήσυχη. —Αλλά! —Όσο όμως κι' άν έφώναζε, κανέναν δέν

άποκρινόταν.

Τί συνέδαινε, λοιπόν, στ' όν Χάρβεϊ; Μήπως είχε πέσει κι' αυτός θύμα έπιθέ-

σεως;

Η ταραχή της ήταν άφάνταστη. Κι' άν είχε ζητήσει να έπικοινωνήση μαζί του, τώκαμε γιά να τού άνακοινώση τ' ό παρά-

δοξα γεγονόςά που είχαν έκτυλιχθή στ' όν πύργο.

Τή στιγμή που έπρόκειτο να ντυθ' ή Λίλιαν, ή καμαριέρα της έτρεξε προς αυτήν καταταραγμένη.

Κάποιος είχε μπη στην ίματιοθήκη και είχε κατακομματιάσει όλα τ' ό βραδυνά φο-

ρέματα τής νέας, σ' άν νάθελε να τήν έμ-

ποδίση να πάη τ' ό βράδυ εκείνο στην «Μετροπόλιταν» μαζί με τόν Γκρέχαμ.

Τί συμφέρον είχαν να κάνουν τήν ήλι-θία αυτή τή πράξη, και, πρ' ό πάντων, ποιος είχε συμφέρον γι' αυτό;

—Ανησυχώντας περισσότερο πάντοτε ή Λίλιαν ξανακρέμασε τ' ό άκουστικό και γυ-

ρίζοντας στην καμαριέρα της:

—Τ' ό αυτοκίνητο!, διέταξε.

—Υστερα από λίγες στιγμές έτρεχε πρ' ό τήν Νέα Υόρκη.

.....

Ο φόν Ρατάιμ, ώστόσο, είχε τρέξει, ά-μέσως μετά τόν φόν του μικρού Γιαπωνέ-ζου, πρ' ό τ' ό τραπέζι, άρπαξε τ' ό κόκκινο καρνέ και άρχισε να τ' ό φυλλομετρή νευ-

ρικά.

Σε λίγο όμως μιά κραυγή λύσσης, έξέ-φυγε από τόν λάρυγγά του:

—Κατάρα!..., βρυχήθηκε.

Έπάνω στην πρώτη σελίδα είχε διαδ'ά-σει τίς λίγες αυτές γραμμές:

«Έξακολουθείτε τή δουλειά σας, άγα-πητέ μου βαρώνε, και χίλια παρντόν που δέν μπορώ να σας βοηθήσω σ' αυτήν. Εί-

μαι ύποχρεωμένος να πάω στο θέατρο ά-πόψε και θάμουνά άσυγχώρητος ν' άναγ-κάσω μιάν όμορφη κυρία να με περιμένη.»

Θεληματικά, λοιπόν, ο χημικός είχε έγ-καταλείψει τ' ό περίφημο κόκκινο καρνέ έ-πάνω στο τραπέζι.

Μόνο πού, εκείνο που περιείχε τίς πο-λύτιμες σημειώσεις, τ' ό είχε αντικαταστή-

σει με άλλο, έπάνω στο όποιο δισεκέδαζε προειδοποιώντας τόν Γερμανό πράκτορα ότι ήταν έν γνώσει τών ενεργειών του.

Ο φόν Ρατάιμ έρριξε τ' ό καρνέ με πει-σμα κατάγής, και μουρμούρισε σηκώνοντας τούς ώμους του:

—Στ' ό τέλος - τέλος, λίγο μ' ένδιαφέ-ρει κι' αυτό. Μιά πού ξεμπερδέψα μ' α-υ-τόν τόν καταραμένο Γιαπωνέζο, μπορώ μιά χαρά να κάμω μιά μικρή έρευνα εδώ μέσα. Δέν θα χάσω έτσι τή βραδυά μου.

Και τραβώντας πρ' ό τ' ό πόρτα, έμονο-λόγησε:

—Ας άρχίσωμε από τήν κρεββατοκά-μαρα.

ΤΑ ΔΥΟ ΠΤΩΜΑΤΑ

Ένώ τ' ό αυτοκίνητο τής μς Ουάλντων πην μετέφερε όλοταχώς πρ' ό τήν κατοικία τού Γκρέχαμ, τ' ό άμαξι που ώδηγούσε α-υ-τόν στ' όν πύργο, γιά να παραλάβη τήν Λίλιαν γιά τ' ό θέατρο, διασταυρώθηκε με τ' ό πρώτο, λίγο έξω από τήν Νέα Υόρκη.

Η Λίλιαν δέν άντελήφθη τόν νέο, εκεί-νος όμως τήν είδε.

Γιατί δέν τόν έπερίμενε στ' όν πύργο της; Τί είχε συμβ' ή λοιπόν;

Ξαφνική άνησυχία έφλόγισε τ' ό μυαλό του. —Έσκυψε πρ' ό τήν θυρίδα:

—Σταθήτε!, διέταξε τόν σωφέρ. Κάμε-τε μισή στροφή και άκολουθήστε αυτό τ' ό αυτοκίνητο...

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ

ΕΝΑ ΕΡΩΤΙΚΟ
ΜΕΓΑΛΟΥΡΓΗΜΑ

Η Λίλιαν, ώστόσο, μόλις έφθασε έμ-πρός στην κατοικία τού χημικού, κατέβηκε από τ' ό αυτοκίνητο, άνέβηκε διαστικά τίς σκάλες κι' έχτυπησε τ' ό κουδούνι τού δια-

μερίσματος.

Δέν άκούσε τίποτε, ούτε κανείς τής ά-πήνησε από μέσα. Ξαναχτύπησε. Η ίδια σιωπή. Κατάλαβε ότ' ό κουδούνι ήταν χα-

λασμένο κι' έσπρωξε τήν πόρτα, πού άνοι-ξε άμέσως.

—Έπέρασε κατ' εύθειαν στο σαλόνι, άλ-λά καρφώθηκε με τρόπο στο κατώφλι, κα-θ' ός διέκρινε έμπρός στ' ό πόδια της τ' ό πτώμα τού μικρού υπηρέτη που τ' ό ρεβ'όλ-

δερ στ' ό χέρι.

—Χάρβεϊ!, έφώναξε φρικήνοντας.

Και με τήν καρδιά σφιγμένη από άγ'ω-νια, μή μπορώντας να έξηγήση τί έσήμαι-ναν όλα αυτά, έτρεξε ν' άναλήτση τόν χημικό και έτέραςε στο γειτονικό δωμά-

τιο.

Μόλις όμως μπήκε στην κρεββατοκάμα-ρα, νέα κραυγή φρίκης έξέφυγε από τ' ό χείλη της.

Μπροστά της έδλεπε ένα δεύτερο πτώ-μα, πού τ' ό άνεγνώρισε με κατάπληξι: ή-ταν τ' ό πτώμα τού φόν Ρατάιμ!

Ποιος λοιπόν είχε σκοτώσει τ' ά δυ' ό έ-κείνα πρόσωπα;

★

—Εκείνο που δέν μπορούσε να καταλάβ' ή Λίλιαν, ήταν ότ' ό μόλις άφησε τ' ό σα-λόνι, ο βαρώνος είχε δ' ή ξαφνικά να προ-

βάλλη πίσω από ένα παραπέτασμα, όπου κρυβόταν από λίγες στιγμές, μιά μαύρη άγνωστή του μορφή.

—Ήταν ο «Ανδρόμας με τήν Κουκούλα».

Η πάλι δέν διήρκεσε και πολύ. Είς μ' ατμήν ο κατάσκοπος είχε προσπαθήσει ν' άμυνθ' ή. Μιά σφαίρα περιστ'όρου τού έπι-κινδύνου Άγνωστου τόν είχε ζαπλώσει χάρμα.

Και, καθώς ή Λίλιαν, ύπνωτισμένη σχε-δ' όν από τήν κηλίδα τού αίματος που έ-πλάταιφε ν' ό σιγά έπάνω στο άσπρο πουκάμισο τού βαρώνου, στεκόταν άκίνη-

τη έμπρός στο πτώμα, εκείνο που είδε ξα-φνικά, τήν έκαμε να παγώσει από τρόμο.

Ο Άγνωστος με τήν Κουκούλα τήν έ-πλησίαζε.

—Ωρμησε τότε σ' άν τρελλή, διέτρεξε όλο τ' ό διαμέρισμα, έφθασε στο εργαστήριό τού Γκρέχαμ κι' έκλειδώθηκε μέσα σ' α-υ-τό.

Ο κακοποιός όμως, πού είχε τρέξει πί-σω της, έσπρωξε με τούς ώμους του τήν πόρτα, τήν παρεβίασε και μπήκε στο έρ-

γαστήριο.

Στ' αντίκρουσμά του, ή Λίλιαν άφησε μιάν άπεναντισμένη επίκληση, πού πολλές φορές τήν είχε σώσει.

—Βοήθεια, Χάρβεϊ!

Μιά φωνή ήχηρη, ζ' ό ν τ' ά ν ή τής άποκρίθηκε άμέσως:

—Παρών, δεσποινίς!

—Ήταν ο χημικός. Είχε άνέβει πρ' όν μιά στιγμή τ' ό σκάλα κι' άναζητούσε τήν Λί-λιαν σ' όλο τ' ό διαμέρισμα. Άκουσε τήν επίκλησή της κι' άπαντώντας σ' αυτήν, έ-τρεξε πρ' ό τ' ό εργαστήριο.

Μ' ένα π'όδημα, δρέθηκε έπάνω στ' όν Άγνωστο με τήν Κουκούλα. Οι δυ' ό αντί-παλοι συνεπλάκησαν, έκυλίσθηκαν στο πά-τωμα και ξανασηκώθηκαν, γιά να συμπλα-κούν και πάλι.

—Πάρτε τ' ό πιστόλι μου, δεσποινίς, έ-φώναξε ο Χάρβεϊ, και πυροβολήστε.

Ο άγνωστος όμως δέν έπερίμενε να χρησιμοποιήση ή νέα τ' ό όπλο.

—Απληγάη από τόν χημικό, τόν έσπρω-ξε με δύναμη, ώρμησε πρ' ό τ' ό παράθυρο, τ' ό άνοιξε, πιάστηκε από τήν βοηθητική κατά τών πυρκαϊών σκαλίτσα, πού ήταν προσηρμοσμένη κατά μήκος τού τ' όίκου τής σ' όικοδομή, κι' άνέβηκε γρήγορα πρ' ό τήν στέγη.

Δυ' ό πυροβολισμοί τής Λίλιαν έναντιόν του δέν έφεραν κανένα άποτέλεσμα, γιάτί σ' έ λίγο ο «Άγνωστος χανόταν από τ' ό μά-τια τους.

Λίγα λεπτά άργότερα, άκολουθούμενος από τήν Λίλιαν, ο χημικός έφθανε κι' α-υ-τός στην στέγη, αλλά ο «Ανδρ'όπος με τήν Κουκούλα δέν φαινόταν πουνεά.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.



ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

—Όλο τ' ό π'άν έξαρτάται από τ' ό ποι-άν άνάγκη μας θα έξυπνηρήσουν.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Η σημερινή εμφάνισής τού σπι-τιού δέν έχει καμιά σχέση με τήν παλιά εμφάνισή. Οι κλασικές ρ'ό-μπες κατηγήθησαν σχεδόν και αντί-κατεστάθησαν με ρ'όμπες πού μόνον τ' ό όνομα διατηρούν, άλλα δέν έχουν καμιά σχέση με τήν όνομασία δι-ο-τι εινε σχεδόν φορέματα με πρ'οσε-ρ'οστή μ'έση και μπουστό. Κάποτε οι ρ'όμπες αυτές εινε τόσο έργασμένες, πού δυσκολεύεται κανείς να πιστέψη ότ' όν π'ρόκειται π'ερί τουαλέττας χορό.

Γιά χρώματα συνήθιζονται τ' ά μ'υρ ν'ά, τ' ά γκρενά, τ' ά πράσινα, τ' ά ωδ' και διάφοροι συνδυασμοί. Οι συνδυ-ασμοί δέν άφορούν μόνον τα χρώμα-τα, άλλα και τ' ά ύάσματα και δ'έ-πομε όλο τ' ό έμπρός δ'ελούδινο και τ' ά πλάγια με τ' ά μαυρία μάλλινα.

Οι π'υτάμες έχουν παραγωνισή κάπως και έλαττώνε εινε οι γυναι-κες πού εξακολουθούν να μένουν πι-στές στην άρρηκτική αυτή εμφάνισή μέσα στο σπιτί. Γιά τ' ό κρεβάτι ό-μως οι π'υτάμες εξακολουθούν να φορούνται, τ' όως ότ' όν γιά τ' όν χει-μόνα εινε πολύ π'ό ζεστές από μιά νυχτικιά.

Η καλή συμπεριφορά

ΕΝΙΚΟΣ Η ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ

Μερικοί χρησιμοποιούν πολύ εύκο-λα τόν ένικόν άριθμόν ένώ άλλοι τού ναντιόν. Ότε τ' ό να χρειάζεται α-υ-τό τ' ό άλλο και τ' ό π'άν έξαρτάται από τ' ό μέτρον τής οικειότητας πού θέλουμε να δειξώμε σ' α-υτόν πού ε-ποτεινόμεθα. Τ' ό σωστό εινε να μ' ή μιλούμε στον ένικόν άριθμόν σ' ένα πρόσωπο πού έγνωρίσαμε πρ' όντιόν καιρού έκτός άν α-υτό τ' ό ίδιο μ'έ-ς τ' ό ύποδείξη. Τότε, τ' ό κάνουμε άμ-έσως, άλλωθς μπορεί να μ' άς παρε-ξηγήση τ' ό πρόσωπο α-υτό και να νο-μίσ' ή π'ός θέλουμε να τ' ό βαστάξωμε σ' άπόστασι.

Μεταξύ ένός άνδρος και μ'ας γυ-ναίκας τ' ό πράγμα εινε κάπως λε-πτότερον, ότ' όν μπορεί ή γυναικα να μεταχειρίζεται ένικόν άριθμόν, α-υ-τό όμως δέν θα π'ή ότ' όν πρέπει άναγ'ω-γ'ήτως να κάμη τ' ό ίδιο και ο άνδρας. Πρέπει να δείχνη κάποιο σεασμό, τ' όν σεασμό πού όφείλει κάθε άνδρας σ' έμ' ή γυναικα. Εινε ένας σεασμός πού ίσοδυναμεί με τήν λέξη ήπι'οτι-π'όμ'ός.

Να σ' άς φέρωμε ένα παράδειγμα: Δυ' ό νέοι γνωρίζονται από παιδιά, γωρίζονται μερικά χρόνια και ύστερα ξανασυναντιούνται. Νομίζετε ότ' όν μπορεί ο νέος να μιλήση σ' ή σ' έμ' ή ένικόν άριθμό; —Αν θέλ' ή δειξ' ή π'ός έέρει να φερ' ή δέν θα τ' ό κάμη έ-στω και άν ή νέα τού μιλήση στ' όν ένικόν. Φυσικά ή νέα θα π'οιούση να τού ύποδείξη π'ός πρέπει να τ' ό κά-μη και τότε φυσικά μιλέ κι' α-υτός σ' έμ' ήν ένικόν άριθμό.

Στ' ή Γαλλία μόλις πρ' όντιόν έ-τ' όν επεκράτησε ή συνήθεια να με-ταχειρίζονται ένικόν άριθμόν τ' ά άνδρώνα, μιλούτας μεταξύ τους. Στ' ή παλιά χρόνια εχρησιμοποιούσαν π'ή-θωτικόν άριθμόν. Ένώ όμως ή χρη-σις τού πληθυντικού άριθμού δέν ά-ριθμεί πολλών έτών ζω'ήν, τ' όναντιόν από καταβολή κόσμου όταν ένας δούδ, ένας κύριος, ένας άριστοκρα-τής τέλος πάντων έμ'ήλασε γιά π'ήν γυναικα τού δέν έλεγε ποτέ: ή κυ-ρία δούκισσα αλλά «ή γυναικα μου» ένώ ένας κοινός άσός έλε: «ή κυ-ρία μου» ή ή κυρία τάδε.

Εινε ζητήματα πού φαίνονται έ-πουσώδη, παίζουν όμως μεγάλο ρ'ό-λο, ότ' όν χαρακτηρίζουν άμέσως ένα

άνθρωπο και τόν κατατάσσουν μετα-ξύ τών λεγομένων ευγ'ών.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΣΤΙΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

Τ' ά παιδιά πρέπει άπαραιτήτως να κάνουν γυμναστική, γιάτί χωρίς α-υ-τήν δέν μπορούν ν' άναπτύχθουν. —Ας μ' ή τ' ό ξεχνούν α-υτό και άν θέλουν τ' ήν ύγεία τών παιδιών τους άς τ' ά πα-ρακολουθούν ως πρ' ός α-υτό τ' ό ζητή-μα. —Αν δέν εύκολύνονται να τ' ά σπεί-λουν στο σχολείο, όπου θα κάμη συ-στηματική γυμναστική, άς έπιχειρή-σουν να άργανώσουν κάτι στο σπιτί τους και άν έχουν περιβολάκι ή α-υ-λή άς προτιμήσουν α-υτό τ' ό άνοχ'ό μέρος, όπου κάνοντας τή γυμναστική τού παιδι έμ' άναπ'ή συγχρόνως καθαρόν άέρα. —Ο άέρας και ή γυ-μναστική εινε τ' ά δυ' ό καλύτερα π'ρα-γ'ατα γιά τήν άνάπτυξη τού παιδιού.

—Αν κάμη γυμναστική, θα άποκτησ' ή, έκτός από τήν ύγεία, καλοφτιαγμέ-νο σώμα, δέν θα σκύδη, δέν θα κου-ράζεται εύκολα και με μιά λέξη θα σκληραγωγηθ' ή.

—Μην παροτρύνετε ποτέ τ' ά παιδιά σας να άσπεργουν τόν κίνδυνο, ή-δ' ός να τ' ά παιδιά σας εινε άγ'ό-ρια, ότ' όν θα τ' ά κάμετε να γίνουν φοβητ'ισάρικα, δειλά. Να τούς συνι-σάτε μόνον να εινε προσεκτικά, άλ-λά να άναλαμβάνουν με θάρρος ότ' ή δ'ήποτε. —Έστω και άν φοβάσθε δι-ότ' ή ριψοκινδυνεύουν, δέν πρέπει ποτέ να τ' ά άφήσετε να τ' ό καταλάβουν, ότ' ή α-υτά τ' ά έπηρεάζει άσχημα.

ΣΠ. ΣΩΤΗΡ., Θ ε σ'ν ή κ η ν... Καί σ' άς θ' ά δώσα άρνητικήν ά-πάντησιν, άγαπητέ κύριε, ότ' όν όπας και γιά τήν π'ιτιρίδα, έτοι και γιά τήν φαλάκρα δέν έχει βρεθ' ή φάρμα-κο. —Αλλ'όθς θα έδ'έλαμε τ' όσους φαλακρούς; —Υπάρχουν π'οιούσι πού έξώδεσαν όλόκληρες περιουσίες χω-ρίς άποτέλεσμα.

ΜΑΡΑΜΕΝΟ ΚΡΙΝΟ.— Άρχισα-τε συστηματικό μασάζ είς μέν τ' ό πρόσωπο από τ' ό άνω μέρος τού σ'ό-ματος πρ' ό τ' ά αυτιά και στ' όν λαιμό από έμπρός πρ' ός τ' ό πίσω. Προη-γουμένως έλέγετε τ' ά χέρια σας με λίγη βαζελίνη ή βουτιά τ' ά δάχτυ-λά σας σ' έ τάλκ. Να γίνεται καθημε-ρινώς τ' ό μασάζ 10 λεπτά τής ώρας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

πού δέν έννοεί να ήσυχάσει

...Μ' α-υτή τή φράση χαρακτηρίζουν τ' ό Ινστιτούτο τής Μπε ΚΕΤΤΥ όλοι όσοι έρχονται σ' έπαφή μ' α-υτό. Και δέν έχουν άδικο! Γ'ότι, π'ραγματικά, τ' ό Ινστιτούτο τής Μπε ΚΕΤΤΥ... δέν έννοεί να ήσυχάση, ούτε να έπανοπαυθ' ή στις έπιτυχίες τού Διαρκώς μελετά, διαρκώς παρακολουθεί τίς πρ'όδους τού έξω-τερικού και διαρκώς βελτιώνει τ' ά προϊόντα και τ' άς μεθόδους τού. Και τ' ά τώρα πάλι έχει να μ' άς παρουσιάση νέες έκπ'ληξεις. Νέα προϊόντα τού 1940. Νέες λουσιόν, νέες κρέμες, νέες μά-σκες. —Όλα σ' έ νέες διταμινούχες συνθέσεις, πού άποτέλουν τήν τελευταία λέξη τής έπιστήμης. Και μ'ήν ξεχνάτε ότ' όν π'ό γ'όγορα έπιληφθήτε τού δ'εματός σας, τόσο μεγαλύτερο κέρ-δος έχετε. Προτιμότερο να προλαμάνη κανείς παρά να θεοα-πειν' ή. —Επισκεφθήτε έγκαίρως τ' ό Ινστιτούτο Καλλονής Μπε ΚΕΤΤΥ». Έρμού 42. Τηλ. 22.088.

ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΑΓΟΡΑΖΕΙ ΣΗΜΕΡΑ

ΕΤΟΙΜΑ

ΠΑΛΤΑ — ΦΟΡΕΜΑΤΑ — ΤΑΓΙΕΡ — ΡΟΜ-ΠΕΣ — ΚΑΠΕΛΛΑ

ΣΤΗΣ

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ

18 — ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ — 18

ΓΙΑΤΙ

ΒΡΙΣΚΕΙ ΑΜΕΣΩΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΣΚΟΤΟΥΡΕΣ ΤΟ ΓΟΥΣΤΟ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΠΙΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΑΡΙ-ΖΙΑΝΙΚΗ ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΜΕ ΕΞΟΛΑ ΔΙΩΓΕΤΕΡΑ ΑΠ' ΟΤΙ ΘΑ Τ' ό ΚΑΝΕ ΜΟΝΗ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ

40

Θησαυρός

